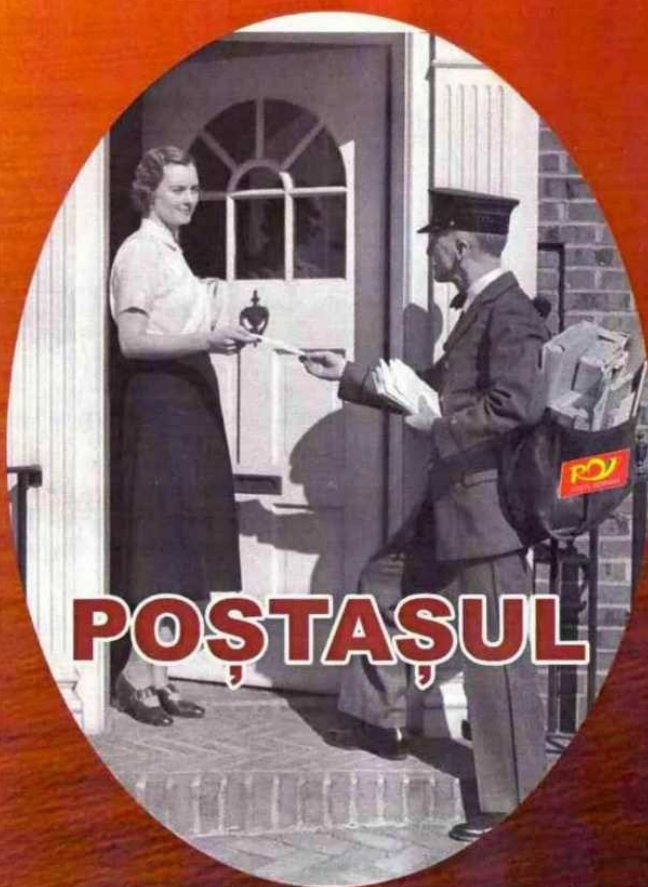

Maior (în rezervă) CIOCÂRLAN NICOLAE

POȘTAȘUL

FOCȘANI

2017

NICOLAE CIOCÂRLAN
POȘTAȘUL

Capitolul 1

Am terminat Romanul al doilea și, mai sunt...4 luni

până la... pensionare!

Deci, am terminat Romanul al doilea, „Un cerșetor”, și am avut și lansarea de Carte de la Cercul Militar din județul Vrancea, în data de 20.07.2016, la zece fix!... Era multă lume!...

Între timp, n-am primit niciun rezultat anume: nici de hăis, nici de cea! în privința CĂRȚII (este în Anexa la Romanul al doilea) – de la D.N.A. (nu mai am nicio încredere în Procurorul General și, mai ales, Procurorul Militar). Că, vorba de... mucles!... în privința părților: nicio scrisoare!... Nicio înștiințare, nimic...!... A înnebunit lumea!...

Însă, am avut o... altă... inspirație... acum 5 sau 6 ani de zile!... Cam de prin anii '2010 – 2011.

O inspirație!

Și, am „pândit” și am „pândit” până la un moment dat: este vorba de un poștaş!

Un poștaş obișnuit.

Un poștaş oarecare, dar mucalit.

Un mucalit!

Un mucalit care știe să stârnească râsul, păstrând un aer serios... oarecum!... Un poștaş.

Era un glumeț de factor!

Și, mai mult... știa tot, poștaşul.

M-am intersectat adeseori, de la fereastră, prin interfon sau mergând pe trotuarul alăturat. Dar astăzi la fel, era în fața trotuarului:

Aveți o scrisoare, o adresă, o... înștiințare, sau ceva anume? a spus Șoule al treilea să nu deranjeze vecinii.

Am un plic! a spus de la fereastră, poștaşul... Am un plic!

— Aha! a spus mai tare un pic, Șoule al treilea... Deschide-ți ușa de la intrare.

Dintr-odată s-a strecurat poștaşul pe ușa întredeschisă iar sus, la fereastră, Șoule al treilea, și-a

schimbat înfățișarea de la „normal” la... ceva anume!...

Am ajuns față în față cu poștașul:

E greu nu-i așa?! a spus Șoule al treilea.

— 1

— Nu e greu, stai cuminte! a spus poștașul.

— N-ai obosit? a spus Șoule al treilea.

— Pentru trei etaje? a spus poștașul.

— De!... a spus Șoule al treilea... Dar, și-a schimbat...

înfățișarea: „străveziu”, de la... ” normal”!

— Semnează! a spus poștașul... Semnează aici... sau jos!

Dar, s-a schimbat înfățișarea, jos, la scrisoare... Iarăși!

— Auziți!... a spus Șoule al treilea, scrisoarea recomandată am citit, în prag este de la o... femeie.

— De unde”. știi”?!? a spus poștașul-zglobiu... Ai... deschis scrisoarea!?

— Ei, da!? a spus Șoule al treilea... Dar, este închisă scrisoarea!... Cu ștampilă, mai exact, cu trei ștampile: pe stânga sus, în centrul plicului și sus, dar pe dreapta, o altă ștampilă și... ultima!

— Glumesc!... Glumesc!... Și glumesc! a spus poștașul-poznaș!

Era, într-adevăr, glumeț!

Cu mustață, elegant, „sobru” când vede o altă persoană. În rest!...

Ca înălțime este mic de statură, spre... ” pitic” de 1, 58 metri (când „plouă” cu umbrele sau nu! - mai „scade” un pic din înălțime... maxim...2 - 3 centimetri!... Deci, când plouă!... În rest, „piticul” este și... îndesat!

Și îndesat, și burtos!... S-a îngrășat poștașul!... S-a îngrășat de câțiva ani de zile!

Nici uniformă nu mai pica bine. Și, nu departe de Oficul Poștal Central, croitorul mai adăuga încă un tiv de lo până la 15 centimetri la... înălțime deoarece uniformă de

poștaș trebuie să reflecte personalitatea purtătorului.

— Te rog ceva! a spus Șoule al treilea. Plec... în altă parte!...

— Unde pleci?... a spus surprins, poștașul. Încotro?!?

— Plec în altă parte! a spus Șoule al treilea... Dar tot în Cartierul acesta!...

— Unde?! întrebă poștașul serios.

— Pe la... Piață! răspunde Șoule al treilea.

— Unde, unde?! a spus mai serios, poștașul.

— Lângă Primărie!... Colț cu Primăria, la un bloc, lângă!... Deci, lângă Primărie, la etajul întâi!... Și se vede, Piața, lângă Parc, în mijloc, o... Biserică!... Și în fundal, un... Muzeu renumit!... Și aproape de el... un Hotel a continuat Șoule al treilea.

— Și, în Piață, în lateral...? întrebă un pic glumeț, poștașul.

— 2

— Ca să ai imaginea completă!... a continuat Șoule al treilea, pe dreapta cum ar veni, un bulevard și, în zare, pe fundal... blocuri, și în apropiere, Consiliul Județean, și lângă el, Primăria!

— Dar ai uitat un singurul lucru! a spus poștașul mai... "glumeț"!... în față, în afară Bisericii un monument istoric deosebit: Monumentul - MUNTENIA. Și, cum ar veni la răsărit România și, la apus... Municipiul cu pricina!... Nu-i așa?!...

— Bineînțeles că vrei să știi tot! a spus Șoule al treilea. Dar ai uitat un lucru: băncile cu pricina! Lateral, vizavi-cu Monumentul - erau „doar” ...3 băncii! Și, în fața Monumentului 4 bănci!... Bine înfipite ca să nu „deranjeze” oarecum, trecătorii!... Mai ales, noaptea... Acuma ce zici poștașule?!

— Da!... Am uitat băncile! răspunde poștașul-zglobiu. Dar mucalitul-zglobiu are ultimul cuvânt:

— Dar ai uitat, în Piață, mai înalt și mai semeț de

aproape... zece etaje: un alt Monument Istoric! a spus semeț, poștașul-zglobiu.

— Era, într-adevăr, apogeul Pieții! a spus mai semeț, Soule al treilea... Dar, ai citit cartea!... Și romanul „O Lovitură de stat perfectă!”... Și romanul... „Un cerșetor?... Ți-a plăcut?

— Cum să nu!... în esență, „Un cerșetor”: corpul omenesc este identic cu corpul planetelor! a spus mai serios, poștașul.

— Ai... răsfoit sau...? a spus Șoule al treilea.

— Nu am răsfoit: am citit cartea. De trei ori! Spune serios poștașul.

— Discutăm în alte condiții la o... cafea! a spus Șoule al treilea.

— Deci, ați cumpărat apartamentul sau...?! a spus poștașul mai serios.

— La schimb!... E foarte simplu!... Am schimbat apartamentul: apartamentul de la Capelă cu cel din blocul de lângă... piața! a spus Șoule al treilea.

— Bună afacerea! a spus poștașul mai serios... Dar... totuși... o diferență, ceva?!...

— Nu am nicio datorie!... Am schimbat apartamentul, nu-i așa?! a spus Șoule al treilea. Acuma e o singură problemă: mă duc acum la Notar, după aceea... două sau trei ore, am semnat! Și, după aceea, la schimbarea domiciliului!... Și, după aceea... mutarea propriu-zisă!... Oricum, azi nu, poate mâine dar... voi vedea...

— Aveți o „problemă?” a spus poștașul mai glumeț.

— Da!... Am o... ”problemă”! a spus Șoule al treilea... Voi termina mutarea joi, cum ar veni... Te rog ceva: corespondența mut-o de la apartamentul de la Capelănu departe, două străzi, la adresa de la piață... Ai înțeles?

— 3

— Am înțeles!... Am înțeles!... Am înțeles” problemele”! a spus poștașul mai glumeț.

— Mai sunt oameni care nu știu adresa de la apartamentul vechi, de la Capelă, la un alt apartament...!

— Acum am înțeles „problemele” în totalitate. Corespondența se mută de la Capelă la... Piața! a spus poștașul mai glumeț... Mai aveți o...” problemă?”!... Sau... aveți o...” întrebare”?

În gândul meu, Șoule al treilea”, individul” nu se lasă de loc; mă întrebam, oare: ce-i în capul lui?!

— Mai am o...” problemă”! a spus precipitat, Șoule al treilea... Mai am o singură „problemă”!...

— Vă rog, a spus poștașulzglobiu... Ultima?!

— E ultima! a spus Șoule al treilea... Când povestea s-a terminatcu mutarea-vreau să te rog ceva: o întâlnire cu Directorul pentru că am un reportaj!... Un reportaj ce privește - ca să știe Directorul - de la început: cum funcționează sistemul Poștal!... Cu primire, cu sortare, cu...!

— Atât? a spus poștașul-zglobiu... Atât!?

— E o. muncă!... O muncă oarecare!... Dar bine stabilită! a spus în treacăt, Șoule al treilea... Bine stabilită: cu corespondența!

— O să vorbesc cu Directorul când termin corespondența!... Pe la... prânz! a spus poștașul-zglobiu.

— Luni e bine? a spus Șoule al treilea... Deci, o săptămână!

— Depinde!?!... Că... programul e program!... Dar, în principiu, vorbesc cu Directorul!... Programul e... program!

— Te sun? a spus Șoule al treilea.

— Ne sunăm reciproc! a spus poștașul mai zglobiu... Astăzi, mâine!...!

— S-a făcut! a spus Șoule al treilea.

Poștașul a plecat jos, la parter: era... îngândurat dar încet, încet, era mai liniștit: mucalitul-poștaș care știa tot!

...

— 4

Capitolul 2

Hopa-şa: ... Repede la notar!

Repede la poliție, ca să schimb buletinul! De la un apartament, la altul. Altul, de la Piață: un apartament la etajul întâi cu vederea spre gang.

A durat - cu bagajul, cu telefonul, cu cablul pentru internetspre vineri, pe la prânz. După prânz, am sunat la telefon, Poștașul, ca...

Poștașul care știe tot:

— Ai vorbit cu Directorul?! a spus Șoulea al treilea.

— Am vorbit cu Directorul și mâine, după ședința de dimineață sunteți invitat la... interviu! a spus Poștașul, mai serios ca niciodată.

— Deci, o să vorbesc cu Directorul mai mare!... Județean! a spus Șoule al treilea.

— Să vorbiți la interviu clar, concis, să știe ce doriți!

— Am la îndemână interviul! a spus Șoule al treilea...

— Am la îndemână!... Cum să nu?!

— Printre altele, o chestie că suntem pasionați și noi-cu universul corpului omenesc, cu universul planetelor-suntem pasionați și cu... Directorul își majoritatea personalului știe... a spus repede, Poștașul acum, zglobiu.

— Aveți, sper, un exemplar și dumneavoastră și Directorul din volumul „Un cerșetor”, nu-i așa?! a spus mai prompt, Șoule al treilea.

— Am cumpărat-o de anul trecut și am citit-o, a cumpărat-o și Directorul”. Un cerșetor”! a spus Poștașul mai zglobiu... Chiar am citit-o de mai multe ori!...

— Înseamnă că am ce povesti la întâlnirea cu Directorul!... a spus Șoule al treilea.

— Am spus că ești mai... deosebit în cotidianul „stelar” autentic, de la oraș! a spus poștașul-zglobiu... Vrei să te însoțesc și eu la audiența cu... Directorul?... Față în față?!

— Vreau!... Dacă se poate! a spus Șoule al treilea.

— Deci, două persoane și cu dumneavoastră, trei! a spus poștașul zglobiu și fericit... Deci, s-a făcut!

— La. zece „fix! a spus Șoule al treilea.

— Și, am închis telefonul.

Și, bineînțeles, am de lucru la apartamentul „nou-nouț”!... Vizavi, de... Primărie!

A doua zi, am trecut pe la Redacție: nu s-a schimbat absolut nimic important în timpul care a trecut. Unii colegi de redacție zâmbesc aiurea alții sunt prea sobri...! în orice caz - 5

unii căscău, unii făceau cafeaua - a doua de fațea sâmbătă și duminica spre seară era ședința de Rezumat de Știri, dar în general atmosfera era relaxată.

Oricum, în Redacție, primești adevărata măsură a respectului de care te bucuri după ce Șeful îți cere sfatul într-o privință oarecare.

Te vei simți onorat atunci când vei constata cât de tare îți prețuiesc părerea colegii dar, mai ales, când vei realiza că echipa e de acord cu el. În sfârșit! E o zi bună: am avizat, în trecere, interviul realizat cu Directorul județean și cu Poștașulzglobiu - pe la zece.

Întâlnirea propriu-zisă este stabilită în Biroul Poștal nr. 1, în Centru. În față, dar mai departe, în fundal. În față, pe dreapta, patru sau cinci ghișee care deservesc clienții și în spatele lor, o casieră. Însă nu era nimeni. Nici clienții, nici personalului de casiere: nu era nimeni! Era pustiu!

În biroul propriu-zis, în față, era zid însă, pe dreapta era de sus până la podea o ușă. Și, tot cum ar veni, pe stânga, sticlă, pereți de sticlă care duceau spre stradă.

Era, de fapt, o încăpere cu doi metri lățime, și patru înălțime. În locul desemnat ca birou, pe dreapta, un fotoliu directorul, masa și, lângă el, două fotolii mai mici, într-adevăr.

Când am intrat în biroul respectiv l-am cunoscut pe

director, dar, în treacăt! – o femeie, mică de înălțime – ca poștașul! – cu forme plinuțe, plăcută la vedere.

— Faceți cunoștință, reporterul! a spus poștașul.

— Ce mai faceți? a spus Șoule al treilea.

— Luați loc! a spus Directoarea.

Am luat loc pe dreapta cu Biroul în față și poștașul serios pe stânga.

— Doriți o cafea?... Și... apă?

— Desigur, vreau, cum să nu! a spus Șoule al treilea.
Și apă!

— Vreți și... dumneavoastră... privind spre poștaș! a spus Directorul județean.

— Desigur! a spus poștașul serios.

Era amabil Directorul județean... ce mai!

— Am o problemă! a spus Șoule al treilea. Am întârziat un pic...

Ca și făcut, în spatele Biroului directorului, o măsuță cu tot ce-ți trebuie. Dar am observat Șoule al treilea, e o decupare în perete de un metru și ceva, cu 60 sau 70 de centimetri lățime: de fapt, este vorba de un frigider în perete.

A deschis ușa frigiderului și directoarea a apucat, elegant, trei bucăți de lapte condensat de un centimetru pătrat.

Mișcare lină și liniară, dar fermă: aveți o imagine cu Directorul Poștal din Județ!... La. cafea!... A durat un minut și câteva secunde și au apărut trei cești aburnide!

— 6

Era priceput Directorul Județean!...

— Am accentuat!... Am avut o problemă! a spus Șoule al treilea. Am avut o singură problemă că am întârziat o săptămână și ceva timp!... M-am mutat din apartamentul de la Capelă, la un alt apartament de lângă Primărie!

— Lângă... Primărie!? a spus Directorul județean.

— Lângă Primărie, Nu primesc corespondența,

motive nu ar trebui să existe... spune Șoule al treilea.

Directorul un pic contrariat:

— De vină este poștașul! Ce mai...! a spus Directorul județean... Ai știut destinația exactă de către, destinatarul s-a mutat, e Șoule al treilea!

— Sunteți în...” familie”!... în...” familie”! a spus repede, Șoule al treilea.

— ALS - unteți în „familie”! a spus și mai repede, Directorul județean... Să trecem la subiect, la ce ne interesează pe noi acum.

— Interviu propriu-zis nu este decât un interviu cu niște întrebări specifice, cum ar veni... a spus Șoule al treilea.

— Unde ați fost în copilărie?... Sau prin ce zonă!... Prima întrebare, a spus în continuare, Șoule al treilea.

— Sunt din zonă, din apropiere!... a spus Directorul județean... De... 5 - 6 kilometri distanță de casă!

— Și ați început școala în orașia spus Șoulea al treilea...

— Și, am terminat Liceul din oraș!... Și, la... Facultate, a spus Directorul județean.

— Am terminat și eu o Facultate! Bineînțeles!... Dar, în altă parte! a spus Șoule al treilea.

Era atent, poștașul.

— Întâmplare sau nu!... La... Nord! a spus Directorul județean...

— Căsătorit? a spus Șoule al treilea.

— Da! a spus Directorul județean.

— Nu am ajuns... Director... direct!... Am pornit de jos, de la ghișeu! a spus Directorul județean. De la ghișeu! ... Ca mai multă lume!... Multă, multă lume!

— Caracterul clienților? a spus Șoule al treilea.

— Unii, în general, respectă regulile impuse; linia de un metru de la ghișeu, întrebările și răspunsurile, pertinente, recomandările etc...

— Unii? a spus Șoule al treilea.

— 7

— Puțini la număr, în fiecare zi, două sau mai multe... ”episoade”: nu respectă linia continuă, apare, la ghișeu cu o întrebare-fulger sau aiurea!”, o... recomandată sau prioripost... etc...

— Mănâncă timp și nervi! a spus Șoule al treilea. În folosul clienților!

— Exact!... Exact! a subliniat Directorul județean.

— Respectul cuvenit!... Fără întoarcere!... Să stai la rând, civilizată!... Asta este... civilizație! a spus Șoule al treilea...

Și, în continuare...?!

— Am trecut „hopul” ghișeelor!... După...5 ani de zile! a spus Directorul județean... Am înaintat în „grad”: prin concurs, am ajuns adjunctul județean!

— Ați muncit!... Ați muncit, iară probleme!... Munca cu publicul este foarte solicitantă. Nu este la îndemâna tuturor!... Este o muncă mai deosebită!...

Mai ales cu caracterul fiecăruia!... a spus Șoule al treilea, în concluzie?

— În concluzie?!... Am muncit de la o vârstă fragedă la ghișeu! a concluzionat Directorul județean. Sunt mai multe episoade, întipărite în memorie!

— Și generația următoare?! a spus Șoule al treilea.

— Recomand generației de la ghișeu, răbdare, fermitate, tărie de caracter în fața clienților! a spus Directorul județean. Răbdare!

Poștașul era atent!...

Și, ați ajuns... Director!... Un Director, mai ales... Județean!... Ce comentăm?! a spus Șoule al treilea.

Am ajuns Directorul județean prin conjunctură: am plecat la Centrală!... La... București! Simplu!... Fără... concurs! a spus Directorul județean... Și, am ajuns acum... Directorul județean!

— Felicitări!... Felicitări!... a spus Șoule al treilea...

— Spuneți?!... în concluzie, cum funcționează sistemul și ce personal aveți?... Direct!...

— Două sisteme de fapt! a spus Directorul. Un evantai! Prioritatea: clienții! Clienții la ghișee cărora le înmânezi corespondența și totodată, clienții din teritoriu!...

— Doar prin... poștaș! a spus Șoule al treilea.

Poștașul era mai atent: urechile erau ascuțite la maxim!

— E un sistem bine definit! Este, de fapt, un circuit bine stabilit prin intermediul clienților! a spus Directorul județean.

— De exemplu! a spus Șoule al treilea.

— 8

— Prin Cutia Poștală corespondența ajunge la clientul din apartamentul propriu-zis!... O persoană sau o instituție! Și, mai sunt avizele (?) ...” musai”, la Poșta locală, ca să fiu sigur că înștiințez destinatarul că a primit o scrisoare sau un colet, a spus Directorul județean.

— Și dacă vreau să trimit o corespondență la o adresă-personal, cum procedăm? a spus Șoule al treilea. Prin ghișeele din Poștă! a spus Directorul județean.

— Poștă, la domiciliul prin poștași prin ghișee le trimiteți în toată țara și în străinătate! a spus Șoule al treilea. Dus și întors! Corespondența la domiciliul este una!... A doua, corespondența la ghișeele arondante este prin Poștă prin aviz! Corect!

— Legătura prin Poștă în general ajunge la... tren! a spus Directorul județean... Este centralizat - ca la evantai! ca sugativa: poșta județeană. Și, cu mașina ajunge la... Filiala din gară!

— Deci cu mașina!... E bine! a spus Șoule al treilea.

— Mai exact!... Colectează corespondența, la Primărie, comune - prin Filialele de Poștă - de regulă, dimineață - și ajung la sediul Poștal județean, pe la prânz!

După aceea - stabilim exact! - ajunge la tren! a spus Directorul județean.

— Rolul poștașului? a spus Șoule al treilea.

— Prima dată compartimentul stabilit - împarte corespondența prin oraș, avizele, recomantatele, scrisorile, etc... Deci, un serviciu necesar și obligatoriu! a spus Directorul județean.

— Aveți - obligatoriu! - un punct de colectare în gările desemnate! a spus Șoule al treilea. Aveți o idee-un contract, o convenție etc., între SRI?... Sau alte instituții?

— Bineînțeles că avem!... Nu se întorc: circuitul, inclusiv Poșta Militară, și alte instituții bine desemnate a spus Directorul județean.

Mucalitul-poștaș a intervenit:

— Inclusiv... SRI!... Toată Poșta Română!... Prin scrisoare!... Indiferent: o scrisoare!

— Toate instituțiile românești au la origine: Poșta Română!... Indiferent!... a spus Directorul județean.

— Mai aveți niște... întrebări? a spus, mucalitul-poștaș.

— Electronica?!... Nu intrăm prin intermediul... Computerului - în general! - ... Nu intrăm...! O diferență serioasă: eu am terminat Facultatea de 4 ani! a spus Directorul județean... În principiu: scrisoare este sfântă!

Ramificație, o altă poveste!... Deci, repet, scrisoarea este o... scrisoare. O scrisoare în orice țară! Punct!... Un alt punct la întrebări?!?

— Și, a ajuns în toată țara! a spus Șoule al treilea...

— 9

— Dar ce facem cu străinătatea?

— Bine ați punctat în țară și din străinătate!... Evoluția este considerată punctul culminant din globul mondial! a spus Directorul județean... Decât cu o „scrisoare”!

— Și, bineînțeles, în toate colțurile globului! Unii, mai

greu - la... țară! - unii pe străzile adiacente, cum ar veni, traseu stabilit...! a spus înțeleghător și mai gânditor poștașul zgobiu.

— Și, spre finalul primei părți?! a spus Directorul județean.

— Deci...! în final: Circuitul: o scrisoare, ghișeele la Poștă - indiferent de locul stabilit, prin tren-sau local -, în altă parte, destinația cuvenită, și înapoi, un răspuns... E corect? a spus Șoule al treilea.

— Foarte corect! a spus Directorul județean.

— Facem o pauză, am de discutat un subiect delicat Cartea „Un cerșetor”!... Mai amănunțit! începem cu... începutul!

Când am plecat din Birou spre holul principal, era o coadă de... 1 o-15 de persoane la fiecare ghișeu. Am trecut, îngândurat, Șoule al treilea, pe holurile largi spre stradă dar, la doi metri sau doi metri și ceva, lângă peretele, lipit, un... Cerșetor!... Un cerșetor cu numărul al doilea din Carte „Un Cerșetor”! Și, opus pe stradă, un alt cerșetor femeie tot din Carte!... O femeie cu ilic pe care am cunoscut-o în tinerețe!... O femeie de...65 de ani!... Deci, era vizavi, la o Biserică impunătoare...

Capitolul 3

— Și, ultimul interviu acordat în exclusivitate este vorba de fapt: pasiunea - împreună cu poștașul mai zgobiu! - și cu Directorul: corpului omenesc care este identic cu universul Planetelor!... Și, invers! a spus Șoule al treilea când am ajuns în Birou.

— Ia spuneți?! au spus, în cor, Directorul și cu poștașul mai zgobiu... Am citit carte de trei ori!...

— De la început, o luăm amănunțit... Sistemul nostru Solar!... O... bucatică de fapt din Sistemul Solar!... Sunteți de acord? a spus Șoule al treilea.

— Sigur că da! a spus, în principiu, Directorul județean și cu încrederea de la început, poștașul. Sursă:

(Soare-wikipedia și o alta Sursă: Discovery News, 23.09.2013).

— Soarele este Steaua aflată în centrul Sistemului nostru solar, a spus Șoule al treilea.

Masa totală a Pământului, a tuturor celorlalte planete, asteroizi, meteoroizi, comete precum și a prafului interplanetar care orbitează în jurul Soarelui, reprezintă abia o, 14% din masa întregului Sistem Solar, în timp ce masa Soarelui reprezintă 99, 86 %. Energia provenită de la Soare (sub forma lumânii, căldurii, s-a.) face posibilă întreaga viață de pe Pământ, de exemplu prin fotosinteză, iar prin intermediul căldurii și clima favorabilă.

În cadrul discuțiilor dintre cercetători Soarele este desemnat uneori și prin numele sau latin SOL, sau grecesc HELIOS. Simbolul sau astronomic este un cerc cu un punct în centru: O unele popoare din Antichitate îl considerau ca fiind o planetă.

— Preambulul! a spus Directorul județean.

— Sunt de acord! a spus, în treacăt, mucalitul poștaş.

— Începe povestea adevărată! a spus Șoule al treilea.

Istoria și viitorul Soarelui.

Conform cercetărilor actuale, vârsta Soarelui este de aproximativ 4, 6 miliarde de ani și el se află pe la mijlocul ciclului principal al evoluției, în care în miezul său hidrogenul 1 se transformă în HELIU prin fuziune nucleară. În fiecare secundă, peste patru milioane de tone de materie sunt convertite în energie în nucleul Soarelui, generându-se astfel neutrino și radiație solară.

Conform cunoștințelor actuale, în decursul următorilor aproximativ 5 miliarde de ani Soarele se va transforma într-o giganta roșie și apoi într-o pată albă, în cursul acestui proces dând naștere la o nebuloasă planetă. În cele din urmă își va epuiza hidrogenul și apoi va trece prin schimbări radicale, întâlnite des în lumea stelelor, care vor conduce printre altele și la DISTRUGEREA

TOTALĂ a Pământului...!... Ce., comentăm?... Ca să distrugi... planetele Terrei?

— E cam... nasol!? a spus poștașul mai zglobiu... După... 2, 3 miliarde de ani, pe la mijlocul ciclului principal al Evoluției!...

— Și, mai mult, în care în miezul său de hidrogen se transformă în Helium prin Fuziune nucleare!... Mai trăiesc, aproximativ...2...3 miliarde și s-a terminat... Combustibilul, ca la mașina pământească!...

— Activitatea magnetică a Soarelui generează o serie de efecte cunoscute sub numele generic de activitate Solară, incluzând PETELE pe suprafața acestuia, erupțiile Solare și variații ale vântului solar, care dispersează materia din componența Soarelui în tot sistemul solar și chiar și dincolo de el, a spus Șoule al treilea. Efectele activității solare asupra Pământului includ formarea aurorelor polare, la altitudini nordice medii spre mari, precum și afectarea comunicațiilor radio și a rețelelor de energie electrică. Se consideră că activitatea solară a jucat un rol foarte important în evoluția sistemului solar și că ea influențează puternic structura atmosferei exterioare a Pământului.

— Aurorelor polare, afectarea comunicațiilor etc... influențează puternic structura atmosferei exterioare a Pământului! a spus Directorul județean.

— Deși este cea mai apropiată stea de Pământ și a fost intens studiată, multe întrebări legate de Soare nu și-au găsit încă răspuns; ca de exemplu, de ce atmosfera exterioară a Soarelui are o temperatură de peste un milion Kelvin, în timp ce suprafața vizibilă (fotosfera) are o temperatură de „doar” aproximativ 5.78 K, a spus Șoule al treilea.

Investigațiile curente legate de activitatea Soarelui includ cercetări asupra ciclului regulat al Petelor Solare, originea și natura fizică a protuberanțelor Solare,

Interacțiunea magnetică dintre cromosfera și coroana, precum și originea vântului Solar.

— Să reflectăm diferențele între atmosfera exterioară a Soarelui cu temperatura de... un milion Kelvin, în timp ce suprafața vizibilă are o temperatură de „doar”... aproximativ 5.78 K! a spus, în continuare, Directorul județean.

— Informații generale: Hidrogenul reprezintă aproximativ 74% din masa Soarelui, Helium 25%, iar restul este constituit din cantități mici de elemente mai grele. Datorită acestei compoziții și a temperaturii ridicate, pe Soare nu există o crustă (scoarță) Solară, și nici materia în stare lichidă, toată materia Solară fiind în întregime în stare de plasmă și gazoasă...

— Am știut în totalitate că pe Soare, nu există o crustă (scoarță) solidă și, mai ales, nici materia în stare lichidă...!... Toată materia Solară, în întregime, în stare de plasmă și gazoasă, da! Nu e o noutate! a spus, din fotoliu, poștașul zglobiu.

— Soarele face parte din clasa spectrală G 2 V „G 2” înseamnă că:

temperatura la suprafață este de aproximativ 5.778 K (5.505 O C, 9941 F); iar spectrul său conține linii de metale ionizate și neutre precum și foarte slabe linii de hidrogen, a spus Șoule al treilea.

Sufixul „V” (citit 5) indică apartenența Soarelui la grupul majoritar al Stelelor aflate în secvența principală. Acestea înseamnă că își generează energia prin fuziunea nucleară a nucleelor de hidrogen în he 1 i u, și că se află în echilibru hidrostație, adică nici nu se contractă nici nu se dilată. Numai în galaxia noastră sunt mai mult de loc de milioane de stele din clasa G2. Datorită distribuției logaritmice a mărimii stelelor, Soarele este de fapt mai strălucitor decât 85% din statele galaxiei, majoritatea acestora fiind Petice roșii.

Am o singură problemă: Soarele își generează energia prin fuziunea nucleară a nucleelor de hidrogen în heliu, și că se află în echilibru hidrostație, adică nici nu se contractă nici nu se dilată! a spus Directorul județean.

— Faza principală a existenței soarelui va dura în total aproximativ 10 miliarde de ani. Vârsta actuală, a fost determinată folosind modele computerizate ale evoluției stelelor și nucleocosmo-cronologia, se consideră a fi de aproximativ 4, 57 miliarde de ani. Soarele orbitează în jurul centrului galaxiei noastre, Calea Lactee, la o distanță de 25 - 28 de mii de ani de acesta, realizând o revoluție completă în circa 225 - 250 de milioane de ani. Viteza orbitală este de 220 km/s, adică un an-lumină la fiecare 1.40 o de ani, sau o Unitate Astronomică la fiecare 8 Zile, a spus Șoule al treilea.

— Interesant! a spus un pic stresat, poștașul.

— Soarele este o stea din a treia generație, a cărui formare este posibil să fi fost declanșantă de undele de șoc ale unei supernove aflate în vecinătate, a spus Șoule al treilea. Acest fapt este sugerat de prezența în abundență în sistemul nostru solar a metalelor grele cum ar fi aurul și uraniul; cea mai plauzibilă explicație a provenienței acestora fiind reacțiile nucleare dintr-o supernaovă sau transmutațiile prin absorbție de neutroni din interiorul unei stele masive de generația a doua. Masa Soarelui este insuficientă pentru a genera explozie într-o supernova, în schimb, în 4 - 5 miliarde de ani, el va intra în faza de Giganta Roșie, straturile exterioare urmând să se extindă, în timp ce hidrogenul din centru va fi consumat, iar miezul se va contracta și încălzi. Fuziunea heliului va începe când temperatura în centru va ajunge la 3 x 10⁸ K. Deși probabil expansiunea structurilor exterioare ale Soarelui va atinge actuală traiectorie a Pământului, cercetări recente sugerează că în faza premergătoare, datorită pierderii de masă, orbita Pământului va fi împinsă mai departe

prevenind astfel înghițirea Pământului (totuși, atmosfera Pământului se va evapora și împrăștia).

— Masa Soarelui este insuficientă pentru a genera explozie supernova!... Eu sunt de acord! a spus Directorul județean. În schimb, în 4 - 5 miliarde de ani va intra în faza de gigantă roșie, straturile exterioare urmând să se extindă, în timp ce hidrogenul din centru va fi consumat, iar miezul se va contracta și încălzi!... Corect?!

— Corect! a spus Șoule al treilea... Faza de gigantă roșie va fi urmată de împrăștierea straturilor exterioare ale Soarelui datorită intenselor pulsații termice, dând naștere unei nebuloase planetare. Soarele se va transforma apoi într-o particulă albă, răcindu-se în timp. Aceasta succesiune a fazelor este TIPICĂ EVOLUȚIEI stelelor de masă mică spre medie!

— Foarte corect! a subliniat și poștașul zglobiu.

— Lumina și căldura Soarelui, a spus, în continuare, Șoule al treilea, constituie principala sursă de energie pe suprafața Pământului. Constanta Solară este cantitatea de energie solară care ajunge pe Pământ pe Unitatea de suprafață direct expusă Lumina Solare. Constanta solară este aproximativ 1.370 watt/m^2 la distanță de Soare de o unitate astronomică (UA). Lumină ce ajunge pe suprafața Pământului este atenuată de atmosfera terestră, de fapt pe suprafața Pământului ajunge o cantitate mai mică de energie, undeva în jurul de 1.000 watt/m^2 în condițiile unei expunerii directe, când Soarele se află la Zenit. Această energie poate fi utilizată printr-o multitudine de procedee naturale sau artificiale: „fotosinteză realizată de plante, care capturează energia solară și o folosesc la conversia chimică a bioxidului de carbon din aer în oxigen și compuși reduși ai carbonului...

— Completăm... ideea, printre altele: de fapt, unde este granița între fotosinteză care capturează energia solară cu conversia chimică a bioxidului de carbon din aer

în oxigen și compuși reduși ai carbonului?! a spus poștașul mai zglobiu.

— O să vedem!... în finalul concluziilor desprinse în totalitate! a spus Șoule al treilea. A doua: prin încălzire directă; prin conversia realizată de celule fotovoltaice pentru a genera electricitate.

— Da!... într-adevăr: granița între fotosinteză care capturează energia Solară cu conversia chimică a bioxidul de carbon și prin conversia realizată de celule fotovoltaice pentru a genera electricitate. E un fel de captare solară, cu conversie chimică la Pământ! de exemplu! specific! – celule fotovoltaice!... Este spre „finalul primei etape. luminoase! a spus Directorul județean împreună cu poștașul – zglobiu!

* ... Energia stocată în petrol și alți combustibili fosili a provenit tot din energia solară, prin fotosinteză, în trecutul îndepărtat, a spus Șoule al treilea. (Fotosinteză – de la wikipedia, enciclopedia Libera). Fotosinteză este un proces de fixare a dioxidului de carbon din atmosfera de către plantele verzi (cu clorofilă), în prezența radiațiilor solare, cu eliminare de oxigen și formarea de compuși organici (glucide, lipide, proteină) foarte variați. Deși apa participă în fotosinteză, ca și dioxidul de carbon, ea nu constituie, nici chiar când este vorba în cantități reduse, un factor limitat pentru toate spațiile. Intensitatea fotosintezei se exprimă cantitativ prin volumul de gaz degajat pe unitate de timp).

— E edificator! a spus și poștașul mai surmenat ca de obicei.

— Lumina Soarelui prezintă câteva proprietăți biologice interesante, a continuat Șoule al treilea. Lumina ultravioletă de la soare are proprietăți antiseptice și poate fi utilizată pentru a steriliza diverse obiecte. De asemenea, poate cauza și arsuri solare, având de asemenea și alte efecte medicale, cum ar fi producția de vitamină D. Lumina ultravioletă este puternic atenuată de atmosfera

Pământului, astfel încât cantitatea de lumină UV variază mult cu latitudinea locală, datorită drumului mai lung al luminii solare prin atmosferă la latitudini mari. Această variație este responsabilă pentru multe adaptări de natură biologică, cum ar și variațiile de culoare a pielii omului în diferite regiuni ale globului. Observată de pe Pământ, traiectoria Soarelui pe bolta cerească variază pe parcursul anului. Traiectoria descrisă de poziția Soarelui pe cer luată în fiecare zi la exact aceeași oră pe parcursul unui an se numește ANHLEMA și seamănă cu o figură în formă de 8, atâniată pe o axă de la nord la sud. În afară de cea mai evidentă variație a poziției aparentă a Soarelui pe bolta cerească între nord și sud cu o amplitudine unghiulară de 47 de grade (datorită înclinației terestre de 23, 5 grade față de ecliptică), există de asemenea și o componentă pe axa est-vest a acestei variații de poziție. Variația pe axa nord-sud rămâne însă sursa principală a anotimpurilor pe Pământ. Datorită faptului că se află atât de aproape de Pământ, în termeni astronomici, Soarele este Steaua cea mai bine cercetată și cunoscută. Astronomii disting chiar detaliile de la suprafață să (începând de la 150 km și mai mult).

În comparație cu Pământul, Soarele este gigantic. Volumul său ar putea cuprinde 1.300.000 de Planete ca a noastră, iar de-a lungul diametrului său s-ar putea alinia 109 Pământuri. Soarele este o imensă sferă de gaz foarte cald, a cărei masă o depășește de 300.000 de ori pe cea a Pământului. La suprafață, forța gravitațională este de aproximativ 28 de ori mai puternică decât cea de pe Pământ. Totuși, Soarele nu este decât o Stea foarte obișnuită. Pentru astronomi, este o adevărată șansă să poată studia o stea atât de tipică: tot ceea ce află ei prin studierea Soarelui îi ajută să înțeleagă mai bine și celelalte stele.

— Este, într-adevăr, o mare surpriză... oștea! a spus

poștașul trezit la realitate. O șansă să poată studia, în amănunt, studiarea Soarelui îi ajută să înțeleagă mai bine și celelalte stele... O legătură a Soarelui cu... Pământul și, mai sus, sau jos cu Mercur.

— Fotosfera-Lumina orbitoare a Soarelui provine de la un înveliș de grosime mai mică de 300 km, fotosfera. Aceasta este cea care dă impresie că Soarele are o margine bine delimitată. Temperatura fotosferei este de aproximativ 5.780 Kelvin. Văzută prin telescop, ea se prezintă ca o rețea de celule mici sau granule strălucitoare, aflate într-o permanentă agitație. Fiecare granulă este o bulă de gaz de mărimea unei țări ca Franța. Ea apare, se transformă și dispare în aproximativ i-o minute. Pe alocuri, suprafața Soarelui prezintă pete întunecate, numite pete Solare, care au fost foarte mult cercetate după inventarea lunetei și a telescopului. Urmărindu-le zi cu zi, observăm că ele nu rămân în același loc. Această deplasare dovedește că Soarele se învâртеște în jurul propriei sale axe. În timpul unei eclipse totale, când discul orbitor al Soarelui dispare, uneori chiar total, în spatele Lunii pentru câteva ore, remarcăm în jurul Soarelui o bordură subțire, de un roșu aprins, cromosfera, iar dincolo de aceasta, un HALO argintiu, mai mult sau mai puțin neregulat.

— Cromosfera și coroana! a spus Șoule al treilea...

Cromosfera și coroane sunt învelișurile exterioare ale Soarelui. Ele formează așa numita atmosfera Solară. În mod obișnuit nu le vedem, pentru că sunt mult mai puțin luminoase decât fotosfera. Cromosfera se ridică până la 5.000 km de suprafața Soarelui. Ea este acoperită de mici jeturi dinamice de gaz foarte cald, SPICULI (sau spicule). Temperatura ei crește odată cu altitudinea: în vârf, ea atinge, 20.000 C. Coroana, care îmbracă atmosfera, se diluează treptat în spațiu și nu are o limită exterioară bine stabilită. Ea este foarte rarefiată, dar extrem de caldă:

temperatura sa depășește 1 milion de grade. Cu ajutorul instrumentelor speciale, din timp în timp se observă că anumite regiuni ale cromosferei devin deodată foarte strălucitoare: acestea sunt erupții solare. În urma acestora apar jeturi imense de gaz, protuberanțe, care au aspectul unor filamente întunecate. În afară de acestea, un flux de particule foarte rapide părăsește Soarele prin Coroana în mod permanent. Acestea sunt vânturile solare. Desigur, interiorul Soarelui nu poate fi văzut, dar studierea suprafeței și a straturilor sale exterioare oferă astronomilor Informații despre structura sa internă. Ea conține toate elementele simple identificate și pe Pământ, doar 98% din masa sa este formată din hidrogen și heliu (75% hidrogen și 25% heliu).

— Am ajuns la... cromosfera și coroana! a spus Directorul județean. În principiu, sunt de acord în totalitate. Mai ales "...erupții solare" spre Soare! Exact erupții și pe... Pământ!!!

— E foarte, foarte corect! a spus Șoule al treilea... Și, de fapt, am o presimțire: Soare 1 e s-a format odată cu... Pământu1! Deci, împreună, sistemul SOLAR!

— Și eu la felia spus poștașul mai zgobiu.

— Și, am ajuns la... N un 1 eu 1! a spus Șoule al treilea.

Spre centrul Soarelui este din ce în ce mai cald, iar materia este din ce în ce mai comprimată. În centru temperatura ajunge la... 15 milioane de grade, iar presiunea este de loc de milioane de ori mai mare decât cea din centru Pământului. În acest Cuptor, atomii de hidrogen se aglomerează câte patru, se transformă în atomi de heliu? în cadrul acestei reacții de fuziune nucleară se degajă căldura și Lumina, sursa strălucirii Soarelui. În fiecare secundă, 564 de milioane de tone de hidrogen se transformă în aproape 560 de milioane de tone de heliu în centrul Soarelui, iar diferența mai mult de 4

milioane de tone pe secundă, se transformă în energie radioactivă (în jur de 383 YOTAWATT, adică $3,83 \times 10^{26}$ Watt). Zona unde se produc aceste reacții nucleare nu reprezintă decât un sfert din raza Soarelui, dar ea cuprinde jumătate din masa acestuia. Lumină emisă în aceasta zonă centrală a Soarelui nu ajunge la suprafața sa decât după două milioane de ani!

Petele solare au un aspect întunecat pentru că ele sunt mai reci decât regiunile din jur. Ele sunt adeseori asociate în perechi, care se comportă ca polii unui enorm magnet. Pot rămâne vizibile timp de mai multe săptămâni. Numărul petelor care pot fi observate pe Soare variază după un ciclu de aproximativ 11 ani.

— Deci...! a spus Directorul județean... Spre centrul Soarelui este din ce în ce mai cald, iar materia, este din ce în ce mai comprimată datorită temperaturii mari, de 15 milioane, în centru atomii de hidrogen se aglomerează câte patru și se transformă în atomii de heliu!...

— Și, a doua...?! a spus Șoule al treilea.

— A doua!? a continuat Directorul județean. Lumina emisă în această zonă centrală a Soarelui nu ajunge la suprafața sa decât după... două milioane de ani! Nu-i așa?!

— Corecția spus Șoule al treilea... Activitatea Solară!

...

— Activitate Solară sau nu, fac o pauză, sau mai târziu că sunt obosită!... Am și de lucru! a spus Directorul județean.

Și, cel mai bine, mai este și mâine o zi!

— Da! a spus, aproape bucuros poștașul zglobiu, oarecum zâmbind.

— Și eu sunt de acord că mâine, la același loc și la aceeași oră stabilită, în Birou!... A durat aproape... două ore: de la zece până la douăsprezece și câteva minute!

Am plecat din Biroul Directorului județean oarecum mulțumit că am realizat un mare câștig cu două personaje:

Directorul județean - care a citit o Carte! O carte, „Un Cerșetor” care, în principiu, induce ipoteza corpului omenesc care este identică cu corpul universului.

— Și, la fel „poștașul mai zbobiu, care a citit volumul în același timp.

— Să vedem rezultatele!

Și, Șoule al treilea, a ieșit afară din clădire spre Redacție.

Însă, cerșetorul la numărul trei, al clădirii județene de Poștă, era lipit lângă scobitura din perete, bineînțeles! Dar, vizavi, la stradă, un alt cerșetor! Un cerșetor! O femeie cu ilicpe care am cunoscut-o în tinerețe! O femeie de... 65... de ani! - era lipsă!

Și, vizavi, o Biserică impunătoare! Din oraș! Din orașul Central!

Deci, cerșetorul al treilea Poșta își făcea treaba: la cerșit! Altceva nu știe, dar merita” ciubucul”!

Capitolul 4

A doua zi, am vrut să pășesc în clădire însă cerșetorul al treilea era la datorie: era iarăși la cerșit! Când ne-am intersectat privirile, cerșetorul își întindea oscioarele de plictiseală: un cetățean îi înmâna un leu!... Un cetățean, oarecum, turmentat!

Am intrat în clădire și am poposit în hol. Era plin de oameni la ghișee, cu diferite... ”plângeri”: să trimită în alte părți, corespondența, recipisele, etc...

Și, am intrat în Birou.

— Bună dimineață!... Bună dimineață! A salutat Directorul județean. N-a apărut poștașul?

— N-a apărut!... N-a apărut poștașul!... Dar, apare îndată!

Surprins, Directorul județean... Apare!... Apare!

— Și, a... apărut!... A apărut!... A apărut poștașul! a spus Șoule al treilea.

— Bună dimineață!... Am întârziat!... Am întârziat

cumva?! a spus poștașul... Nu aveți o... cafea?

— Am! a spus prompt, Directorul județean. Și dumneavoastră? Vreți o cafea?... Și, apă?!

— Și... și., amândouă! au spus împreună, poștașul și Șoule al treilea.

— Și...?! a spus Directorul județean.

— La treabă! a spus zâmbind, Șoule al treilea...

Activitatea Solară!

În timpul unei erupții solare o cantitate enormă de energie care se află în cromosfera și coroana este eliberată dintr-odată...

— Deci, dintr-odată! a spus poștașul zgobiu. Dintr-odată!... Mă gândesc la... Terra: în toată Terra sau...?!

— Terra este împărțită în „falii!... Dar înainte este exact ca soarele., concomitent **cu** Terra! Dar Terra s-a comprimat și ajunge prin falii terestre! a spus Șoule al treilea...

Continuăm: Materia este proiectată în coroană și particule de atomi accelerate până la viteze foarte mari sunt expulzate în spațiul interplanetar. Aceste fenomene sunt însoțite de o emisie de raza X (**Rongen**), de unde radio și, în cazul erupțiilor mai puternice, de lumină vizibilă. Când ajung în apropierea Pământului și intră în atmosferă, în special deasupra regiunii Polului Nord, particulele creează aurorele Polare. De asemenea, ele perturbă propagarea undelor radio în jurul globului. Uneori ele duc și la defectarea rețelelor de distribuție a electricității. Cu timpul, pe măsură ce instrumentele astronomice s-au perfecționat, oamenii au putut observa mai amănunțit toate perturbațiile Soarelui: petele Solare ale fotosferei; erupțiile Solare, protuberanțele și filamentele cromosferei; jeturile de gaze ale coroanei. Astăzi se știe că aceste fenomene sunt în strânsă legătură unele cu altele. Frecvența și intensitatea lor variază cu o perioadă de aproximativ 11 ani. În timpul acestei perioade numărul

petelor Solare înregistrează un minimum și un maximum. Următorul număr maxim este prevăzut în jurul anului 2011. Activitatea solară a rămas suficient de învăluită în mister, dar se știe că aceasta este legată de magnetism și de rotația Soarelui. Când Soarele devine mai activ, suprafața sa se acoperă de pete și se observă mai multe erupții Solare decât până atunci. Acestea eliberează în spațiu, printre altele, și mănunchiuri enorme de raze invizibile: raze X, raze ultraviolete, unde radio. Ele sunt însoțite și de producerea unei flux intens de particule atomice, încărcate electric: vântul solar. Cele care au mai multe energie ajung până la Pământ în câteva ore și se strâng în jurul planetei noastre. Pătrunzând în atmosferă, ele produc raze mișcătoare frumos colorate, aurorele polare. În emisfera nordică acestea sunt numite și aurore boreale, iar în emisfera sudică sunt numite aurore australe. Ele au aspectul unor perdele mari, roșiatice sau verzui, care unduiesc pe cer. Se pare că variațiile activității Solare influențează clima de pe Pământ. Astfel, din anul 1645 până în 1715, nu s-a observat nicio pată pe Soare, iar aceasta perioadă a coincis cu ani cei mai friguroși ai „mici ere glaciare”, o perioadă în timpul căreia temperaturile au fost anormal de scăzute în toată Europa. Prin contrast, începând de prin anul 1900, Soarele este activ și temperatura medie a Pământului a crescut ușor. Au fost descoperite multe legături asemănătoare între activitatea Solară și perioadele de frig sau caniculă de pe Pământ, dar nu se cunoaște încă exact modul în care aceste variații ale activității Solare acționează asupra climatului.

Și, cam atât despre activitatea Solară!

— Cu precizarea: materia este proiectată (prin energie!) în Coroana și particulele de atomi accelerate până la viteze foarte mari sunt expulzate în spațiul interplanetar! a spus Directorul județean.

— Și, mai mult: ele sunt însoțite și de producerea

unui flux intens de particule atomice încărcate electric: vântul solar!... Și, spre final, cele care au mai multă energie ajung până la Pământ în câteva ore și se strâng în jurul Planetei „albastre”! a concluzionat Poștașul zglobiu.

— Observație...! a spus Șoule al treilea... Pe tot cuprinsul Pământului există observatoare astronomice pentru studierea Soarelui: în Statele Unite ale Americii (Kitt Peak, Sacramento Peak, Big Bear), în Spania (pe insula Canora La Palma), în Franța (Meudon), în Cehia (Ondřejov), în Ucraina (Crimeea), în Japonia (Mitaka, Nori-Kura, Toyokawa), în Australia (Calgoora), etc... Ele sunt echipate (printre altele) cu instrumente concepute pentru observarea și analizarea luminii Soarelui. Telescoapele destinate studierii Soarelui au o distanță focală foarte mare, putând atinge chiar loc de metri, pentru a furniza imagini ale Soarelui cu un diametru de zeci de centimetri. Ele sunt instalate în interiorul unor turnuri Solare care permit captarea luminii Soarelui. De fapt, în apropierea solului, căldura solului provoacă o agitație dezordonată a aerului care bruiază imaginile. Un sistem de oglinzi permite urmărirea Soarelui pe cer și transmiterea în permanență a luminii acestuia prin telescop. Cu ajutorul spectroheliografului se obțin imagini ale Soarelui într-o singură culoare. Adeseori, Lumina aleasă este cea a unei radiații roșii de hidrogen.

Coronograful este o lunetă specială care permite acoperirea discului orbital al Soarelui. Astfel se poate urmări coroana ca și timpul eclipselor totale de Soare. Pentru a profita de avantajele acestui instrument el trebuie instalat pe un munte, acolo unde atmosfera este de obicei foarte curată. Anumite radiotelescoape și radioheliografe sunt folosite la înregistrarea undelor radio emise de Soare. Celelalte raze invizibile ale Soarelui (raze ultraviolete, raze X, etc.) sunt studiate cu ajutorul unor instrumente instalate la bordul unor vehicule spațiale.

— Deci...!... Pe tot cuprinsul Pământului există observatoare astronomice pentru studierea Soarelui, a spus Directorul județean.

— Și s-a descoperit și... spectroheliograful a spus timid, poștașul zgobiu.

— Și, nu în ultimul rând, coronograful!... Este bine stabilit cu exactitate cu discul orbitor...! a spus Directorul județean.

— Și, în continuare...?! a spus Șoule al treilea... Am ajuns la Eclipsa de Soare...!

O eclipsă de Soare are loc de câte ori Luna trece între Soare și Pământ, umbrind o parte a suprafeței Pământului. Cea mai recentă eclipsă totală de Soare a avut loc la 20 martie 2015, în România fiind vizibilă ca eclipsă parțială.

— Și începe... Radiația Soarelui!... Că am terminat... Eclipsa de Soare! a spus Directorul județean.

— Radiația Soarelui: Majoritatea radiațiilor Solare se află în spectrul luminii ultraviolete, vizibile și ultraroșii. Lumina solară este necesară la fotosinteză plantelor.

— Oda!... Lumina solară este necesară la... fotosinteză... Este de fapt, esența vieții Pământului!... Și, mai mult, o legătură între Pământ și Soare și în fapt, este vorba de legătură dintre... corpul univers și... corpul omenesc! a spus Directorul județean.

— Ai ajuns la... apogeu! a spus Șoule al treilea... Căldura, sub formă de radiație infraroșie creează pe Pământ temperatura medie globală necesară vieții și asigură energia necesară circulației atmosferice o mare parte din radiația infraroșie nocivă, ultraviolete este blocată de stratul de ozon din atmosfera Pământului. Restul de UV neblocate care ajung până la suprafața Pământului pot provoca arsuri grave de piele, cataracte și chiar cancer. * Soarele are culoare alb-argintie. Din cauza fenomenelor optice din atmosfera Pământului, el pare

roșu-gălbui.

— Și, am ajuns la Formațiuni... solare! a spus un pic somnoros, poștașul.

— Formațiuni Solare: pete solare! a spus Șoule al treilea. Zone întunecate ce pot atinge lungimi și de loc.000 km. Câmpurile magnetice puternice din aceste zone inhibă transportul energiei spre suprafață, deci petele Solare sunt mai reci decât zonele învecinate. Petele solare durează între o oră și o lună. Au temperatura de 4.50 o C.

— Deci, câmpurile (petele de soare!) magnetice puternice inhibă transportul energiei spre suprafață... Deci, în concluzie, petele Solare sunt mai reci, a spus Directorul județean.

— Și, am ajuns la... s pl e! a spus Șoule al treilea... Coloana de gaz cu aspect de flăcări se înalță până la lo.000 km de la suprafață!

— Fără comentariu! a spus poștașul mai zglobiu.

— Și... f ocu1!? a spus Șoule al treilea... Pete luminoase temporare ce apar pe suprafața Soarelui.

— Iarăși, fără comentariu! a spus poștașul.

— Protuberanțe! a spus Șoule al treilea.

Arcuri în forma de flăcări, susținute de câmpul magnetic Solar, se ridică până la zeci de mii de km. Când sunt observate pe fundul suprafeței Solare, par întunecate și se numesc și lament e.

— Și?! a spus Directorul județean.

— Explozii Solare! a spus Șoule al treilea.

Eliberări explozive de energie care aruncă în spațiu nori de particule atomice, provocând radiații de microunde și unde radio. Acestea pot provoca pe Pământ interferențe electrice, afectând ecranele TV și calculatoare și creând salturi de tensiuni în rețelele și aparatele electrice.

— Într-adevăr: eliberările explozive de energie aruncă în aer și pe Pământ, interferențe electrice afectând ecranele TV și calculatoare și producând salturi de

tensiunie în rețele și aparate electrice, a spus Directorul Județean.

— Sistemul s-o 1 ar! a spus Șoule al treilea. Soarele reprezintă 99, 86% din masa totală a Sistemului Solar, cele o, 14 care rămân includ planetele, cometele și asteroizii.

Raportul masei Soarelui cu masele planetelor:

Mercur: 6.023.60 o

— Venus: 408.523

— Terra și Luna: 3 2 8.9 o o

— Marte: 3.098.710

— Jupiter: 4.047

— Saturn: 3.498

— Uranus: 22.869

— Neptun: 19.314

— Într-adevăr, Soarele reprezintă 99, 86% (Fix!) din masa totală a sistemului Solar, ce 1 e o, 14% (Fix!) care rămân includ, cometele și asteroizii.

Deci... o, 14% includ... Jupiter! a subliniat Directorul județean.

— Vântul Solar! am subliniat și eu, Șoule al treilea.

Este un flux continuu, Zeul Soarelui se numea SARMAS; la Persani, MITRA. Zeul egiptean RA se naște pe cer în fiecare dimineață și moare bătrân, în fiecare seară. La vechii romani, PHOEBUS Apollo umblă cu un car pe cer, zeii Soarelui la asteci, tezcatlipoca și Huitzilopochtli, cereau sacrificii umane. Zeița Japoneză a Soarelui este reprezentată pe steagul Național.

— Cândva, într-un viitor foarte îndepărtat - aproximativ 5 miliarde de ania spus, în esență, Directorul județean - Soarele nostru va începe să își piardă „puterea”, rămânând fără combustibil, iar acesta va fi ÎNCEPUTUL sfârșitului: existența stelei centrale a sistemului nostru Solar se va apropia de final. Știm cum arată azi soarele, aflat în plinătatea forțelor sale, dar cum va arăta soarele MURIBUND?

Soarele se va „u **mi** 1 a „își va mări dimensiunile, straturile sale exterioare extinzându-se în spațiu, dincolo de orbita terestră, „prăjând” planetele din calea sa; în final va exploda, lăsând în urmă rămășițele arse ale planetelor (inclusiv ale Terrei) și un nucleu **dens**, de dimensiuni mici, o formație numită pitica albă, vertigiu al Stelei care A FOST cândva, Soare.

Iar când se vor întâmpla aceste lucruri, Soarele va arăta, probabil, ca Steaua numită HD 184738 (cunoscută sub numele Steaua de Hidrogen a lui Cambrell și care se găsește în centrul unei mici nebuloase planetare din Constelația LEBĂDA.

HD 184738 este o Stea cu masa mică, asemănătoare cu Soarelele nostru; de aceea, „**agoni** a „ei poate oferi modelul transformării finale prin care va trece și propriul nostru Sistem Solar peste aproximativ 5 miliarde de ani.

Imaginea a fost realizată cu telescopul HUBBLE; STRĂLUCIREA roșie și portocalie este generată de hidrogenul și azotul care înconjoară Steaua MURIBUNDĂ. HD 184738 este înconjurată și de nori de praf, foarte asemănători cu materia din care este alcătuit Pământul. Cercetătorii nu știu cu siguranță de unde vine acest praf, dar nu exclud, ca el să provină de la un grup de planete care alcătuiau sistemul Solar al Stelei HD 184738 și care au fost distruse de explozia Stelei centrale.

— Deci, recapitulăm: ...” Soarele se va...” umfla...” ”prăjind” planetele... inclusiv... **terra**și un nucleu dens, de dimensiuni mici, o formație numită pitica albă, vertigiu al Stelei care a fost cândva Soarele, Soarele va arăta, probabil, ca Steaua numită HD 184738... ACEEA „agonia”... trece și prin propriul nostru Solar, peste aproximativ...5 miliarde de ani.

Și, de fapt și de drept, de două ori SOAR EL... Cum a fost, de la **început**dar din Univers!... Atenție! – cu... 5 miliarde de ani înainte de SOARE!

În concluzie: 5 miliarde de ani înainte și...5 miliarde de ani, DUPĂ Soare

Total: 1 o miliarde de ani!

Și, apropo: după... 1 o miliarde de ani, ce se întâmplă oare???... Cu... - aproximație, bineînțeles! - după... 1 o miliarde ani!... îți spun eu, Șoule la treilea: de două ori Soare dispărut în totalitate, dar apare un alt SOARE mai devreme sau mai târziu. În total: zece, ai trecut cu „brio” examenul de clasa întâi...

Și, universul prin Soare, e... o picătură de... ploaie!

— Deci, am rezolvat, în esență, convorbirea în trei!

Sursă: Discovey News, 23.09.2013.

— Eu sunt mulțumit că am rezolvat cu... Soarele!... a spus Șoule al treilea. Urmează planeta... MERCUR dar în altă parte!

La... București!

— La... București?! a spus Directorul județean.

Am o... cunoștință la Poșta Centrală!... Un alt... Director!... Este la Poșta nr. 1 din Capitală!... Mergi și tu... poștașule?... Cu permisiunea Directorului județean... Că sunt în materie...

— Cu precizarea că sunt în afară... program ului!...

Glumesc!... Merg și eu la București ca să dau o mână de ajutor redactorului de investigație din județ... Dar... sâmbătă!

E în regulă! a spus Șoule al treilea... O să trimitem și scenariul-interviu la Directorul de la București!... Am timp! ... Astăzi este luni...! Până joi, am timp, prin „fax”!

Am spus exact, ne întâlnim sâmbătă, la peron la trenul pentru București.

Am mulțumit Directorului județean pentru acordarea interviului și când am ieșit afară, în stradă, picura, cred că se pregătea de ploaie, am dat nas în nas cu cerșetorul... neam intersectat. Oscioarele, i s-au mai îndreptat, plictiseala era în „scorbura” de la peretele Poștei. Se

pregătea de plecare cu patru sacose cu bunătați în direcția gării, unde avea o viluță măricică.

Dar, a plecat cu cerșetorul și impunătoarea femeie cu ilic.

Capitolul 5

A doua zi nu, dar a treia zi am cumpărat biletele de tren. De fapt, două: pentru mine și, bineînțeles, poștașul!

Traseul era stabilit: de la Redacție, pe la Poștă, pe la Banca din centrul civic, spre Gară drum presărat din loc în loc de haitele de câini!

Buluc-buluc, am intrat în sediul gării. Am vrut să verific tabelul cu mersul trenurilor însă, am avut o senzație dubioasă: spre peron – pe dreapta, o haită de câini. Lătrau, lătrau... câinii și mârâiau, mai rău, mârâiau în...” hohote”!

Am dat înapoi repede, repede, și am intrat în sala de așteptare!

Opus, la peron, haitele de câini!

E mai teroare decât în poveștile autohtone!... Și, mai sunt și... străinii!

Era, de fapt, un „evantai”, un „clește”, în jurul gării!

...

Vrem... civilizație, nu-i așa?!? O să mă înapoiez pe seară, mai târziu, sau spre noapte, cu un alt tren. O să ajung iarăși înapoi la Gară: oare haitele de câini vor aștepta la panta de la peron, sau evantai, la scările sălii de așteptare, spre ieșire, spre stradă!?... Se schimbă oare atitudinea câinilor în momentul în care se aude fluieratul locomotivei?!

Și, sâmbătă fiind, poștașul a întârziat, a ajuns precipitat în sala de așteptare și, ca de obicei, am stat de vorbă câteva secunde, apoi a apărut trenul!...

— Hai la peron!... Hai la peron!... Și, mai repede că e un pic întârziat! a spus Șoule al treilea. Haideți repede la tren!

— Haideți la peron! a spus, în treacăt, poștașul.

— Dar, aveți grijă, să nu cumva să dați nas în nas cu câinii vagabonzi a spus Șoule al treilea... Că, doar alaltăieri am avut „garda de corp”, vreo lo... 12 câini maidanezi!... Și, aveți grijă, și la peron... Eu am grijă!

Spre peron, mucalit, poștașul:

— E?!... E?!... E o poveste mai veche! O poveste: pe stradă, să latre câinii oricum! a spus poștașul. Eu sunt vaccinat!... Sunt vaccinat!... Din șase în șase luni!... Că, pe străzi, știu cum este!... Ori în haite de câini ori singuri câinii fac legea!... Depinde!

— Știu, știu, așa esteia spus Șoule al treilea.

— Și, mai sunt, printre altele” câinii casnici”, ori prin blocurile adiacente, la plimbare, cu sau fără lesă!... Oamenii lasă liber câinii pe aleile dintre blocuri, prin parcuri, pe străzi, deci fără stăpâni!... a spus poștașul... Mai este și câinele domesticit, cu sau fără lesă sau botniță... occident ce mai!

— Este o... Ordonanță de la Curtea Constituțională prin care - de prin anii '2014 sau 2015, să nu minteâinii fără stăpâni se adună prin adăposturi! a spus Șoule al treilea... De pe străzi, de prin parcuri, gări, etc.

— Neputință!... Neputință!... Sau, se ignoră cetățeanul obișnuit, și, mai ales...!...

— Mai ales...!? Nu sunt bani să se întrețină adăpostul din zonă! a spus poștașul.

— Și, mai ales... cultura necesară din occident!... Ani și ani zile, s-a mai...” lustruit” un pic, câinele occidental! a spus Șoule al treilea... Și, uite: a sosit trenul!

Ne-am așezat cum trebuie, după repartizarea locurilor în compartiment.

Nu era aglomerație dar unii dormeau, unii sforăiau, era foarte dimineață. Erau pasageri care stăteau pe culoar, la capătul vagonului și fumau. Deși, mai nou fumatul este interzis în tren.

Și, am ajuns la Gara de Nord, București.

— Haideți la un sandvici a spus Șoule al treilea...
Haideți!

În centrul sălii de așteptare, în mijloc, restauratul Rapid, cunoscut de fapt de toată lumea care a trecut prin gară.

Am mâncat două sandvișuri și, am plecat la drum spre Directorul de Poștă nr. 1.

Am mers pe jos pentru că nu era departe, totuși...!

Am luat-o spre Centrul Bucureștilor, la Poșta Centrală, pe Calea Victoriei.

Am poposit în fața Guvernului.

Deci, nu s-a schimbat absolut nimic interesant dar, din când în când, tomberoanele își făceau de lucru datorită câinilor maidanezi.

În zona gării ca și spre Poșta Centrală-ca să nu uit! – grupuri de câini vagabonzi sau... maidanezi!

Deci, grupuri-grupuri la ieșirea din sala de așteptare spre B-dul Dinică Golescu, în fața Ministerului Transporturilor și evantai spre un alt tranșon, cum ar veni, B-dul Grivița.

Grupuri-grupuri!... Grupuri-grupuri!... de câini, de haite de câini!

Aste este România!... De...!

Pe traseul, din când, case elegante, bine păzite obligatoriu de câini de toată frumusețea!

Și nu s-a schimbat absolut nimic din cotidianul Bucureștilor. Am ajuns, în sfârșit, totuși, la Poșta Centrală din Capitală.

Am ajuns, urcând treptele una cu una, la intrarea Sediului Poștei Centrale.

Și, am văzut, acolo era și poștașul, la ușă lipită aproape!... O Statuie de un metru înălțime-mică totuși, cu o cruce și sub ea: „G.S.A. decedat la Revoluție în data de 22.12.1989”. Și, jos, o candelă aprinsă!

Eu nu am spus nimic și nici poștașul Știm bine că toată țara că nu a avut loc o Revoluție, nici poveste!

A avut loc o Lovitură de stat militară! În fine!

Când am intrat în clădire, era cam pustiu, pe culoare și ghișee.

Și, dintr-odată, pe stânga, a apărut în zare, un bărbat în spatele căruia se vedea larg deschisă ușa unui birou.

Cu atenția pătrunzătoare observăm exact configurația biroului Directorului județean.

— Dumneavoastră sunteți... Directorul Poștei nr. 1, nu-i așa? a spus, prompt Șoule al treilea.

— Da!... Bine ați venit!... Bine ați venit! a răspuns ferm, bărbatul. Eu sunt Directorul Poștei nr. 1, din Calea Victoriei! Mișu Bărbulescu!

— Am nimerit! a spus Șoule al treilea. Și... faceți cunoștință: un poștaș din... provincie!

Privirea ne era ațintită asupra bărbatului Directorul Poștei Centrale era îmbrăcat cu un costum impecabil: o cămașă albă, cravata roșie, costumul de culoare maro și pantofii lustruiți, ca la mama-mare!

— Dumneavoastră sunteți Redactorul de investigație de la un Cotidian... din provincie?... Nu-i așa? a spus bărbatul.

— Eu sunt! a spus Șoule al treilea... Și, faceți cunoștință și cu... un poștaș din provide!... Tot din... provincie!

— Salutare, de pe meleagurile Moldovei, mai spre sud, directorului județean... L-am cunoscut cam de aproape... zece ani, și pe directorii din zona de est: Buzău, Vrancea, Iași, Suceava etc... O convocare de o lună sau două în sala de ședință din Calea Victoriei, a spus Directorul Poștei nr. 1.

— O să transmit cu siguranță, urările! a spus Șoule al treilea.

— Hai!... Intrați!... Intrați! a spus Directorul de Poștă.

Faceți-vă comozi!

— Păi...! Biroul este aproape identic cu Biroul Directorului Județean... Aproape identic! a spus surprins, Șoule al treilea.

— Ca la armată! a spus Directorul Poștei nr. 1!... Ca la armată!... Ca și la... C.F.R! L. Disciplină, iarăși disciplină!

Și, am luat loc: în față poștașul și eu, pe dreapta. Și, în față-un pic pe lateral, cum ar veni pe dreapta-Directorul Poștei.

Și, surpriză totală: în biroul Directorului de Poștă nr. 1, am văzut un exemplarcu două Volume! - „O Lovitură de stat perfectă. Punct!”, și, mai mult, alături, un al doilea Roman, „Un Cerșetor”!

— Asta da! a șoptit și poștașul.

Surpriză, ce surpriză!

Cu cele două Romane!

— Ați citit... romanele?! a spus, în pic emoționat, Șoule al treilea.

— Am citit romanele de... trei ori și am răsfoit, pasajele interesante! a spus Directorul Poștei nr. 1...!... Și, cu mare satisfacție!...!

— Deci, ați primit prin Fax, joi, întrebările date și interviul? a spus Șoule al treilea.

— Am în față! a spus Directorul de Poștă nr. 1...! Uite!... Doriți o cafea, un suc, ceva?

— Tu? a spus Șoule al treilea... Eu vreau o cafea și un suc.

— La fel! a spus poștașul

Am băut cafeaua și, printre altele:

— Pentru ce ați venit și cu... poștașul! a întrebat Directorul de Poștă nr. 1... Scuzați-mă!...

— Împreună cu Directorul județean, poștașul a citit romanele” O Lovitură de Stat perfectă. Punct!” și „Un cerșetor”, și altele! - de mai multe ori și a înțeles bine

esența universului corpului omenesc și... esența universului planetelor! Și, nu numai, este și „expert” în teoria că sufletul nu moare ci se reîntoarce în spațiu!... Printre altele...! a subliniat, Șoule al treilea.

Este...” expert”, poștașul, ce mai!

— Bun! a spus Directorul Poștei nr. 1.

— Punctul unuia Interviu prin fax!... Cum circulă o scrisoare obișnuită spre „pacienți” și invers! a spus Șoule al treilea.

— Circuitul este la fel în teritoriu ca și în București!... Esența, sunt... ghișeele din teritoriu! a spus Directorul Poștalnr. 1.

— Mai spune încă o dată! a spus Șoule al treilea.

— Ghișeele!... Este forța nucleelor din populația Bucureștilor, de la nord spre sud și de la vest la... est!

În toată țara!... Și, în afarăa spus Directorul Poștal Nr. 1.

— Și, adăugăm... în toată țara, și din Continentul European și pe toată suprafața globului! a spus Șoule al treilea.

— Deci? a spus Directorul Poștal nr. 1... Mai concret?

Ghișeele împart Sectoarele de la 1 la 6 din București. Mai sunt Poștele din Filiala desemnată. De regulă, prin străzile arundate la vedere!

— E o răspundere mai mare?... Sau...! a continuat, Șoule al treilea.

— E o răspunderea mai mare în București, în general! a spus Directorul Poștei nr. 1... E...!... Dar am și... subordonați!... Un Director de... Sector!

— Mai... concret!... în principiu sunt subordonați... populația arundată, în primul rând! a spus Șoule al treilea... Circuitul propriu-zis, cum... procedăm?

— Bună întrebare! a spus Directorul Poștei nr. 1. Bună întrebare!... Populația este sfântă!... O luăm încă o dată: o scrisoare se aduce la ghișeu!... O persoană!

persoana respectivă a achitat contravaloarea la ghișeu. A plecat persoana respectivă și... următorul la rând. Ghișeul are obligația să aplice o ștampilă, să verifice scrisoarea, destinatarul și pe verso; Expeditorul. Atenție mărită din București, Ploiești, Arad, Iași, etc. Și prin Filialele cuvenite.

Dar ghișeul are pentru” pacienți”, la îndemână, o Recipisă sau/și, Confirmare de primire, etc. că trimit o scrisoare!

Deci, prin ghișeul respectiv!

— Ce atribuții au poștașii? a spus Șoule al treilea.

— Poștașul, atribuțiuni identice în toată țara, a spus Directorul Poștal nr. 1. Corespondența, recipisele, etc. este înmănată cu adresa respectivă, cu exactitatea, și, uneori, cu B L... Deci, s-a distribuit, prin...” ghișeele” Poștei din sectorul respectiv din București.

— Și, traseul cu corespondența propriu-zisă? a spus Șoule al treilea.

— Cu transportul?! a spus Directorul Poștei cu nr. 1.

Adună corespondența - cu ștampilă de la ghișeu și, după aia, la... Gară!... în Gară, o Filiala destănată, triază corespondența în funcție de destinație - de exemplu: de la Gară se duce la Iași. De la gara Iași, este o filială cu destinația exact cu adresa!... Strada... Cartierul...!

— Și, ajunge la destinația persoanei. Deci, ca exemplu.

— Și la ghișeul din alte locații? a spus Șoule al treilea.

— Prin poștașul respectiv! a spus poștașul zglobiu. O adresă exactă, prin cutia de scrisori, a intrat o recipisă, o confirmare, etc. Și după, obligatoriu, la ghișeul respectiv din zonă de responsabilitate.

— Și... circuitul este închis! a spus Șoule al treilea. Cu mențiunea că este sfânt, circuitul respectiv!... Și...?

— Și în... străinătate!... La fel - în general! - ghișeele,

poștașul, recipisă, ghișeele, expeditor!... întrebări? a spus Directorul Poștal cu nr. 1.

— Nu mai am! a spus Șoule al treilea... Următorul punct?

— Următorul punct: Planeta M E R C U R! a spus mai tare, Directorul Poștei cu nr. 1... Și, spune că: Planeta Mercur – Sursă: Wikipedia Mercur este Planeta cea mai apropiată de Soare, înconjurându-l o dată la fiecare 88 zile pământene. Luminozitatea sa variază între - 2, 0 și 5, 5 în magnitudinea aparentă, dar nu este ușor de văzut având încă cea mai mare separare unghiulară (cea mai mare "elongație") față de Soare este de doar 28, 3*, însemnând că se poate vedea doar imediat după apusul Soarelui. În perioada 1974 – 1975, Mercur a fost studiată cu ajutorul Sondei Mariner lo, care a cartografiat doar 40 – 45% din suprafața planetei. Începând din 20 1 1, Sonda Spațială MESSENGER orbitează în jurul planetei pentru a studia compoziția chimică, geologia și câmpul magnetic.

În baza datelor furnizate de MESSENGER, Paul K. Byrne și Christian Klimczak (Carnegie institution for Science-Washington) au realizat o hartă detaliată care arată că Mercur s-a contractat substanțial pe măsură ce s-a răci t.

— Stop: Mercur s-a contractat substanțial pe măsură ce s-a răci t!

a spus poștașul... Este exact, aproape de la „Venus! Nu s-a schimbat aproape nimic compoziția chimică, praful, metalelor, etc. Între Mercur și cu Venus!

— Bine!... Bine!... Că s-a... răcit! Și față de Soare!... Cu Mercur și cu Venus!... S-a răcit de la Soare spre Mecur, Venus, Terra etc... Bună întrebare!...

Continuăm:

— Conform cercetătorilor, Mercur și-a micșorat raza cu până la 7 km. Țață de maxim 1 – 2 km cum se credea până acum, în prezent planeta având o rază de 2.440 km.,

a continuat Directorul Poșta cu nr. 1...

— Și, mai ales, a spus poștașul. Micșorarea planetei Mercur este datorată faptului că plasma s-a... ”subțiat” din ce în ce în interiorul scoarței mai „îngroșată” datorită orbitei Soarelui. Din ce în ce-oricum! – plasma s-a răcit total și suprafața sa de scoarță, s-a pietrificat.

— Ești mare! a subliniat Șoule al treilea... Continuăm?

— Fizic, planeta Mercur este similară în aparență cu Luna, fiind împânzită de cratere. Ea nu mai are sateliți naturali și nicio atmosferă mai densă. Planeta are un nucleu mare de fier care generează un câmp magnetic de loc de ori mai slab decât cel al Pământului...

— Adică: loc de ori mai slab-la Mercur! – decât cel al Pământului!... Să precizezi exact! a suplinit, Șoule al treilea.

— Continuăm! a spus Directorul Poștei cu nr. 1.

Temperatura la suprafața planetei Mercur variază de la aproximativ 90 **k** până la 70 **o k**, punctul subsolar fiind cel mai fierbinte și fundul craterelor de lângă poli fiind punctele cele mai reci. Observații înregistrate ale planetei Mercur datează din vremea sumerienilor în al treilea mileniu înaintea erei noastre. Romanii au numit planeta după zeul MESAGER **mercur**⁹ (în Grecia Hermes, în BIBILONIA NABU, probabil datorită mișcării aparent rapide pe cerul crepuscular. Simbolul astronomic pentru Mercur este o versiune stilizată a capului zeului având o pălărie cu aripi, pe un CADUCEU, un antic simbol astrologie, înainte de secolul 5 î.Hr. astronomii greci credeau că planeta e formată din două obiecte separate: una vizibilă doar la răsărit și cealaltă vizibilă doar la apus. În India planeta a fost denumită BUDHA, după fiul CHANDREI (al Lunii). Culturile chineze, coreeană, japoneză și vietnameză fac referiri la Planeta Mercur sub denumirea de „Steaua apei”, denumire bazată pe cele cinci

elemente.

Mercur și-a lăsat numele în denumirea zilei săptămânii care urmează după MARȚI, și anume Miercuri, din sintagma latina: MERCURII Dies... întrebări?!

— Eu nu am! a spus Șoule al treilea.

— DATE! a continuat Directorul Poștal cu nr. 1.

— Raza ecuatorială = 2.440 (38, 25) din raza Pământului;

Masa = 3, 28 x 10²³ KM (5, 5 din Masa Pământului;

— Densitate medie = 5.40 g/cm³;

— Perioada de rotație = 58 zile 14 h;

— Distanță medie a orbitei = 58.909.40 g km (0, 3871 UA)

— Perioada orbitală = 88 zile;

— Excentricitatea orbitei = 7 %;

— Nr.de Sateliți = 0

— Și, ajung la Structura internă! a spus Șoule al treilea.

— Nu comentăm că nu am de ce, încă!... Continuăm!

...

— Structura internă: nucleu, manta și crustă! a continuat, Directorul de Poștă nr. 1. Mercur este una din cele patru planete telurice, însemnând că este un corp pietros, ca și Pământul.

— Foarte Interesant: că, este un corp pietros ca și „Pământul! a subliniat Șoule al treilea. Este, de fapt, universul... cu un praf silențios!

— Bună remarcă! a spus și poștașul.

— Este cea mai mică dintre cele patru, cu un diametru de 4.879 km la Ecuator, a spus Directorul de Poșta cu nr. 1. În compoziție are aproximativ 70% metale și 30% silicați. Ca densitate Mercur este pe locul doi în sistemul Solar, cu 5.430 g/cm³, densitate cu puțin mai mică decât cea a Pământului. Densitatea mare a planetei Mercur poate fi utilizată pentru a descoperi detalii despre

structura sa internă. În timp ce densitatea mare a Pământului rezultă parțial din comprimarea nucleului, Mercur este mult mai mică și regiunile sale interne nu sunt atât de comprimate. Așadar, pentru ca să aibă o densitate atât de mare, nucleul său trebuie să fie mare și bogat în fier. Geologii estimează ca nucleul Planetei Mercur ocupă aproximativ 42 % din volumul său (nucleul Pământului ocupă aproximativ 17 % din volumul său) ...

— Densitatea mare a planetei Mercur poate fi utilizată pentru a descoperi detalii despre structura sa internă: în timp ce densitatea mare a Pământului rezultă parțial din comprimarea nucleului, Mercur este mult mai mică și regiunile sale interne nu sunt atât de comprimate! a spus Șoule al treilea. Cu mențiunea că între Pământ și Mercur - nu este mare diferență - comprimarea Pământului din nucleu cu comprimarea Mercur, deoarece compoziția propriu-zisă este la fel!... Magnetismul separă Planeta Pământ de Planeta Mercur!

— Bine ați punctat! a spus Directorul de Poșta cu nr. 1.

— Continuăm!... Deasupra nucleului este mantaua care are 600 km. grosime. Se crede că în trecutul Planetei Mercur, un impact catastrofal a avut loc, fiind lovită de un corp cu diametrul de câteva sute de kilometri care a catapultat o mare parte din mantaua originală, rezultând o manta relativ subțire în comparație cu nucleul ei mare, dar există și teorii alternative care sunt discutate mai jos...!

Se crede că Planeta Mercur are o crustă înjur de 200 de km. grosime. O trăsătură distinctivă a Planetei Mercur este că are foarte multe rifturi, unele extinzându-se pe sute de kilometri. Se crede că acestea s-au format în timp ce nucleul și mantaua Planetei sau răcit și s-au contractat după ce crusta s-a solidificat.

— Nu este adevărat! a spus poștaşul... Că, a avut loc o... catastrofa său. rifturi, că s-a răcit...!... Nucleul său prin

plasma, se uniformizează, de fapt, în timp! Indiferent de Mercur sau Terra. În continuare, orice planetă din Sistemul Solar și mai departe! - sunt alcătuite din: praf, siliciu, fier, etc... Asta e concluzia!

— Nu este departe de adevăria spus Directorul de Poșta cu nr. 1... Planeta Mercur are un conținut de fier mai mare decât oricare altă Planetă Majoră a din Sistemul nostru Solar. Mai multe teorii au fost propuse pentru a explica metalicitatea mare a Planetei. Cea mai acceptată dintre teorii este cea conform căruia Mercur avea de la început o proporție a metalo-silicaților similar cu meteoriții de condrită și o masă de aproximativ de 2, 25 ori mai mare decât masa curentă, dar la începuturile istoriei Sistemului Solar, Planeta Mercur a fost lovită de un planetoid având aproximativ 1/6 din masa sa. Impactului ar fi îndepărtat o mare parte din crustă și manta, lăsând nucleul în urmă.

O teorie similară a fost propusă pentru a explica formarea Lunii.

O altă teorie spune ca Mercur s-ar fi format din nebuloasă solară înainte ca energia eliberată de Soare să se stabilizeze. Planeta ar fi avut loc inițial de două ori masa prezentă. Dar protostea s-a contractat, temperaturile în preajma Planetei Mercur puteau să ajungă la 2.500-3.500 K, posibil chiar să fi ajuns la 10.000 K. O mare parte din rocile de la suprafață ar fi putut să fie vaporizate la astfel de temperaturi, formând o atmosferă de „vapori de rocă” care ar fi putut să fie duși mai departe de vântul Solar.

O a treia teorie sugerează că nebuloasa solară a cauzat o forță de frecare cu particulele din care se făcea **acretia** Planetei Mercur, ceea ce înseamnă ca particulele mai ușoare s-au pierdut din materialul de **acretie**.

Fiecare din aceste teorii prezice o altă compoziție a suprafeței Planetei și două viitoare misiuni spațiale, Messenger și Bepi Colombo vor face observații și vor testa teoriile.

— E... simpluciu toate trei teorii, în prezent! - fierul este accentuat datorită lui Mercur, fierul magnetizat de Soare!... Și, în continuare, treptat și treptat, diminuează ramificațiile spre Sistemul Solar, de la Soare, spre exterior! a suplinit, Șoule al treilea.

— Suprafața! a continuat, Directorul de Poșta nr. 1.

Suprafața Planetei Mercur este foarte similară în aparență cu cea a LUNII, pe ea existând câmpii întinse gen "mare" (numele de mare a fost dat de observatorii din antichitate care credeau că petele negre de pe suprafața LUNII sunt mări și oceane iar părțile luminoase sunt continente) și cratere numeroase, indicând că Planeta este geologic inactivă de miliarde de ani. Numărul mic de misiuni fără echipaj spre Mercur dovedesc că geologia acestei Planete este cea mai puțin înțeleasă dintre Planetele terestre...

— Cu mențiunea că: suprafața Planetei Mercur este foarte **simi 1 ară** (în aparență!) cu cea a „L **unii**! a spus poștașul zgobiu. Compoziția, structura, etc., sunt, de fapt, parte „integral a „din... Terra!

— Bine punctat! a spus Direcorul de Poștă nr. 1...

În timpul și la scurt timp după formarea Planetei Mercur, ea fost puternic „bombardată de Comete și asteroizi pentru o perioadă care s-a sfârșit acum 3, 8 miliarde de ani. În timpul acestei perioade de intensă formare a craterelor, Planeta a primit impacturi pe toată suprafața sa, aceste impacturi fiind facilitate de lipsa unei atmosfere care să încetinească acele corpuri. În acest timp Planeta a fost activă vulcanic, bazine cum ar fi Bazinul Caloris, au fost umplute cu magmă din interiorul Planetei, care a produs câmpii similare cu mările găsite pe... LUNĂ!

...

— Am avut dreptate: suprafața Planetei Mercur, similară cu... LUNA și, implicit Terr a... terestră! a spus, în sfârșit, Șoule al treilea. Cu mările găsite pe lună!

— Continuăm!... Continuăm! a spus Directorul de Poștă nr. 1...! Craterelor de pe Mercur variază în diametru de la câțiva metri până la câteva sute de kilometri în diametru. Cel mai mare crater cunoscut este gigantul Bazin Caloris, cu un diametru de 1.300 km. Impactul care a dat naștere Bazinului Caloris a fost atât de puternic încât a cauzat erupții de lavă și a lăsat un inel concenic de peste 2 km. Înălțime înconjurând craterul de impact.

La antipodul Bazinului Caloris este o regiune întinsă stranie și deluroasă numită „Terenul straniu”. Se crede că valurile de șoc de la impact au călătorit în jurul Planetei și, când s-au întâlnit la anti-polul Bazinului (180°, pe partea cealaltă), tensiunile mari au cauzat fracturi extensive ale suprafeței. Alternativ, s-a sugerat că acest teren s-ar fi putut forma ca rezultat ale convergenței materialului expulzat la antipolu, Bazinului.

Câmpiile Planetei Mercur au două vârste distincte: câmpiile mai tinere sunt mai puține cratere și probabil au fost create când râuri de lavă au îngropat terenul de timpuriu. O trăsătură neobișnuită a suprafeței Planetei este existența cutelor de compresie care se intersectează pe câmpuri. Se crede că în timp ce interiorul Planetei se răcea, s-a contractat, și suprafața sa a început să se deformeze. Cutele pot fi văzute deasupra altor trăsături, cum ar fi cratere și câmpiile mai netede, indicând că ele sunt mai recente. Suprafața Planetei Mercur este de asemenea îndoită de bombardările mareice cauzate de Soare-mareele provocate de Soare pe Mercur sunt cu aproximativ 17 % mai puternice decât cele provocate de Lună pe Pământ.

Ca și suprafața Lunii, suprafața Planetei Mercur a suferit efectele proceselor de eroziune cosmică, vântul Solar și impacturile cu micrometeorii pot să mărească a

1 **bedou**1 și să altereze proprietățile reflectorante ale suprafeței... Ce părere aveți?!

— Cu mențiunea că Planeta Mercur s-a răcit, s-a contractat și suprafața a început să se deformeze iar cutele s-au transformat în cratere și câmpii mai netede, indicând că sunt recente, a spus poștașul. Încă odată, răcirea suprafeței planetei Mercur indică faptul că s-a răcit și Soarele! Care Soare s-a răcit în ansamblul fenomenelor orbitei sale.

— Foarte corect! a spus Directorul Poștal nr. 1.

— Temperatura medie la suprafața Planetei Mercur este de 452 **k** (179 o C); dar variază între 90 **k** (-183 o C) și 70 o **k** (425 o C), din cauza lipsei atmosferei; în comparație, temperatura pe Pământ variază cam 80 **k**. Lumina Solară pe suprafața Planetei Mercur este de 6, 5 ori mai decât pe Pământ, cu o valoare a constantei solare de 9, 13 kw/m². Și, am ajuns spre finalul Planetei Mercur, a spus Directorul de Poșta nr. 1...

Explorarea Planetei Mercur!

Prima Sondă Spațială care a vizitat Planeta Mercur este Mariner 10 produsă de NASA (1974 - 1975). Sonda a folosit gravitația lui Venus pentru a-și ajusta viteza orbitală (pentru a încetini în acest caz) cu scopul unei manevre reușite în jurul lui Mercur...

— Stop! a spus Șeful al treilea. Esențialcu privire la Mercur și Venus: gravitația între Mercur și Venus! în ansamblu, toate pleacă în Sistemul Solar!

— Bine ați punctația continuat Directorul de Poșta nr. 1... Mariner 10 a fost prima Sondă Spațială care a folosit acest efect de „praștie gravitațională” (folosirea gravitației diferitelor Planete pentru a accelera sau încetini o Sondă Spațială) și de asemenea prima Sondă care a vizitat mai multe Planete. Mariner ne-a oferit primele imagini de aproape cu suprafața lui Mercur, acoperită în abundență de cratere de impact dar și alte caracteristici geologice cum ar fi povârnișuri abrupte care au fost explicate prin efectul de micire al Planetei ca urmare a răcirii miezului

de fier.

Din nefericire, datorită duratei sale orbitale, Mariner lo nu putea să observe decât o singură față a Planetei care era Luminată la trecerea sa. Din această cauză explorarea ambelor părți a fost imposibilă și ca urmare Mariner a cartografiat mai puțin de 45 % din suprafața mercuriană. Sonda Mariner a efectuat 3 manevre de apropiere, cea mai apropiată fiind la 327 km de suprafața Planetei.

În timpul primei manevre instrumentate au detectat un câmp magnetic, spre marea surpriză a Planeto - geologilor, pentru că rotația lui Mercur este prea înceată ca să poată genera un însemnat efect de dinam.

A doua apropiere a fost folosită în spațiul pentru imagini, dar la a treia manevră au fost obținute numeroase date despre magnetism. Datele indică un câmp magnetic, similar cu cel al Pământului care deviază vântul Solar în jurul Planetei. Originea câmpului magnetic de pe Mercur rămâne încă subiectul câtorva teorii concurente...

— Am avut dreptate încă odată! a subliniat Șoule al treilea. Câmpul magnetic de pe Mercur pătrunde spre Soare, și spre Venus, pătrunde și spre Pământ, pătrunde și spre Marte, etc... Sistemul Solar, prim miez! este ansamblul Universului!... O... părticică, de fapt!... Un... fir de păr! Dar și invers, corpul uman tot un... fir de păr!

— În data de 24 martie 1975, la doar 8 zile după ultima sa manevră de apropiere, Sonda Mariner a rămas fără combustibil. Deoarece mișcarea orbitală nu mai putea fi controlată cu precizie, controlorii misiunii au decis s-o oprească. Se crede că Mariner lo încă orbitează în jurul Soarelui și trece aproape de Mercur o dată la câteva luni.

— Sonda Spațială Messenger. Aceasta Sondă este produsă de NASA și se află momentan pe orbită în jurul Planetei Mercur. Sonda are 485 de kilograme și a fost lansată la Bordul unei rachete DELTA 2 în august 2004 pentru a studia compoziția chimică, geologia și câmpul

magnetic al Planetei Mercur. Este a doua misiune către Mercur prima fiind Mariner lo în 1975. Sonda a fost lansată pe 3 august 2004 de către NASA de la Cape Canaveral Air Force Station Florida.

— Ce concluzii, în prima parte, în ședința de dimineață până la... prânz?! a spus Șoule al treilea.

— Încă o dată: Universul este identic cu corpul uman! O firimitură din corpului universului este Corpul uman! De exemplu, Planeta Mercur - o firimitură de praf (de fier!) și în corp-o... firimitură similară! a spus Directorul Poștal nr. 1... Și, a. doua?

— A doua?... în stradă, am văzut - era și poștașul de față! la ușă latera A la intrare, o. statuie mică de un metru înălțime, cu o cruce și, sub ea spunea: „G.S.Adecadat la Revoluție în data de 22.12.1989”. Ce spuneți?

— Într-adevăr... a spus Direcorul de Poșta nr. 1. Am citit volumul 1 și volumul al 2-lea și am citit și... Un Cerșetor...! Interesant!... în concluzie: este pe Rol la I.C.C.J. și Mineriadele și... Lovitura de Stat din 22.12.1989! ... Așteptăm răspunsul concret!... Și nu mai durează mult cred... maxim octombrie sau noiembrie a c!

Și, a doua!?

— O să plec la plimpare, prin oraș și o să mănânc la Casa Armatei și după aceea, sunt la datorie, în birou cu a doua repriză: este vorba de Planeta Venus!

Capitolul 6

Firimitura cotidianului din București era mai aprigă decât se pare: magazinele erau pline, vitrinele erau perfect combinate de culoare pestriță și, oricum, ansamblul străzilor era mai „cald”, în general.

Firimitura din viața omului se strecoară printre străzi, dar și în magazinele aglomerate. Și, firimitura în final! - apare și în Restaurante, mai ales, cele luxoase.

Eram la Restaurantul Armatei, în încăpere. Am mâncat, am băut apă plată, am achitat.

Un stop pietonal – și unicul și am ajuns la Poștă.

Pietonii își făceau de lucru, pe la serviciu, pe la magazinul alăturat, dar Șoule al treilea și, mai ales Poștașul... aveau interes la Biroul de la Poșta nr. 1, unde din discuție s-au omis, în esență, structura, temperatura, compoziția, etc. Planetei Mercur.

Deci. Planeta Mercur.

Eram la fel: Directorul de Poștă – mai exact, nr. 1 din Calea Victoriei, Eu, Șoule al treilea și, bineînțeles, poștașul zglobiu.

— Am uitat ceva, la prima întâlnire, dimineată, structura Planetei Mercur!... Că este important! a spus Șoule al treilea...

Structura: 70 % metale 30 % silicați

* temperatura: 179 o C-la suprafațadar variază: – 183 o C și 427 o C (din cauza lipsei atmosferei);

* raza ecuatorială: 2.440 km. (38, 25 % din raza Pământului);

* compoziția:

*31, 7 % potasiu *24, 9 % sodiu *9, 5 % oxigen atomic *7, 0 % argon *5, 9 % heliu

*5, 6 % oxigen molecular *5, 2 % azot

*3, 6 % dioxid de carbon *3, 4 % apă *3, 2 % hidrogen.

Și, o luăm spre Planeta Venus!

A doua Planetă față de Soare! a spus Directorul de Poștă nr. 1.

Venus este a doua planetă ca distanță față de Soare în sistemul nostru Solar.

Situată la 108 milioane km. de Soare, Venus își parcurge orbita în 224, 7 de zile. Rotația în jurul propriei sale axe este foarte lentă, durează 243 de zile și are loc de la vest la est, în sens invers față de rotația celorlalte Planete. Cu un diametru de 12. loc km., Venus este, ca poziție, a doua Planetă (pornind de la Soare) din Sistemul

Solar, orbita sa fiind cuprinsă între cele a Planetelor Mercur și Pământ. Venus este cu foarte puțin mai mică decât Pământul, dar atmosfera sa este foarte diferită: în principal, aceasta este compusă din 96 % gaz carbonic și 3, 5 % azot. Ea este înconjurată de un val gros de nori repartizați în trei straturi situate la o altitudine între 50 și 70 km. Unii dintre aceștia provoacă ploi de acid sulfuric, o substanță chimică foarte agresivă chimic. Pe Venus temperatura este foarte ridicată. De fapt, gazul carbonic acumulat în atmosfera acționează sub efectul razelor Soarelui ca geamurile unei sere: temperatura la sol ajunge până la 460 o C. Suprafața Planetei Venus este plină de platouri vulcanice, circa 80 % având o variație a înălțimii nu mai mare de 1 km. Se pare că mulți vulcani sunt încă activi. La fel ca și Mercur, Venus nu are sateliți.

Adeseori numită, impropriu, „Steaua Ciobanului”, Venus s-a format în aceeași epocă și în aceeași regiune ca Terra, probabil pe baza unor materiale similare...

— Exact ca suprafața planetei Mercur și Venus are compoziția aproape identică, a spus Șoule al treilea. În plus, Venus, este plină de platouri vulcanice și, se pare, că mulți vulcanii sunt încă activi. Și, de fapt pe Venus temperaturile mai ridicate - de...450 de grade celsius-indică faptul că scoarța Planetei Venus este plină de vulcani - și de lavă! - adică, nu s-a terminat procesul de răcire propriu-zis și, în timp, temperatura este spre... normalitate, de... 180 de grade celsius! Și, mai mult, Venus s-a format în aceeași epocă și în aceeași regiune din spațiu ca... Terra, probabil pe baza unor materiale similare!... Deci, compoziția, structura, provin din Sistemul Solar! IDENTIC!

Bine ați punctat! a subliniat, Directorul de Poștă nr. 1... Continuăm!

Ea are o mărime asemănătoare cu Terra: 95 % din diametrul terestru și 80 % din masa Planetei noastre.

Totuși, în timp ce Terra adăpostește viața, Venus este în prezent o Planetă neospitalieră. Venus este o Planetă extrem de uscată, iar în atmosfera ei, compusă majoritar din gaz carbonic, se produce un intens efect de seră, care ridică temperatura la suprafața ei la valori care depășesc 450 de grade celsius...

— Și, încă o dată (temperatura de suprafață): se diluează, încet-încet din cauza vaporilor și ajunge la nivelul de... 450 de grade celsius spre - 183 de la Pământ, adică minim 14 grade și media 58 de grade celsius, a spus poștaşul... O concluzie... parțială - în ce privește suprafața, oriunde în univers, este praful cosmic!

— Interesant! a spus Directorul de Poșta nr. 1... Am ajuns la... Caracteristica fizică!

Venus este una din cele patru planete terestre (telurică) Solară, în sensul că, la fel ca (... J) Pământul, este un corp ceresc cu suprafața solidă. Mărimea și masa sunt foarte asemănătoare cu Pământul și este adesea descris ca „sora” Pământului, sau „fratele geamă n”. Diametrul Planetei Venus este de 12.092 km. (cu număr 650 mai puțin decât cel al Pământului) iar masa sa este 81, 5 % din cea a Pământului. Condițiile de pe suprafața venusiană diferă radical de cele de pe Pământ, din cauza densei atmosfere de dioxid de carbon. Atmosfera Planetei Venus este formată din 96, 5 % dioxid de carbon, restul de 3, 5 %, fiind azot.

— Exact aceleași caracteristici fizice de pe suprafața Planetei Venus cu suprafața Pământului, ori... ”sora”, sau „fratele geamăn”! a spus poștaşul... Și, mai „caută” - din când în când! - la suprafață, compuși în „afară”, de exemplu: apa!... în... curând!

— Ești mai deștept decât pari! a spus Directorul de Poșta nr. 1

— Geografie: suprafața venusiană sa fost subiect de speculații până în secolul al XX-lea când unele din

secretele sale au fost descoperite de știință. Venus a fost în cele din urmă cartografiat în detaliu de Sonda Magellan în anii 1990 - 1991. Solul venusian, cu prezența sulfului în atmosferă, ceea ce poate indica faptul că recent au existat unele erupții vulcanice. Aproximativ 80 % din suprafața venusiană este acoperită de câmpii vulcanice netede. Două ținuturi muntoase „Continente” alcătuiesc restul din suprafața planetei, una situată în emisfera nordică a Planetei, iar cealaltă la sud de Ecuator. Continentul din nord se numește TERRA ISTAR, după ISTAR, zeița Babiloniană a dragostei și este de aproximativ mărimea Australiei. Muntele Maxwell este cel mai înalt munte de pe Venus, se află pe ISHTAR TERRA. Vârful său este cu 11 km. mai sus decât suprafața mediu venusienă. Continentul sudic se numește TERRA AFRODITA, după Zeița dragostei din mitologia greacă și este cel mai mare dintre cele două regiuni muntoase, având aproximativ dimensiunea Americii de Sud. O rețea de erupții și falii acoperă o mare parte din această suprafață. Lipsa de dovezi a prezenței lavei care însoțește orice flux vizibil de CALDERA rămâne o enigmă. Planeta are câteva urme de impact de crater, care demonstrează că suprafața este relativ tânără, de aproximativ 30 o-60 o milioane de ani.

— Cu mențiunea că Planeta Venus are câteva urme (mișcări slabe, ca și cum ar fi sforăi motanul!) de impact de crater care demonstrează că suprafața este mai tânără, de 30 o-60 o de milioane de ani, atestă, încă o dată, că începe scoarța să-și scuture „rufe la spus Șoule al treilea.

— Geologia-o mare parte din suprafața venusiană pare să fi fost modelată de activitatea vulcanică. Venus are de câteva ori mai mulți vulcani decât Pământul, având 167 de vulcani mari, cu diametrul de peste loc km. Pe Pământ (însă!) singurul vulcan de dimensiune este INSULA MARE din Hawaii. Acest lucru nu se datorează faptului că Venus este mai activ vulcanic decât Pământul, ci pentru că crusta

sa este mai veche. Crusta oceanică a Pământului este în permanență reciclată de subducție, la granița dintre plăcile tectonice are o vârstă medie de aproximativ loc milioane de ani. În timp ce suprafața lui Venus este estimată la o vechime de 30 o-60 o milioane de ani. Mai multe dovezi arată activitatea vulcanică pe Venus. În timpul programului sovietic VENERA, Sondele Venera 11 și Venera 12 au detectat fulgerări constante, iar Sonda Venera 12 a înregistrat un puternic TUNET imediat după ce a aterizat. Venus Express al ESA (Agenția Spațială Europeană) a înregistrat FULGERĂRI ABUNDENTE în partea superioară a atmosferei...

— Nu e nicio... scofală! a subliniat poștașul...!..." crusta oceanică a Pământului este în permanență reciclată de subducție la granița între plăcile tonice (dar înaintea crustei suprafața Pământului, unde a fost?... în... lună sau... nu?

— S-a mai potolit suprafața Pământului dar, înainte, freamătul scoarței nu s-a potolit decât în interiorul magmei!... S-a mai potolit!... Și, în final, Pământul o să aibă suprafața crustei ca un balon rotund, și în interior, dar și în exterior... Și, după aceea se sfărâmă și, în final, se risipește prin cosmos!... Și iarăși, praful... cosmic) ...Și are vârsta medie de aproximați loc de milioane de ani.

În timp ce suprafața lui Venus este estimată la o vechime de 30 o-60 o milioane de ani!

Păi, e... normal, uitați-vă cu atenție: vezi Soarele spre Mercur; vezi Venus (deci, 30 o600 de milioane de ani, aproape egal cu Pământul) și spre Pământ de o vârstă de... loc milioane de ani... cauza: crusta oceanică Pământului (dar... invers de la... Neptun, Uranus, Saturn, Jupiter, etc., spre Soare! De la rece spre cald - nu invers!) este în permanență reciclare de subducție la granița între plăcile tectonice tectonice.

Și, în concluzie: nicio schimbare în jurul orbitei de

rotație, axele, etc. la Planeta Mercur, și nu s-a schimbat nimic în jurul orbitei, rotație, axele, etc. la... Planeta... Venus, și nu s-a schimbat absolut nici Planeta Pământ, rotația, orbita, axele, etc. Și, mai mult, Planeta Marte, la fel: orbita, rotație, axele, etc., nu s-a schimbat absolut... nimic. Deci, nu s-a schimbat absolut nimic în jurul Planetelor noastre Solare!

Stau „... liniștit” până la... bătrânețe!... Și, după aceea, discutăm!

— Fenomenal! a spus Directorul de Poștă nr. 1. Fenomenal!... Și către poștaşulzglobiu!

Structura internă-Există puține Informații directe despre structura internă și geochimia Planetei Venus. Similitudinea în dimensiuni și densitate între Venus și Pământ sugerează că împărtășesc o structură similară: miez, manta și crustă. Ca și cea a Pământului, miezul venusian este cel puțin parțial lichid, deoarece cele două Planete au fost răcite cu aproximativ aceeași viteză. Dimensiunea ușor mai mică a lui Venus sugerează că presiunile sunt semnificativ mai mici în interiorul său decât în cazul Pământului...

— E... corect până acum! a spus Șoule al treilea. S-a răcit și Venus și Pământul față de Soare. Este deci, miezul venusian și miezul Pământului!

— Principala diferență dintre cele două Planete este lipsa de dovezi pentru existența plăcilor tectonice de pe Venus, posibil din cauză că crusta sa este prea puternică pentru ca să apară subducții fără prezența apei pentru a o face mai puțin vâscoasă. Acest lucru duce la reducerea pierderilor de căldură din Planetă, împiedicând-o să se răcească și oferind o explicație pentru lipsa câmpului magnetic generat în interiorul Planetei. În schimb, Venus poate pierde căldura sa internă în evenimente periodice majore de remodelare a suprafeței.

Datorită vâscozității apei, se reduce pierderea de

căldură din Planetă, împiedicând-o să se răcească dar, mai devreme sau mai târziu, evoluția își continuă mersul... încet și încet spre... răcire!... Și datorită câmpului magnetic, în total, Venus (și Pământul!) pierde (deci, răcirea!) căldura de remodelare a... suprafeței date, a spus poștașul.

— Atmosfera și clima-Atmosfera Planetei Venus, a spus Directorul de Poșta nr. 1, este compusă din 96, 5 % dioxid de carbon, 3, 5 % azot, iar restul din substanțe. Temperatura este foarte ridicată fiind mai mare decât pe Planeta Mercur.

— Am spus încă o dată: se răcește căldura, se răcește și „câmpul magnetic”, etc. Oricum, în total, Venus și Pământul - dar și în sistemul Solar și în afară! Se remodelează din suprafața dată, a spus poștașul.

— Și, am ajuns: Câmp Magnetic și miez, orbita și rotația, a spus Directorul de Poșta nr. 1.

Venus orbitează Soarele la o distanță medie de circa 108 milioane de kilometri (circa 0, 7 UA) și efectuează o orbită la circa 224, 65 zile. Deci toate orbitele Planetare sunt eliptice a lui Venus, este cea mai apropiată de forma circulară, cu o excentricitate mai mică de 0, 01. Când Venus este între Pământ și Soare, poziție cunoscută sub numele de conjuncția inferioară, are apropierea maximă de Pământ pe care o poate avea orice Planetă, distanța medie fiind de 41 de milioane km. Planeta ajunge la conjuncția inferioară o dată în medie la fiecare 584 de zile. Datorită scăderii excentricității orbitei Pământului, distanța minimă va deveni mai mare în următoarele mii de ani. De la anul 1 până în 5.383, sunt 526 de apropiere la mai puțin de 40 de milioane km.; după care nu mai este niciuna timp de 60.200 de ani. În perioadele de excentricitate ridicată, Venus se poate apropia până la 38, 2 milioane km.

Toate Planetele Sistemului Solar orbitează în sens trigonometric atunci când sunt văzute de deasupra polului

nord al Soarelui, dar Venus se rotește în sens orar (fenomen denumit „rotație retrogradă”) o dată la 234 de zile pământene – de departe cea mai lentă perioadă de rotație a oricărei Planete cunoscute. Ecuatorul suprafeței venusiene se rotește cu 6, 5 km/h, în vreme ce rotația Pământului la Ecuator este de 1, 670 km/h. O zi sidereală venusiană durează, astfel, mai mult decât un an venusian (243 de zile pământene prima, față de 224, 7 al doilea). Ecuatorul Planetei Venus se rotește cu 6, 5 km/h, în timp ce al Pământului are circa 1.670 km/h. Rotația Planetei Venus a încetinit cu 6, 5 minute în fiecare zi siderală de la vizita navei Spațială Magellen de acum 22 de ani. Din cauza acestei mișcări retrograde, durata unei zile Solare pe Venus este semnificativ mai mică decât cea a unei zile siderale, de 116, 75 zile pământene (ceea ce face ca ziua Solară venusiană să fie mai scurtă decât cea a Planetei Mercur, de 176 zile pământene); un an venusian durează circa 1, 92 zile Solare venusiene. Pentru un observator al suprafeței Planetei Venus, Soarele pare să răsară la vest și să apună la est, iar durata de la un răsărit la următorul este de 116, 75 de zile pământene.

Este posibil ca Venus să se fi format din nebuloase Solare cu o perioadă de rotație și o înclinație a axei diferite, ajungând în starea actuală din cauza schimbărilor haotice de SPIN cauzate de perturbațiile Planetare și de efectele mareice asupra atmosferei sale dense, schimbare ce ar fi avut loc de-a lungul a miliarde de ani. Perioada de rotație a lui Venus poate reprezenta o stare de echilibru între blocarea mareică față de gravitația Soarelui, care tinde să reducă viteza de rotație, și una atmosferică creată de încălzirea Solară a densei atmosfere venusiene, un aspect curios al orbitei venusiene și al perioadelor de rotație este intervalul mediu de 584 de zile între apropierea maximă de Pământ, care este aproape egal cu cinci zile Solare venusiene. Ipoteza unei rezonanțe cu

Pământul a orbitei și rotației nu este însă posibilă. Venus nu are niciun satelit natural, deși asteroidul 2002 VE 68 se află acum în relație cvasiorbitală cu ea. În secolul al XVII-lea, GIOVANNI CASSINI a observat un satelit în jurul Venus, botezându-l NEITH, care a fost văzut de nenumărate ori în următoarele 200 de ani, dar s-a determinat în cele din urmă, ca în majoritatea cazurilor, că era vorba de stele aflate în vecinătatea aparentă a ei. Studiile lui ALEX ALRWI și DAVID STEIVENSON din 2006 asupra modelelor Sistemului Solar timpuriu efectuate la California Institute Of Technology, arată că probabil cu miliarde de ani în urmă, Venus avea cel puțin un Satelit creat printr-un eveniment major de impact. Conform studiului, după 1-o milioane de ani, un alt impact a schimbat direcția de rotație a Planetei și a determinat prăbușirea în spirală a Satelitului venusian care s-a unit din nou cu planeta. Dacă vreun impact ulterior a mai creat vreun satelit, și acesta a fost reabsorbit în același mod. O altă explicație a lipsei de sateliți este efectul mareelor solare, care pot destabiliza sateliții mari de pe orbita Planetelor terestre apropiate de Soare.

— Venus – și ultimul pasaj! – se rotește în jurul axei în direcția opusă față de majoritatea planetelor din Sistemul Solar.

— Până la capăt, nu este convingător, mai multe teorii până acum, decât: Venus, se rotește – ce e vizibil în jurul axei în direcția., opusă față de majoritatea Planetelor din Sistemul Solar... în rest, mai multe teorii decât este necesar! a spus Șoule al treilea... Și, spre final, am... uitat! temperaturile, masa, etc...

— Dă-i drumul! a spus Directorul de Poșta nr. 1.

— Dă-i drumul!... în cor!... Deci, la Planeta Venus:

* temperatura: 450 de grade Celsius;

masa: 4.867 E 24;

raza: 6.051, 8 plusmânuș 1 km;

* compoziția:

*95, 5 % dioxid de carbon (C O 2);

*3, 5 % azot (N 2);

O, o 15 % dioxid de sulf (S-O 2);

0,007 % argon (Ar);

O, o02 % apă (H 2 O-vapor);

O, oo 17 % monoxid de carbon;

O, oo 12 % heliu (He);

* urme de o = e = s;

* urme de acid clorhidric (H C I);

clondric-H F).

— Deci, am terminat... două Planete! Și, în general, întâlnirea este benefică pentru ambele părți dar concluzia decât mai târziu, aveți mult de... lucru! a spus Directorul de Poșta nr. 1. Salutări din partea Directorului județean de Poștă.

Am plecat amândoi, eu și poștașul în direcția Gării de Nord.

Pe stânga, pe trotuar, nu mai circulă nimeni acum, este o monotonie ce provoacă neliniște. Statuia din piatră care dovedește încă o dată statornicia deplină că nu a avut loc o Revoluție, decât am avut o lovitură de stat în *89, este aproape unicatul planetei!

Repet, încă o dată: am avut o lovitură de stat militară!

Tot pe drum, așa cum am venit, ne-am întors spre gară. Din curți, printre zăbrelele gardului, câinii își lătrau suferința.

La Gară, haitele de câini s-au subțiat considerabil datorită hingherilor care erau ocupați și ziua, nu numai noaptea. În ușile laterale pe b-dul Grivița, ori la Ministerul Transportului său, pe b-dul Dinicu Golescu. Dar sunt și pe peroane, la pândă...! Grupuri-grupuri...!... Și, împânzesc nu numai Gara principală din București ci toată țara!

Dovada: în toate Stațiile de oprire și plecare, haitele

de câini își fac datoria! De la mâncare! Le este foame...

Când am ajuns acasă, de foame sau altceva, haitele de câini pândeau și în interiorul vagoanelor staționate. Erau câinii stăpâni ai locurilor respective și alte haite de câini necunoscuți!

Și lătrau, se băteau!

Era o nebunie, ce mai!...

Însă totuși, nu s-a schimbat nimic Interesant în cotidianul nocturn, nici trotuarele de la Gară spre domiciliul stabil, nici străzile asfaltate mai mult sau mai puțin dar, în gândul meu, Șoule al treileam-a duc, totuși la „un taxi-pe drum, o escală la poștaş, că știu eu!... Că, e mai bine!

Capitolul 7

Am trecut hopul!... La București!

A doua zi, și următoarele câteva zile, am trecut pe la Redacție deoarece șeful a insistat să publice tărășenia de la Bucureștiun reportaj, de fapt, cu două interviuri: unul, cu Directorul de Poșta nr. 1 și, al doilea în exclusivitate! – ce s-a mai întâmplat prin Stele.

Împreună cu poștaşul am ajuns pe la Soare, am „trecut” cu „viteza” pe la... Mercurcă Reportajul era terminat de o săptămână și ceva iar cu Directorul din județ am „călătorit” și pe la... Venus.

Am terminat și redactat povestea de la București și am dat-o în mână, redactorului șef.

Și, în gând, Șoule al treilea, nu vreau să termin poveștile cu poștaşul vreau să comentăm și să parcurgem concomitent și... Planeta Pământ și Sistemul Solar.

O facem cum trebuie!

Deci, cu două interviuri: unul, interviul cu o persoană și, al doilea, un interviu separat, un interviu spre Univers!

Și, am găsit: prin intermediul... poștaşului și un oficiu poștal mai departe!... Se numea Charleroi, din Belgia.

Povestea fugarului cu o persoană se întinde după

anul 1989, de prin luna mai... Era văr un pic mai îndepărtat cu poștașul. S-a și căsătorit cu o femeie de treabă, din cartier, nu departe de Gară, de prin apropiere.

Și trăiește acum mulțumit cu doi copii de 14 și respectiv de 17 ani.

Vărul era tânăr și, din vorbă în vorbă, am aflat că a vrut să lucreze: să „împrăstie” corespondența în interiorul stației Charleroi și prin... împrejurimi.

Cartea de Muncă era în oraș la Poștă, respectiv în orașul Charleroi.

Poștașul de la stația Charleroi își făcea treaba: împrăstia corespondența din zonă dar avea și un hobby!

Este pasionat de Univers, și din ce în ce mai „aprig”, a ajuns la apogeu încât a și publicat, la o revistă regională niște articole interesante și, în timp, a devenit cunoscut ca persoană importantă din domeniul respectiv. Adică, era., doxă în materia de Univers!

L-am cunoscut și eu pe poștașul din Gară, din orașul Charleroi, împreună cu poștașul din țară. Fiecare concediu era consacrat, în principal, Teoriilor Universului...

Și, bineînțeles, amândoi, împrăstiau corespondența prin orașul respectivuna din țară și una din Belgia însă, diferența era de fapt: fusul orar cu două ore, respectiv o oră de vară, își fac treaba.

Și, a sosit... momentul! Dar, invers: o vizită la domiciliu! la gara din Charleroi, din Belgia.

Și am vorbit și am vorbit până, la final, am aranjat o vizită la gara din Charleroi!

O Gară, de fapt, obișnuită, nu am fost personal la stația din Charleroi până acum.

— Mergi la o... plimbare? a spus Șoule al treilea.

— Depinde! a spus, cu câteva zile înainte, la o întâlnire la redacție cu poștașul care... împrăstia corespondența internă.

— M-am gândit și m-am gândit, haideți să mergem

împreună, pe la o... Stație!... O stație feroviară mai... îndepărtată, dar e un un pic departe...a spus Șoule al treilea. Un interviu încălzește atmosfera și, foarte interesant, un interviu în exclusivitate la niște reviste de specialitate primite de la un prieten tot... prin poștaş!

— Prin intermediul... Directorului județean!... Cu permisiune da... merg! a spus ferm, poștaşul zblogiu.

— Atunci, să vorbesc cu Directorul județean și vorbesc și la... stația din Charleroi dacă există disponibilitate pentru un interviu! Te anunț repede! a spus Șoule al treilea.

Și, am vorbit cu Directorul județean mi-a spus că sunt ca și plecat însoțit de... poștaş! Cel mai bine este în... concediul de odihnă!

A doua zi, cum ar veni, m-am întâlnit cu poștaşul ne-am pus de acord, în principiu, să plecăm în străinătate dar în... concediul care se apropie.

— Deci, ai vorbit cu directorul județean, ai primit și aprobare ce mai, o minune...

— Am vorbit, am discutat toate aspectele la... zi!... Am vorbit și la Redacție și sunt de acord cu două interviuri! a spus Șoule al treilea. Decontez eu!... Și masă și cazare-dacă e nevoie-decontez eu!

— Bine că ai rezolvat că.nu prea mai am bani decât la... concediu! a spus poștaşul. Când... plecăm?

— Când plecăm?! a spus Șoule al treilea. Te anunț! În principiu, luni!... Dar, te anunț!

Și, din principiu și de... principiu, o să vezi o... surpriză de proporții în privința poștaşului!: o să cumpăr două bilete dus - întors cu destinația Charleroi!

Și am și cumpărat biletele de avion!

Și, vineripe la prânz, l-am sunat pe poștaş:

— Am cumpărat biletele de avion, dus - întors!... Ai vorbit cu prietenul din Charleroi? a spus Șoule al treilea.

— Am vorbit!... Și sunt acasă. Și dacă este cazul, nu

trebuie să mergem la un hotel, nu!

Dacă e nevoie, avem să dormim acolo, în casă! a spus poștașul... Deci, la ce oră este plecarea?

— Este un autobuz care se ocupă de așa ceva!... în principiul, la ora 4 și 30 de minute!... Să fii aici! a spus Șoule al treilea.

Luni, la ora 4 am plecat cu un taxi, nu era departe însă, mi-era teamă de câini. În centru nu era nicio problemă însă, pe traseu, pe străduțele adiacente apar, din când în când niște haite de câini.

Și, într-adevăr, când am achitat, lângă șoferul de taxi - nu cum a fost pe peronul din Gară, 30 - 40 de câinii, când am plecat la București, nu! - erau o... sută și ceva de câinii maidanezi, adunați din jurul Autogării...!

Am fotografiat haitele de câini maidanezi! în fine!...

După câteva minute - două sau trei minute - apare, în sfârșit și poștașul... când am plecat spre București, era să pierdem trenul din cauza întârzierii poștașului.

În autogară, agitație mare și imposibil, de nedescris, hărmălaie de câini vagabonzi, în fine!...

Am urcat în autocar și la ora 4 și 40 de minute am plecat spre Aeroport, la București. La un moment dat, am văzut pe dreapta, Stația de la Movilița, județul Ialomița!

Am văzut, într-adevăr, o. apocolipsă: numai pereți dărâmați și fără uși, pompele nu mai erau, și cel mai trist și să nu spun mai multe! - bălăriile de zece și spre doisprezece metri înălțime, inundaseră locul...!... Ca un film de groază...!

Era, într-adevăr o... catastrofa, o apocalipsă!

Și, uite, am ajuns la... destinație: la aeroportul din apropiere.

Și, am intrat în aeronavă cu destinația: Bruxelles! A durat două ore și patruzeci de minute și nu s-a întâmplat nimic semnificativ nici în timpul zborului, nici la aterizare.

Printre persoanele care așteptau la sosire, am

recunoscut persoana care ne interesa: un bărbat robust, cu cravată de culoare maro, costumul impecabil de culoare aproape negru și când m-am mai apropiat, pantofii erau perfect lustruiți, probabil cu o ceară din magazinul de peste drum.

Și, m-am apropiat, bărbatul mirosea foarte frumos.

— Bine ați venit! a spus bărbatul și l-am recunoscut: era poștașul de la Charleroi.

— Hei, încotro? a spus Șoule al treilea.

— Sunteți musafiri! a spus poștașul din Charleroi. Mergem la stația din Charleroi și după aceea la domiciliul meu. Sunteți de acord?

— În principiu, da! Cu mențiunea: ai primit, prin fax întrebările și răspunsurile date de joi? a spus Șoule al treilea.

— Am primit, bineînțeles! a spus poștașul de la Charleroi. Și am și... răspuns!

Am plecat cu trei persoane, cu bagajele pline de suveniruri cu poștașul, cu soția sa și cu cei doi fii.

Am plecat cu mașina din fața aeroportului de la Bruxelles, o mașină Mercedes automat, în direcția Charleroi. Era o distanță de 80 km. de la Aeroport la Charleroi. Ciudățenie sau nu, când am pășit spre mașină nu a apărut nicio... haită de câini, cum ar veni, de exemplu, la București.

Într-adevăr, când ne îndreptam spre mașină, de la aeroport spre parcare, doi sau trei câini, nu maidanezi, erau de rasă, aveau zgârzi deosebite la gât.

În drum spre Charleroi, eram în spate șoferului-poștaș iar poștașul de la București era pe dreapta, am întrebat despre câinii cu lesă.

— Câți ai numeral? a spus poștașul de la Charleroi...

Doi, trei... n-are importanță numărul câinilor. Au lesă, bun!... Au stăpân, bun!... Nevoile câinilor cu... mânuși... Bun!... Atunci... care este problema?!

— În țară, în București și în provincie, și martor este și... poștașul, la fiecare colț de stradă, cinci-zece câini maidanezi, ziua și mai ales, noaptea! a spus Șoule al treilea.

— Așa ceva nu există!!!... Câinele cu lesă este obișnuit!... Când-uneori rar, a lăsat câinele, indiferent, se caută stăpânul! Când am găsit câinele, nicio problemă!... însă, veghează poliția din stradă și atunci, o... altă poveste: câinele, merge la adăpost și stăpânul, ori este amendat de la 1.000 de E sau mai mult, ori, depinde de circumstanțele, Ia... închisoare de la o zi până la trei zile. În toată țara!... Este cunoscut, ai înțeles?!

— Dar...uite: Legea care spune clar că maidanezii se adună la adăpost și după 40 de zile, sunt omorâți dar... uite!... Populația suferă!... Zilnic câteva persoane suferă în urma mușcăturilor grave, acest lucru fiind valabil în toată țara! - atenție sporită! - sunt acum la Spital! a spus Șoule al treilea.

— Așa ceva nu se întâmplă în Belgia!... îmi pare rău pentru ce se întâmplă în țara voastră! a subliniat, poștașul din Charleroi.

Și, am ajuns la... Stație! a subliniat poștașul din Charleroi.

Stația mică în Charleroi!... Mică, mică! Dar foarte cochetă: un holde o mărime de 5 pe 5, dar, e mult! - și, cum ar veni, pe dreapta, sus, mare: poștașul! Următorul: biletele de tren - e o cutie de 30 x30 ca să intre bani și casiera dă biletele. Tot în cutiedar mare-era geamul de un metru și ceva pe 70 de centimetru ca să vadă în interior ce mai mișcă în orizont!

În față, la fel, geamul cu ferestre de 30 x30 de centimetri și geamul de un metru cu 70 de centimetru însă o perdea închisă. Dar sus, spunea: Șeful de Gară Charleroi. Și, mai erau două ferestre care dădeau la peren.

În ansamblu, în afară din hol, o altă încăpere care

ducea la Șeful de Gară Charleroi, dar prin peron.

Circulația de tren este compusă de două linii de tren.

— Aici... era, în hol, pe dreapta?! a subliniat, Șoule al treilea...!... Ei sunt... poștașul!... Haideți, intrați!

Și, am intrat!

În față, cum ar veni, o masă în mijloc, dar lipit cu peretele de la Casieria de bilete, și un scaun. În spate ușor, un pom cu 6, sus și umerășele.

Un pom de aproximativ 60 de centimetri, arcuite în față.

Dar, pe stânga, cum ar veni, de 3 metri de perete cu 1, 5 de metri cu distanță secționat de 15 cm cu 20 de cm, corespondența dată-ori intrare ori ieșire-separat...! Cu numărul de la A până la X, și cu două cutiute! Intrare și ieșire!

Și, în față opus ușii, o fereastră obișnuită.

— Îți place sau nu?! a spus poștașul din Stație din Gară din Charleroi.

— De ce să nu recunosc?! E plăcut! a spus Șoule al treilea. În ansamblu, construcția este foarte cochetă-cu zugrăvelile mai pronunțate cu roșu, albastru, galben sau negru, etc. E cochetă!... În țară, exact cum a fost de la comuniști: blocuri, blocuri și tot blocuri! Au distrus gospodăriile oamenilor, au ridicat blocuri de patru, opt, zece sau mai multe etaje!... Dar, a fost!... însă, la parter, tronează magazinele, alimentările, coaforul, poșta, etc., este plin! Dar industrie, nema! Când s-a distrus tot de la comuniști, a luat loc haosul și jaful sistematic!

Mă doare, printre altele, ca s-au distrus irigațiilecă erau bune! - ... Au distrus tot!... Erau bune!...

În țară, a spus Șoule al treilea, la Poștă, în general, exact cum e și poșta din exterior, în speță, o filială de Poștă care aparține de Gară, indiferent din alte Gări, mici sau mari! Corespondența externă sau internă - este la fel!

— În principiu, este la fel! a subliniat poștașul de la

Charleroi... Haideți în oraș să vă cunoască și Directorul de Poștă că... nu e departe!

— Ai vorbit cu Directorul?! a spus Șoule al treilea.

— Am vorbit și sunteți invitat la sediul Poștei din Charleroi.

Erau 2 km. distanță până la sediul Poștei.

Și, tot cochetă ca și stația de Gară mică din oraș!

Și mici, cochete, dealuri în împrejurimi!

Niște răzlețe cătune mici orășele îngustate, dar cochete!

Și, am ajuns în centrul orașului... nu freamătul din oraș.

Nu! Este vorba de un singurlucru: libertatea de acțiune!

Vezi oameni lejeri, vorbesc liber, vorbesc mai degajat și oamenii degajă o frumusețe naturală! Este, de fapt o voce internă dar și externă: vibrația stelară!

Eram în centrul orașelului Charleroi! Pe o străduță mică, dar cochetă, clădirea poștei. Era pe la prânz când am intrat în holul Poștei din Charleroi. Dar, nu erau decât două casiere ascunse după ghișeele, mai înalte mai late ca de obicei.

În față, pe hol, o persoane plăpândă, era Directorul de Poșta din Charleroi.

— Bine ați venit!... Bine ați venit! a spus Directorul de Poșta din orașul Charleroi... Intrați, intrați...!

— Faceți cunoștință: un redactor din provincie din partea de est, spre centru și un poștaş-un văr, de fapt, mai îndepărtat care lucrează efectiv în oraș și este pasionat cu... universul stelar! a spus Șoule al treilea.

A!... Este și pasionat, deci, suntem în breaslă! Deci, doi poștași, unul din... Charleroi și poștaşul din estul Europei... Și, mai mult, este pasionat de., universul stelar! ... Și, am văzut și Revistele din Belgia...!... Așa e? a spus Directorul de Poștă din Charleroi.

— Așa e! a spus poștașul din țară... Am și eu niște reviste de specialitate de câțva vreme...! Am și eu...! O să colaborăm împreună cu cei doi poștași, cu variantele obținute de prin revistele de specialitate din țară și din Belgia, și în curând, o să public și din Franța și în Anglia... Da, este interesant!...!

— Ne-am luat cu vorba!... Auziți?!... Nu este „nimeni prin holurile unde se găsesc ghișeele!?... Scuzați-mă! a spus Șoule al treilea.

— În primul rând: nu este nimeni decât pentru... urgență!... în al doilea rând: după prânz, o să vedem și aglomerație la ghișee pentru că iese lumea de la serviciu! ... Cu... cățelul sau cu... purcelul!... O să apară în curând! a spus Directorul de Poștă din Charleroi... Hai, intrați!... Intrați!

Un birou obișnuit: o masă cu două scaune, pe dreapta, tot o masă mai mare și, un birou rezervat Directorului de Poșta din Charleroi. Pe stânga, lateral, o măsuță pe care se vedeau de la distanță cafele, lingurițe și lapte.

Deosebirea consta exact din țară: Directorul de Poștă cu rânduiala obișnuită exista la fel, dar afară, opus peretelui cu biroul, stătea la pândă un... cerșetor! Obișnuit!... Și, mai mult, birourile erau la fel... Biroul directorului județean este exact cu biroul din Calea Victoriei și cu biroul din Charleroi...

— Este o surpriză plăcută că sunteți invitați în Biroul Directorul de Poșta din Charleoi... Ați primit prin intermediul poștașului întrebările și răspunsurile!? a spus Șoule al treilea.

— Am la mine! în față!... Cum să nu! a spus Directorul de Poștă din Charleroi...

— Prima întrebare: o scrisoare în general... circuitul prin Corespondență dus și întors, la dumneavoastră cum este în Belgia? a spus Șoule al treilea.

— În primul rând persoanele care prelucrează corespondența sunt deosebit de serioase, a spus Directorul de Poștă din Charleroi. Ghișeele împânzesc țara iar Oficiile percep un comision rezonabil pentru corespondența în țară și în străinătate. O persoană poate trimite scrisoare recomandată, cu confirmare de primire, din și înspre orice zonă cu un comision moderat!... Mai precis, ca o cutie, de la A la Z, exact cum este la Oficiul Poștal din Gară din Charleroi.

— Și, aveți și cu mașini, nu-i așa? a spus Șoule al treilea.

— Bineînțeles!... Bineînțeles!... împânzesc orașul. Și dimineață, la prânz și pe seară vine la tren, corespondența selectată din cutiile de scrisori de la Gară. Obligator lui!... Oficiul Central este, de fapt, Gara!... a spus Directorul de Poștă din Charleroi.

— Dar, în interiorul orașului... Charleroi, de exemplu?! a spus Șoule al treilea.

— N-are importanță volumul „pacienților” de scrisori de corespondență, mare sau mic, poștașul distribuie la domiciliu - prin cutia de scrisori!... Și, atât! a spus Directorul de Poșta din orașul Charleroi.

— Deci, corespondența este sfântă! a spus Șoule al treilea. Ce părere aveți și... poștașul din zona de Gară din Charleroi și, bineînțeles poștașul din țara noastră?... pe rând!...!

— Nu e mare diferență între poștașul din țară și cel din Charleroi!... Mare diferență nu este decât... comportamentul, civilizația din țară și din Belgia!... Mai ales., comportamentul câinilor maidanezi din țară vizavi de câinii de rasă! au spus în cor, cei doi lui poștași. E o diferență mare între țară și Belgia!

— Îmi pare rău ce se întâmplă în țara dumneavoastră, că aveți, într-adevăr o problemă spinoasă: câinii maidanezi!... într-adevăr... în toată țara! a spus

Directorul de Poștă din Charleroi... într-adevăr!...!

— Deci, ce concluzie aveți? a spus Șoule al treilea.

— În total: între țara noastră și Belgia, nu este o diferență mare la modalitatea de lucru din Poșta, există doar câinii vagabonzi! Și, în ultimul rând aveți și uniforma... aceeași!... Bravo!

— Și, în altă ordine de idei ați citit și dumneavoastră și poștașul din stația Charleroi-ce părerea aveți privind... Planeta Pământ?!... Ce părere aveți! a spus Șoule al treilea. Și, o să vină așa:

Sursa: Pământ – Wikipedia Planeta Pământ

Planeta Pământ (numita și TERRA sau „Planeta Albastră”) este a treia Planetă după distanță față de Soare și a cincea ca mărime în Sistemul Solar. Când desemnează Planeta (și nu solul), cuvântul se scrie cu majuscule. Terra face parte dintre Planetele interioare ale Sistemului Solar (Planetele aflate în interiorul centurii de asteroizi). Este cea mai mare Planetă telurică din Sistemul Solar, și singura din Universul observabil cunoscută ca adăpostind viața. (Controverse legate de existența vieții extraterestre **continuă** să existe).

Terra s-a format acum aproximativ 4, 57 miliarde (4, 57 x10⁹) de ani.

Conform ipotezei cele mai vehiculate în prezent, în urma impactului Planetei T H E I A cu Pământul, cu 4, 527 miliarde de ani în urmă, s-ar fi format Luna. (Impactul Pământul cu THEIA: 313.000.000 ani. Deci, s-a format Luna. Pentru comparație, vârsta calculată a Universului este de circa 13, 7 miliarde de ani (Terra 4, 57 cu 313.000.000, unde este diferența cu 4, 527-egal...9, 33 de miliarde...

— Până la un punct, da! a subliniat poștașul din Gară din Charleroi. Adică, de la început de...4, 57 miliarde, adică...9, 33 de miliarde de ani! De fapt, în total, egal cu Universul!... 13, 7 de miliarde!... Fără comentarii!

Deci, Universul începe de... 13, 7 miliarde de ani!

— Continuăm! a spus Șoule al treilea. Suprafața Pământului este acoperită în proporție de 70, 8 % de apă, restul de 29, 2 % fiind solid și „uscat”. Zona acoperită de apă este împărțită în oceane, iar uscatul se subîmparte în continente.

De la formarea sa Pământul a trecut prin numeroase procese geologice și biologice majore, astfel încât toate urmele condițiilor sale inițiale au fost șterse. Suprafața exterioară a Planetei Terra este împărțită în mai multe plăci tectonice, care de-a lungul timpului se deplasează unele față de celelalte. Miezul Planetei este activ (fierbinte și lichid, fiind format din MANTAUA topită și miezul metalic, generator al câmpului magnetic. Condițiile atmosferice și de la suprafață, care au permis apariția vieții pe Terra, au fost la rândul lor în mod decisiv influențate de către diverse forme de viață. Acestea s-ar afla într-o balanță ecologică fragilă, în permanență schimbare. Între Terra și restul Universului există o permanență interacțiune. Astfel, LUNA este cauza mareelor. În afară de asta, ea a influențat continuu viteza mișcării de rotație a Terrei. Toate corpurile din jurul globului Terestru sunt atrase spre Terra, forța de atracție numindu-se gravitație, iar accelerația cu care aceste corpuri cad în câmpul gravitațional, notată cu „g” = 9, 81 m/s²). Se crede că motivul apariției oceanelor a fost o „ploaie” de comete din perioada timpurie a Pământului. Impacturile ulterioare cu asteroizi, au modificat și ele mediul înconjurător într-o manieră decisivă. Schimbările de orbită ale Planetei pot fi considerate răspunzătoare pentru glaciațiunile produse de-a lungul istoriei, care a acoperit suprafața terestră cu un strat de gheață. Terra nu are alți Sateliți naturali în afară de lună. Corpul ceresc CRUITHNE a fost calificat în mod greșit drept Satelit al Terrei, fiind în realitate un asteroid.

Cruithne a fost descoperit în 1986; el urmează o orbită eliptică în jurul Soarelui, asemănătoare cu orbita Terrei, și care **nu** se apropie prea mult de ea. pe Pământ orbita lui se vede în formă de potcoavă.

— Dacă aveți întrebări în privința evoluției Terrei?! a spus Directorul de Poșta din orașul Charleroi.

— Deocamdată, nu!... O să vorbesc despre evoluția Terrei separat! a spus poștașul din țară.

— Semantica! a spus Șoule al treilea. Cuvintele ce se referă la Terra pot fi formate în mai multe moduri. Primul este folosirea rădăcinii Terra - ca de exemplu cuvântul „terestru”. Mai există și rădăcina **te 1 un** - cum se poate vedea în cuvintele teluric, telurion. Ambii termeni provin de la zeița romană TERRA MATER, ce se pare că și-a primit numele, la rândul ei, de la vechea denumire Tellus Mater. Termenii științifici precum geografie, geocentric, geotermal folosesc prefixul grecesc geoderivat din numele zeiței Gaia, echivalenta Terrei Mater în mitologia greacă. Denumirea de Pământ, din limba română, este singura care nu provine din vechea mitologie greacă sau romană, spre deosebire de majoritatea corpurilor cerești cunoscute la aceea dată (de exemplu, Marte, Venus, Neptun, ș.a.m.d.).

— Și, uite, am ajuns!... a spus poștașul din țară la... Etimologie!

— În română, a spus Șoule al treilea, cuvântul „pământ” provine din latina pavimentum, ce înseamnă „pământul bătătorit și nivelat”, „pardoseală cu lespezi sau mozaic”, „pavelaj”, „podea”, „drum pietruit”, „loc neted”, „bătătură”.

Și simbolul astrologie și astronomic al Planetei Terra este o cruce încadrată de un cerc ce reprezintă un Meridian și Ecuatorul. O altă variantă așază o cruce deasupra unui cerc...

— Și, uite, am ajuns la Istorie! a spus Directorul de

Poștă din orașul Charleroi. Continuă!

— Continuăm, cum să nu! a spus Șoule al treilea.

Istoria: pe baza descoperirilor geologice oamenii de știință au reușit să reconstituie o serie de date referitoare la trecutul Planetei. Ei au aflat că Pământul s-a format (n.r. -înainte de 9, 33 de miliarde de ani, cu prafu1 cosmic!?!)) din materia NORULUI GAZOS al nebuloasei Solare alături de Soare și de celelalte Planete ale Sistemului Solar, acum aproximativ 4, 55 de miliarde de ani, Luna formându-se ceva mai târziu. Inițial sub forma lichide, stratul...

— Aici e problema! spus Directorul de Poșta din Charleroi. Esta vorba de lichide!... E corect, exterior!... Să se răcească, corect!

— Dând naștere scoarței terestre-N U este adevărat! O să vorbim mai încolo!

— Deci, stratul exterior al Planetei avea să se răcească, „dând naștere scoarței terestre. Emanațiile de gaze și erupțiile vulcanice au format atmosfera primordială. Condensarea vaporilor de apă, alături de Gheața adusă de Comete, aveau să formeze apoi oceanele. Aceasta puternică activitate chimică a fost sursa apariției, acum circa 4 miliarde de ani, a unei molecule cu capacitatea de a se înmulți spontan, un predecesor al ADN-ului și ARN-lui. După alte 500 de milioane de ani, ultimul predecesor comun al ființelor ulterioare dispărea, și evoluția se ramifica. Dezvoltarea procesului de fotosinteză a permis ca energia Soarelui să fie utilizată direct și eficient; oxigenul rezultat s-a acumulat în atmosferă și adăpt naștere protectorului de ozon înglobarea celulelor mai mici în unele mai mari a avut ca rezultat nașterea celulelor complexe numite EUCARIOTE. Celulele din cadrul coloniilor, sau profilat pe anumite tipuri de țesuturi, din acestea rezultând din NOU viața, sub forma unor adevărate organisme multicelulare; apoi, cu ajutorul stratului de ozon ce absorbea radiațiile ultraviolete

ucigașe, viața avea să se împânzească în toată suprafața Terrei.

De-a lungul sutelor de milioane de ani continentele s-au tot reunit și despărțit, pe măsură ce se modela și suprafața TERREI sub acțiunea curenților magmatici și ai mantei. În cursul modelării, continentele s-au unit și a format de câteva ori SUPERCONTINENTE. Cel mai vechi supercontinent cunoscut despre care avem informații solide este, RODINIA (în geologie RODINIA desemnează un supercontinent wikipediaca o grupare a mai multe suprafețe continentale) – din Istoria Pământului, primul a cărui existență a putut fi pusă în evidență. Se presupune că s-a format acum aproximativ 1 miliard de ani, pentru ca acum 750 milioane de ani, să se dividă în 3 părți, între care s-au format oceane. Acestea s-au reunit mai târziu, în cadrul mișcării de orogeneză Pan Africane, care a durat circa 60 milioane de ani, și au format supercontinentul PANNOTIA. Cu circa 550 de milioane de ani în urmă, PANNOTIA s-a rupt din nou în mai multe FRAGMENTE mai mici, dintre care cele mai importante au fost LAURENTIA (din care avea să se formeze America de Nord, ALTICA (din care avea să se formeze EUROPA de Nord), și SIBERIA. Cel mai mare dintre fragmente a fost denumit GONDWANA și a reprezentat sursa pentru a se forma China, India, Africa, America de Sud și Antarctica. Datorită dimensiunii acesta este considerat un supercontinent, dar de fapt este numai un fragment din supercontinentele anterioare...

— Mă abțin încă... la spus Directorul de Poștă din Charleroi. Mă abțin, încă!

— Și eu, Șoule al treilea!... Mă abțin până se termină „povestea” istoriei Terrei!... Continuăm: ... într-o perioadă de peste 200 de milioane de ani în urmă, s-a format supercontinentul PANGEEA (după alte surse PANGAEA). În prezent fenomenul de rupere a supercontinentului

PANGEEA continuă, contribuind la mărirea Oceanului Atlantic. Când procesul de rupere se va finaliza, se va forma un **nou** supercontinent și așa mai departe... (în paranteză – că nu mai am răbdare, Șoule al treilea! – s-a destrămat... iarăși din **no** u: nu este adevărat! Mă rog...!)

...

Și, acum, aproximativ 750 de milioane de ani! Continentele s-au reunit mai târziu din nou pentru a forma PANNOTIA (Wikipedia) – sau mai mare GONDWANALAND și supercontinent VANDIAN) este un NEOPTEROZOIC supercontinent. Este posibil să flexistat în timpul perioadei EDIACARAN (acum 600 de milioane de ani), la sfârșitul PRECAMBRIANULUI (aproximativ 541 mya). După aceea – a divizat în continente mai mici. Cele mici au fost LAURENTIA, SERBIA și BALCANICA, cu LANDMASS în principal GONDWANA la sud de ele. Durabilitate – în urmă cu aproximativ 750 de milioane de ani cel mai în vârstă supercontinent RADINIA a fost împărțit în trei continente. Și au fost formele anterioare de LAURAȘIA și GONDWANA, precum și continentul CRATON, iar în urmă cu aproximativ 600 de milioane de ani, s-a format PANNOTIA. PANNOTIA a fost de scurtă durată.

Coliziunile care au format PANNOTIA (ce prostii!!! N.R.) au fost coliziuni scurte, iar continentele care alcătuiesc PANNOTIE au avut deja activ rifting. Până în urmă cu circa 550 de milioane de ani, sau numai aproximativ 50 o de ani după ce s-a format Pannotia se împarte în patru continente. Mai târziu s-ar recombina pentru a forma cel mai recent supercontinent, PANGAEA. Pagini înrudite: PLACI TECTONICE, RODINIA, PANGAEA acum 60 o-540 de milioane de ani). Mai apoi, PANGEEA din limba greacă veche adică TOT, ÎNTREG, a fost un supercontinent care a existat la sfârșitul erei paleozoice și începutul mezozoice, cu aproximativ 30 o de milioane de ani în urmă, și a încetat să se despartă cu aproximativ 175

de milioane de ani în urmă. Lucrarea din 1912 „Originea Continentelor”: abia 30 de ani mai târziu geofizicienii au demonstrat că DERIVA continentelor se datorează plăcii tectonice și că teoria lui WEGENER este verificată și admisă – care spune că s-a destrămat acum 180 de milioane de ani – în anii 1960 s-a lansat o ipoteză conform căreia, în urma unei puternic proces glacial ce a avut loc în urmă cu 750 – 580 milioane de ani, în timpul NEOPROTEROZOICULUI, o mare parte din planeta a fost acoperită cu un strat de gheață. Această ipoteză a fost denumită „Bulgărele de Zăpadă” și este de un real interes, întrucât conduce la explozia de organisme din perioada CAMBRIANULUI, când au început să prospere formele de viață multicelulare. De la această explozie, acum aproximativ 535 milioane de ani, a avut loc cinci extincții ale vieții în masă, ultima dintre ele petrecându-se acum 65 de milioane de ani când o probabilă coliziune a unei asteroid cu **terraa** declanșat dispariția dinozaurilor și a altor reptile de talie mare, dar a cruțat viața animalelor de talie mică, precum mamiferele. De-a lungul ultimilor 65 de milioane de ani clasa maniferelor s-a diversificat. Acum câteva milioane de ani o primată africană a evaluat capacitatea de a sta în poziția verticală, biped. Acest lucru i-a dat posibilitatea să folosească unelte și a încurajat comunicarea, fapt ce a stimulat dezvoltarea și mărirea în volum a creierului. Descoperirea agriculturii și domesticirea unor animale a dus la nașterea civilizației și a permis oamenilor să devinăspecia dominantă a Planetei, VÂRFUL LANȚULUI TROFIC. Devenirea omului a transformat forța Pământului într-o perioadă scurtă de timp, așa cum nicio altă ființă nu o să mai facă, modificând atât existența și calitatea altor forme de viață, cât și clima Planetei în istoria recentă... Și, am încheiat... ISTORIA PLANETEI!

— Deci... în primul rând – cum ar fi: RODINIA, supercontinent... Tot... supercontinent PANNOTIA, etc. nu

este adevărat! a spus Directorul de Poșta din Charleroi și susțin și poștașul – cele două personaje!... Păi, Globul este ca o „floare” nu are importanță culoarea!

— Cu atenție sporită!... Deci, Globul Terrei s-a născut din ocean, ocean... care să...” subțiat și s-a...” subțiat”, până când a ajuns la suprafața terestră!... Era... N E te DL...

Principalul „suspect” este. MANDIE în interior!... După aceea în timp! – începe să se dilate, după aceea... să se onduleze... și, apoi... se încrețește... Și, în cele din urmă ajunge... creponat. Și... în urma dănuțelii se rup continentele.

AȘA CUM E, nu... ALTFEL!...

Uite cu atenție: nu cumva seamănă cu un puzzle!... identic!... și... identic!... și identic!... Dar s-a format în interiorul mandei, de la încrețit, până la începutul dănuțelii. Mișcarea telurică provocată de cutremurele mari, au dus la acest adevăr. Modelare de suprafețe!... Este acum, adevărul, nu altfel...!

Exact cum a fost și cu alte Planete, mai ales, Terra: s-a frământat și tot s-a frământ și, dintr-o din cer a coborât un pic-ca o. plească – spre Terra: un asteroid... Așa, ca chestie!

Și mai sunt asteroizi... înaintea și în timpul mișcării telurice, și, mai ales, asteroizi mai mari sau mai mici...!

Și, știu și eu: nu se știe niciodată!

Ca o... plească! între Terra și un alt... obiect!

Și, aproape zilnic, cad din cer... asteroizi!... Sunt sute și sute în atmosferă – mai mici sau mai mari-care ajung pe pământ!...

Dar o dată și odată, s-a rupt o „porțiune” însemnată!

Și, ultima, a apărut din senin, o porțiune însemnată din suprafața Terrei, sunt de acord, cum să nu: un bombardier nuclear de pe suprafața terestră sau oceanică! o să distrugă într-adevăr!... Iar, consecințele sunt de

neegalat.

Aveți grijă, Terra!

Aveți grijă, Terra

Și, aveți grijă, Terra!

Mai devreme sau mai târziu... se... întâmplă o... catastrofa... naturală!

— Și eu sunt de acordia spus Șoule al treilea...

— Și, uite, am ajuns la caracteristici fizice!

Văzut din spațiul extraterestru, o mare parte din Pământ prezintă culorile albastru închis și alb datorită oceanelor, straturilor de gheață de la poli și a norilor din atmosferă. Albedo-lui său este de 36, 7 %, fiind depășit, dintre Planetele din interiorul centurii de asteroizi a Sistemului Solar, doar de cel al lui Venus. Este de asemenea și cea mai mare și densă dintre aceste Planete.

— Și, magnetosfera și centurile Van Allen, ce cuprind9 a întrebat poștașul din țară.

— Albedo, a continuat Șoule al treilea, în definiție, sunt curențe numite Albedoul lui BOND, are o valoare cuprinsă între 0 și 1: un corp negru perfect, care ar absorbi toate lungimile de undă fără să reflecte niciuna, ar avea un a 1 **bedonu**1, în timp ce o oglindă perfectă, care ar reflecta toate lungimile de undă, fără să absoarbă niciuna, ar avea a1 **bedou** egal cu 1.

Alte definiții, dintre care cea a albedoului geometric, ar putea da valori superioare lui 1.

Termenul ALBEDO a fost introdus în optică de JOHANN HEINRICH LAMBERT, în lucrarea sa din 1760, PHOTOMETRIA.

— Așa, să știe cititorii, ce este, printre altele, a 1 **bedou** spus poștașul din țară... Și, în continuare, am ajuns iarăși la Magnetosferă și Centurile... Van Allen! Ce definiții și ce cuprind9

— Zona cuprinsă de câmpul magnetic al Pământului se numește magnetosfera. Ea absorbe particulele

încărcate cu energie provenite din Soare și le fixează în două CENTURI numite după descoperitorul lor, JAMES van ALLEN. Centurile Allen înconjoară Pământul deasupra Ecuatorului. Magnetosfera este comprimată în partea dinspre Soare datorită forței particulelor ce vin dinspre aceasta, și este mai extinsă în partea opusă Soarelui.

— Și...! a continuat, poștașul din Gară din Charleroi. Este vorba despre particulele încărcate cu energie provenită din Soare și care se fixează în două centuri. Este foarte important deoarece a început să se lucreze la începerea... Universului: praf cosmic!

— Cu permisiunea dumneavoastră, în plus, a început, în formare perpetuă, un nor molecular organic, cu praful de silicați și siliciu și, în perspectivă, căldură și lumină! a spus poștașul din țară.

— Foarte bine că ați sesizat praful cosmic! a spus Șoule al treilea. Continuăm!...

Câmpul magnetic terestru este format dintr-o forță Magnetică care se află în **nuc1 eu 1** lichid exterior. Liniile câmpului magnetic ies din Pământ la Polul sud magnetic, localizat lângă strâmtoarea McMurdo din Antarctica, și reintră la Polul Nord Magnetic pe lângă insula Prince of Wales din Artica Canadiană. Polii magnetici sunt situați în apropierea celor geografici (fără să se suprapună cu aceștia) iar poziția lor se modifică în timp. În prezent, polul nord magnetic se deplasează spre vest cu o viteză de o, 2 grade pe an. La fiecare aproximativ jumătate de milion de ani câmpul magnetic al Pământului se **inversează**. Procesul de inversare propriu-zis poate dura 1.000 - 1.500 ani, timp în care câmpul magnetic slăbește, iar polii se deplasează spre pozițiile inversate, revenind și la intensitatea lor magnetică anterioară.

— Și, spre final! a spus poștașul din țară

— Mai am: Descoperiri geologice privitoare la „Copilăria Pământului”!

Se spune că stabilirea vârstei unei specimen de material este dificilă. Se folosește un SPECTROMETRU de masă, care analizează cu ajutorul calculatorului prezența elementului chimic NEODIM (Nd) în probele de material.

Descoperiri importante de până acum: „2008 în Canada, o rocă de peste 4 miliarde de ani vechime;

*2009 în estul Indiei, o rocă tot de peste 4 miliarde de ani vechime. Geologi: Klaus Metzger (Germania), Erik Scherer (SUA) și Dewashish Upadhyay (India)

— A mai rămas - bineînțeles, la urmă - caracteristicile Planetei Pământ, a subliniat Directorul de Poștă din orașul Charleroi.

* temperatura: - 88 o C, mân.14 o C, medie 58 o C;
(La suprafață)

* diametru (Raza). 6.371 km.

masa: 5, 973 E 9 de ani;

* componența atmosferică:

* azot (N) = 77 %

* oxigen (O) = 21 %

* argon (Ar) = 1 %

* dioxid de carbon (CO₂) = 0,038 %

* apa (H₂O) sub formă de urme (variază în funcție de vapori;

* zonă climatică

— Sateliți: 1; luna.

— Ce concluzie aveți în privința... Pământului? a întrebat poștașul din Charleroi.

— Nu era o noutate Terra! a spus și poștașul din țară. Universul este compus: nori de praf molecular și, în formare perpetuă, moleculele organice (amestec de silicați și siliciu). Și, în continuare, căldura și Lumina câmpului magnetic gravitațional. În timp se formează - prin granule! - că nu este Big-Bang! ci este vorba doar de... autoaprindere!... Și, granulele sunt din ce în mai mari în volum și densitate, apare o... Planetă... mică de tot, și

volumul - prin gravitația magnetică! - mai mare!... Și mai mare până când apar Planetele... obișnuite!... Și, după aceea, se formează plasma, înainte, de fapt!... Și, din plasmă (cu fel și fel de... praf, silicați, siliciu etc), apare, în sfârșit, o... Planetă. O Planetă obișnuită - mai mică sau mai mare, depinde și de magnetismul aparținând câmpului gravitațional.

Deci, universul reprezintă lumea în totalitatea ei, probabil că nemărginită în timp și spațiu, infinit de variată în ceea ce privește formele luate, mărimile, energia și informația în procesul dezvoltării lor perpetue. Și se ajunge la o Stea, Calea Lacteele, care este și în corpul uman; de fapt, în creierul uman, două ramificații una la univers și una la corpul uman și se „împrăstie” spre inimă, ficat, stomac, etc... Deci opus, Planetelor din univers!

Se face legătura prin sinapse între creierul nostru și Univers!

— Acum am înțeles legăturile, prin tuburile din creier, cu... universul!... Și, în principal, am avut o... idee, și atât! a spus Șoule al treilea. Propun, să faceți o plimbare prin oraș și...!...

— Facem o plimbare și, după aceea, mergem la domiciliu, nu era departe, doar două străzi... Sunteți de acord?

Am plecat mulțumit și cu Directorul de Poștă și, în jurul unei mese, am vorbit, în esență cu „Planeta Terra” în surdinăși urmează „Planeta Marte”.

Am ocolit prin oraș dar nu am găsit nicio viețuitoare, adică un maidanez... Câinii erau în lesă ca să nu deranjeze, casele și curțile erau curate și liniștite, însă, în țară, cum am mai spus, haitele de câini își făceau veacul pe la colțuri de stradă sau printre blocuri!... Capitolul 8

Mică și cochetă apare căsuța poștașului din gară!

Era cochet și parcul de la gară și străduța pe care o străbăteau ca să-ți bucuri privirea cu acea căsuță ca o

bijuterie!

Cu diferențe mici în casă când am intrat, o sufragerie mare și mai înaltă, cu boltă. Tot în sufragerie, pe stânga erau niște geamuri de sus până jos, la podea patru metri. Niște ziduri și, în continuare, tot geamuri de sus până la podea. În față, drept înainte, o ușă mică: este bucătăria! Și, în față, lateral, o toaletă tot mică.

Și la etaj domnea curățenia! Cu două dormitoare despărțite de un hol.

Nu era mare lucru dar toate erau așezate cum trebuie și unde trebuie.

Și, apropo: când am intrat în casă, culorile tipătoare, dar foarte plăcute ne-au atras atenția... dom nea alb, negru, roșu și, din când în când, pe la ferestre, sus mai ales-roșu sidefat.

Eu am stat la etaj și poștașul în camera alăturată.

A doua zi, după ce ne-am odihnit suficient, fiind foarte obosiți, am plecat iarăși la... drum: tot la Directorul de Poștă din Charleroi. Pe la ora nouă. În aceeași formulă, eu și poștașul din țară, poștașul din Charleroi și Directorul de Poștă din Charleroi.

— Ați revenit? a spus Directorul de Poștă din Charleroi.

— Am și dormit! a spus Șoule al treilea. Deci, la treabă: Planeta Marte!... însă, Planeta Marte este mai departe de Soare și e normal ca temperatura să coboare și să coboare de la Mercur, cu temperaturile între 427 Celsius până la - 183 de grade celsius, până la Planeta Venus 450 de grade (?). La Pământ vareză între 14 grade Celsius, medie 58 grade celsius până la temperaturile oscilante din 140 grade celsius până 20 de grade Celsius!

Și, mai scade și mai scade până când... și până când?!

Povestea nu s-a terminat!...

Marte este, pornind dinspre Soare, a patra Planetă a

sistemului Solar, a cărui denumire provine de la Martie, zeul Roman al războiului. Uneori mai este numită și Planeta roșie” datorită înfățișării sale văzută de pe Pământ. Culoarea roșiatică se explică prin prezența pe suprafața sa a oxidului de fier...

— Nu-ți amintești, de la capitolul 4 și 5 și 6, că, de fapt compoziția sa este aproape... identică! a spus Directorul de Poștă din orașul Charleroi.

— Aproape identic!... am spus și eu, Șoule al treilea. E o diferență mică în miezul Planetelor: fierul!... Continuăm!...

Marte este o Planetă telurică (de tip terestru) cu o atmosferă subțire. Printre caracteristicile suprafeței se numără și craterele de impact ce amintesc de Lună, dar și vulcani, văi, deșerturi și calote glaciale polare ce amintesc de... Pământ!...

— Ce ți-am spus?!... Deci și Luna și Planeta Pământ sunt identice ca și compoziție! au spus în cor, mesenii.

Aveți dovada!

Aveți dovada, nu numai Luna și Terra, ci toate stelele, cu Calea lactee etc...

— Continuăm, Șoule al treilea:

Pe Marte se găsește cel mai înalt munte cunoscut al Sistemului Solar, OLYMPUS MONS (21.230 m altitudine), precum și cel mai mare CANION, numit VALLES MARINERIS. În anul 2008, în trei articole publicate în revista NATURE s-au adus dovezi - un crater de impact uriaș, lung de 10.600 km. și lat de 8.500 de km, care este de aproximativ patru ori mai mare decât craterul BAZINULUI polului sud - AITKEN de pe Lună.

— Dar, interiorul Planetei Marte-care era „fierbinte” și neted nu cumva este și... încrețit de sus în jos, creponat, ondulat și... dantelat!... Nu cumva? a întrebat poștașul din Gară din Charleroi.

— Și, nu cumva, seamănă cu... Terra?!... Și, nu

cumva, seamănă - identic, aproape! - cu... Luna?! a spus și directorul de Poștă din orașul Charleroi.

— Seamănă!!!... Seamănă!... Cum să nu! a spus poștașul din țară.

— Continuăm! a spus Șoule al treilea.

Până la misiunea MARINE 4 din 1965 se bănuia că pe suprafața Planetei există apă lichidă. Aceste bănuieli se bazau pe variațiile suprafețelor Luminate și ale celor întunecate, în special ale celor din zonele polare ale Planetei, ce păreau a fi continente și mări; dungile negre erau interpretate ca fiind râuri. Odată cu această mișune s-a dovedit însă că aceste caracteristici erau doar iluzii optice; cu toate acestea Marte ar putea avea condiții de viață pentru microorganisme și apă în stare solidă, conform misiunii Phoenix Mars Lander la 31 iulie 2008. Pe baza dovezilor adunate de CURIOSITY (august 2012-iulie 2013) în prezent se știe că există apă potabilă pe Marte. În 2015 NASA a anunțat că a descoperit apă lichidă la polii Planetei, sub forma unor râuri sărate (sărurile prezente ar fi cloruri, sulfați și perclorați). Marte are doi sateliți mici și diformi, Phobos și Deimos, care însă ar putea fi doar doi asteroizi captați cândva de gravitația Planetei. Marte poate fi văzut de pe Pământ și cu ochiul liber. Magnitudinea aparentă atinge - 2, 9 luminozitate, depășită doar de Soare, Venus, Lună și uneori și de Jupiter.

— Într-adevăr, Marte ar putea avea condiții de viață pentru microorganisme și apă în stare solidă! a spus Directorul de Poștă din orașul Charleroi. Dar, mai durează până când se termină combustibilul de pe Terra!... De exemplu!

— Continuăm! a spus Șoule al treilea... Caracteristici fizice: înfățișarea roșiatică a Planetei se datorează oxidului de fier de la suprafață. Raza Planetei Marte reprezintă jumătate din cea a Terrei, iar masa sa, doar o zecime; este mai puțin densă, iar aria suprafeței sale este doar cu

puțin mai mică decât aria suprafeței uscate a Pământului.

Marte se consideră că are vârsta de 4, 5 miliarde de ani, vârstă derivată din măsurători IZOTOPICE pe meteoriți și implicit extinse la Planetele de tip terestru (Mercur, Venus, Terra și Marte)!...

— Măsurătorile izotopice pe meteoriți și, implicit extinse la Planetele de tip terestru-Mercur, Venus, Terra și Marte - dovedesc încă o dată faptul că Universul a fost înainte de - 4, 57 de miliarde de ani, după care, din praf și pulbere s-au format Planetele! Deci de aproximativ 70 0.000.000 de ani! a spus Directorul de Poștă din orașul Chareroi.

— Frumos ai zis! a spus Șoule al treilea... Continuăm: ziua marțiană durează cu o jumătate de oră mai mult decât ziua terestră și este uneori numită sol iar anul marțian durează cât doi echivalenți pământești. Sateliții lui Marte sunt în număr de doi, numiți după câinii zeului Marte (Phobos și Deimos). Aceștia sunt niște corpuri mici, întunecate și puternic marcate de cratare, la origine putând fi niște asteroizi captați de gravitația Planetei Roșii. Satelitul PHOBOS, datorită perioadei sale de revoluție siderală mult mai mică decât perioada de rotație siderală a Planetei, are o mișcare aparentă de la vest spre est și răsare și apune de câte 2 ori într-o zi marțiană.

— Și, încă o dovadă că, cu cei doi două Sateliți ale lui Marte - compoziția terenului este aproape identică! a spus poștașul din țară.

— Continuăm: atmosfera! a spus Șoule al treilea.

Marte a pierdut magnetosfera acum 4 miliarde de ani, vântul solar interacționând direct cu ionosfera marțiană, ținând atmosfera mai rarefiată decât ar fi în mod normal din cauza eliminării atomilor din atmosfera superioară. Atmosfera marțiană este relativ rarefiată; presiunea atmosferică la suprafață are o valoare de doar 0, 7-o, 9 **k** Pa, în comparație cu cea a Pământului, de 101.3 **k**

Pa. Atmosfera ajunge până la 11 km, pe când cea a Terrei la „doar” loc de km. Compoziția atmosferei: 95 % dioxid de carbon, 3% azot, 1, 6 % argon, conținând urme de oxigen și apă. Atmosfera este prăfoasă, oferind cerului marțian o culoare maroniu-roșcată. Existența metalului indică faptul că pe Planetă a existat, sau există, o sursă de gaz. Activitatea vulcanică, impacturile cu posibile corpuri cerești și existența vieții sub forma unor microorganisme ca metanogenele, reprezintă posibile surse. În lunile de iarnă, când polii sunt permanent în umbră, suprafața îngheață atât de puternic încât 25 - 30 % din întreaga atmosferă se condensează în bucăți groase de gheață din CO₂.

— Clima! a spus Șoule al treilea.

Marte are anotimpuri ce se aseamănă celor de pe Pământ. Totuși, ele sunt de două ori mai lungi, iar distanța mai mare față de Soare face ca anul marțian să fie de aproape două ori mai mare ca al Planetei noastre. Temperaturile variază între - 140 grade/celsius (-220 grade F) și 20 de grade celsius (68 grade F). De asemenea, Marte are cele mai puternice furtuni de nisip din Sistemul Solar. Acestea pot varia între furtuni pe areale mici și furtuni ce acoperă întreaga Planetă. Altele tind să apară când Marte este în poziția cea mai apropiată de Soare, crește temperatura la sol.

— E clar! a spus Directorul de Poștă din Charleroi. Este aproape identic în afara compoziției geologice este identic cu Marte și cu Pământul.

— Deci, fără comentariu! a spus Șoule al treilea... Și, am ajuns la... Geologie!... Sau, Geologie!

La suprafață, Marte este alcătuită în mare parte din **baza** 11, cercetătorii bazându-se pe compoziția meteoritilor marțieni ajunși pe Pământ și pe observații din spațiu. Mare parte din Planetă este acoperită de un praf mai fin ca pudra de talc. Examinarea suprafeței lui Marte a

dezvăluit că părți din crusta Planetei au fost magnetizate, una dintre teorii susținând că în trecut pe Marte existau plăci tectonice în mișcare, sau chiar că două dintre aceste plăci tectonice ar fi încă active (deși, foarte slab) chiar și astăzi. Istoria geologică a Planetei Marte poate fi împărțită în mai multe perioade: perioada **noahiană** (denumită astfel după NOACHI Terra): Formarea celor mai vechi elemente de suprafață existente pe Marte, între 4, 5 și 3, 5 miliarde de ani de urmă. Crusta Planetei formată în această epocă prezintă numeroase creștere de impact, multe dintre ele masive (scara planetară). Protuberanța THARSIS (engleză: The THARSIS bulge), o înălțare a scoarței marțiane de origine vulcanică, a avut la origine fenomenele vulcanice din această epocă, pentru ca mai apoi să fie modelată de inundațiile târzii din noahian...

— Deci, nu s-a schimbat absolut - în toate poveștile cu Planeta! ... nimic cu masa... Decât, prin miezul fierbinte al Planetei apar FIRIMITURI din scoarța suprafeței și, după aceea, apar vulcanii: încrețit, creponat, ondulat și dantelat. Exact cum s-a întâmplat cu Planeta Pământ! Și, mai mult, „lucrează” și în alte părți a Planetei din univers! a spus Directorul de Poștă din orașul Charleroi.

— Deci, nu s-a schimbat aspectul general ale Planetelor din Univers decât modificări neesențiale!...

Continuăm: perioada hesperiană (denumită după HESPERIA Planum): între 3, 5 și 2, 9 - 3, 3 miliarde de ani în urmă. Perioada hesperiană este marcată de formarea unor mari câmpii de origine vulcanică.

* perioada **amazonia** nă a (denumită astfel după Amazonis Planiția); între 2, 9 - 3, 3 miliarde de ani în urmă și până astăzi. Regiunile amazoniene se disting printr-un număr mult mai redus de cratere de impact produse de meteoriți, dar în afară de acestea prezintă variații geologice mari. Muntele Olimp s-a format în aceasta epocă, alături de curgerile de lavă în alte zone de pe

Marte.

Este foarte probabil ca Marte să fie încă o Planetă activă din punct de vedere geologic, Valea ATHABASCA (Alhabascat VALLES) reprezintă urme de curgeri de lavă datate la aproximativ 20 o de milioane de urmă. Curgeri de apă în grabenele din Fosă (Cerberus Fossae) au avut loc cu cel mult 20 milioane de ani în urmă, indicând activitatea vulcanică cel puțin la fel de decedentă. La data de 19 februarie 2008, câteva imagini captate de MARS RECONNAISSANCE ORBITER au evidențiat urme ale unei avalanșe pornite de pe o stâncă înaltă de 70 o de metri, cu posibile origini în procese active geologice (foarte improbabil să fi izvorât din eroziunea exercitată de vântul rarefiat).

— Cu mențiunea că Muntele Olimp s-a format în această epocă alături de curgerile de lavă din altă zonă de pe Marte?! a spus poștașul din orașul Charleroi. Este foarte simplu: și, exact cum a fost și în alte părți, cum ar fi: Planeta Mercur, Planeta Venus, Pământul etc... Este identic!

— Corect!... Corect! au spus în cor, mesenii...

Continuăm: Geografia (Areografie). Primii oameni care au cartografiat Planeta au fost și primii „areografi”. În 1840, după 1 o ani de studiu, Madler desena prima hartă a Planetei. Ecuatorul este definit de rotația corpului, dar locația Primului Meridian a fost specificată, ca și în cazul Terrei, alegându-se un punct arbitrar. Un crater mic, mai târziu numit Airy-o, localizat în Sinus Meridiani, reprezintă punctul prin care trece meridianul de O.O. longitudine.

Suprafața Planetei, așa cum se poate vedea de pe Pământ, apare doar sub tipul de areale: câmpii plane acoperite cu praf și nisip bogat în oxid de fier roșiatic, considerate „continente”, și li s-au dat numele Țara Arabici (Arabia Terra) sau Lunca Amazoniei (Amazonis Planiția); și locuri mai întunecate, considerate „mări”, de aici denumiri

ca Marea Erythracum, Marea Sirenum și Aurorae Sinus. Scutul vulcanic, Olympus Mons (Muntele Olimp) este considerat cel mai înalt munte din Sistemul Solar. Acest munte are 25 km înălțime și o bază de 600 km în diametru. În aceeași regiune cu el se află alți trei vulcani, numiți Muntele Arșia (Arșia Mons - 17 km înălțime), Muntele Pavonis Mons - 14 km înălțime) și Muntele Ascræus (Arcraeus Mons - 18 km înălțime) și cel mai mare Canion, Valles Marineris, lung de 4.000 km și adânc de 7 km. Pe Marte sunt și numeroase cratere de impact. Cel mai mare crater de pe Marte este Lunca Elena (HELLAS PLANIȚIA). Are 2000 km diametru și 6 km adâncime, acoperit cu nisip de un roșu aprins.

— Este exact ca la Planeta Pământ: ...creponat, încrețit, ondulat și dantelat în toate, de fapt, în... univers! ... Depinde - am discutat compoziția! - viața de la Soare spre centru și la periferie! a spus poștașul din țară.

— Sateliții naturali! a spus Șoule al treilea.

Marte are doi sateliți naturali, PHOBOS și DEIMOS, ce orbitează foarte aproape de Planetă și se crede că ar fi asteroizi captați. Ambii au fost descoperiți în 1877 de Asaph Hall și au fost botezați după personajele Phobos (panică-frică) și Deimos (teroare-spaimă) care, în mitologia greacă, îl însoțesc pe tatăl lor, Ares, zeul războiului, în bătălie. La romani, Ares se identifică cu zeul Marte. De pe Marte în mișcările Sateliților Phobos și Deimos apar diferențe în comparație cu mișcarea Lunii. Phobos răsare în vest, apune în est și răsare iar după 11 ore, în timp ce Deimos răsare în est dar foarte lent.

— Sateliții naturali, Phobos și Deimos ce orbitează foarte aproape, indiferent de compoziție, magnetism se alătură de Planeta Marte datorită prafului roșiatic! a spus Directorul de Poștă din Charleroi.

— Și. orbita e foarte interesanția spus Șoule al treilea.

Marte este mai excentric decât celelalte Planete din Sistemul Solar, iar distanța medie până la Soare este de 230 milioane de kilometri. Perioada de rotație este de 687 de zile pământești, dar o zi pe Marte e doar cu puțin mai mare ca cea de pe Pământ, 24 de ore, 38 de minute și 35 de secunde. Odată la 780 de zile se produce opoziția Planetei. Atunci se află cel mai aproape de Pământ. Distanța minimă dintre Marte și Terra se situează între 55 și 90 de milioane de kilometri. Ultima dată când Mare a fost în opoziție, a fost pe 28 mai 2016, următoarea dată va fi pe 27 iulie 2018. Pe 27 august 2002, a atins cea mai mică distanță față de planeta noastră din ultimii 60.000 de ani: 55.758. 000 km... Analize detaliate ale Sistemului Solar prevăd o apropiere și mai mare în 2.287.

— Fără comentariu!... a spus Directorul de Poștă din crașul Charleroi.

— Continuăm: Măsurarea timpului pe Marte. Sol sau zi marțială, este durata echivalentă a unei rotații în jurul axei proprii a Planetei Marte. Valoare ei este în jur de 24 de ore 39 de minute și 35 de secunde.

Și, continuăm cu... Viața!

Există dovezi că Planeta a fost cândva mult mai accesibilă vieții decât este astăzi, dar dacă au existat vreodată organisme vii pe Marte rămâne încă o întrebare deschisă. Misiunea Viking de la mijlocul anilor '70 ce a avut ca scop detectarea de microorganisme în solul martian, a adus unele rezultate pozitive, mai târziu combătute de mulți cercetători. În laboratorul LYNDON B. JOHNSON SPACE CENTER din Houston, Texas s-a găsit componente organice în asteroidul ALH 84001, care se crede că ar proveni de pe Marte.

— Iarăși, fără. comentariu!... Decât... s-au găsit componente organice în asteroidul ALH 84.001 în laborator! care se crede că ar proveni de pe Marte! a spus poștașul din țar. Vântul Solar se împrăstie de la Marte spre

Pământ! e FOARTE SIMPLU!...

Continuăm: Explorarea Planetei.

Zeci de sateliți pe orbită, rovere și vehicule spațiale au fost trimise de Uniunea Sovietică (iar apoi de Rusia), Statele Unite, Europa și Japonia să studieze suprafața, climatul și areografia Planetei Roșii. Aproape două treimi dintre acestea au eșuat într-un fel sau altul înainte de a termina sau chiar înainte de ași începe misiunea au eșuat datorită problemelor tehnice, însă, cu câteva dintre aceste vehicule spațiale nu se știe ce s-a întâmplat, iar din acest motiv, unii cercetători, pe jumătate glumind, vorbesc despre un Triunghi al Bermudelor „între Pământ și Marte, sau de un Blestem al Planetei, ori chiar despre un „Mare Vârcolac Galactic” ce se hrănește cu acestea.

— Apropo! a supliniat Directorul de Poștă din orașul Charleroi. Nu există nici zei, nici Triunghiul Bermudelor, nu există nici Mare Vârcolac și nici. Dumnezeu!...

S-a studiat... Planeta Marte!!! Atât!... Și, ATÂT!

Misiuni din trecut! a continuat Șoule al treilea.

Prima misiune de succes a fost Mariner 4, lansată în 1964 de către NASA. Primele obiecte ce au ajuns pe Pământ marțian au fost două probe trimise de sovietici, în 1971, dar ambele au pierdut contactul după câteva secunde. A urmat în 1975 programul Vikâng, iar două vehicule au ajuns pe sol în 1976 și au rămas operaționale pentru mai mulți ani...

Continuăm: Misiuni curente!

A urmat eșecul din 1992 cu Satelitul Mars Observer. Apoi, în 1966 NASA a lansat Mars Global Surveyor ce a fost un real succes, prima misiune de cartografiere terminându-se în 20 ol. La numai o lună de la trimiterea lui SURVEYOR, a urmat misiunea MARS PATHFINDER, un vehicul robotizat de explorare aterizând în ARES VALLIS.

În 2003, ESA (Agenția Spațială Europeană) lansează MARS EXPRESS ce consta din Satelitul Marș Express

Orbiter și landerul Beagle 2. La începutul anului 2004 se anunță descoperirea metanului în atmosfera marțiană, în iunie 2006 se anunță existența aurorii boreale pe Marte. Tot în 2003, NASA trimite pe Marte reverele SPIRIT și OPPORTUNITY. Acestea au adus dovezi concludente că pe Marte a existat cândva apă. În 2008 s-a desfășurat misiunea PHOENIS MARS LANDER, începută în 2007. Misiunea a confirmat găsirea apei pe Marte: imaginile fotografice arată o zonă albă acoperită probabil cu apă înghețată, care în decurs de patru zile s-a redus (topit) întrucâtva. Instrumentele chimice ale robotului au confirmat în urma analizei prezența apei în sc. 1.

Continuăm: are o importanță net-semnificativă misiunea pe Marte! a spus Directorul de Poștă din orașul Charleroi... Oricum, Marte continuă mersul orbital în jurul Soarelui până când se dezintegrează în tota1 itat e! Adică din Soare! - nu rămâne decât un punct... luminos! (Prin Planetă!).

— Continuăm: Pe viitor! a spus Șoule al treilea.

Misiunea Mars Science Laboratory a ajuns pe „Planeta roșie” pe 6 august 2012. Mișunea rusească Phobos-Grunt, ce avea ca scop aducerea de probe de pe satelitul natural Phobos, a eșuat. Agenția Spațială Europeană speră să trimită oameni pe Marte prin 2030 - 2035. Dar înainte de aceasta, agenția va lansa ExoMars, în 2018. De asemenea, între 2020 - 2025, vor fi trimiși astronauți pe Lună. Inițial, ESA plănuiește o aventură în comun cu SUA, dar legea din Statele Unite interzice transmiterea de informații legate de tehnologia spațială, ceea ce a determinat o competiție între cele două...

— Facem o risipă inutilă că trimitem... în Lună, cu escală! Și spre Marte!... Degeaba!

— Că s-a trimis un vehicul spre Lună și spre Marte-consum de combustibil și, mai ales... apă de... consum... O să stăm liniștiți până la bătrânețe, când o să primim și...

niște probe! Și, ce dacă? Pietrele, rocile, etc. din Sistemul Solar se învârt întruna până la... jumătatea „ANULUI” de Soare („pata albă” de aproximativ 2, 3 miliarde de ani!) ... Mai este de stat, încă...! au spus, în cor, mesenii!

— Continuăm: Date despre Marte!

— Raza ecuatorială = 3.396 (53, 25 % din Raza Pământului);

* înclinarea ecuatorială = 25 o 12.

— Masa = 6, 39 x 10²³ kg (0, 7 % din masa Pământului);

— Volum = 15 % din cel al Pământului; * Densitatea medie = 3.90 g/cm³;

— Gravitație = 0, 38 g (3, 7 m/s²);

— Perioada de rotație = 1, 029 zile pământești;

— Perioada orbitală = 687 de zile;

— Viteza orbitală = 24, 1 km/s;

— Distanță față de Soare:

— Media = 1, 524 UA (227, 9 milioane km);

— Maxima = 1, 665 UA (249, 1 milioane km);

— Mînima = 1, 382 UA (206, 7 milioane km.);

— Excentricitatea orbitei = 0, 0935;

* înclinarea orbitei = 1 o 51;

— Sateliți: 2;

— Albedo = 0, 16;

— Gazul predominant în atmosferă: CO₂;

— Temperatura: - 140 / + 20 o C.

— Continuăm cu... observații! a spus Șoule al treilea.

Când ne uităm cu ochiul liber, vedem că Marte alternează de la galben, portocaliu, la roșu, și variază în luminozitate mai mult decât oricare altă Planetă a Sistemului Solar. În momentele cele mai favorabile - ce apar de două ori la 32 de ani, alternativ la intervale de 15 și 17 ani, și întotdeauna între sfârșitul lui iulie și sfârșitul lui septembrie - suprafața Planetei se poate vedea detaliat printr-un telescop; chiar și polii înghețați sunt vizibili. Pe lo

noiembrie 2083, Soarele, Pământul și Marte se vor alinia.

— Și, continuăm cu... Nume și semnificații! a spus Șoule al treilea.

Planeta își poartă numele după zeul roman al războiului. În astronomia babiloniană, planeta a fost numită după NERGAL, zeitate a focului, a războiului și a dezastrelor, probabil datorită înfățișării sale roșiatice. Când grecii au găsit în MERGAL corespondentul zeului Aris, au numit planeta AREOS ASTRE sau astrul lui ARES. Apoi, urmărind identificarea lui ARES în Marte, Areos Astre se transformă în STELLA MARTIS în mitologia hindusă, Marte este cunoscut ca MANGALA. Planeta mai este numită și ANGARAKA, în sanscrită. În ebraică, Marte corespunde lui Ma, adim „cel ce roșește” de aici a și luat numele cel mai mare Canion de pe Marte-Mă, adun Vallis. Simbolul Planetei, un cerc cu o săgeată cu vârful în sus, folosit în astronomie, este o reprezentare stilizată a scutului și a sulitei, folosită de romani. Marte, în mitologia romană era zeul războiului și patronul luptătorilor. De asemenea, simbolul mai este folosit în biologie, reprezentând sexul masculin în

— Hopa-șa!... Și... Hopa... șa!... Și, tot așa! a spus Directorul de Poștă din Charleroi. Am mai spus odată și de mai multe ori: semnificații! Atât!... O poveste de adormit copiii! Planeta Marte este identică cu Planeta Pământ, etc.: tot ROCI, tot PIATRĂ, etc. Și are și același aspect indiferent din ce stele provin: mai mari, mai mici...! ATÂT! Planeta își continuă rotația!... În rest, e o fabulație!

— Și, uite, am ajuns la... Sateliți! a spus Șoule al treilea.

1) Marte are doi Sateliți naturali care orbitează foarte aproape de Planetă. PHOBUS este cel mai mare dintre cei doi Sateliți ai lui Marte și cel mai apropiat de Planetă, fiind descoperit de către astronomul american AŞAPH HALL pe 17 august 1877 cu marea lunetă de 66 cm

a Observatorului naval din Washington, lucrare a opticianului nord-american ALVAN CLARK.

— DEIMOS a fost descoperit pe 12 august 1877, aproximativ la 07.48 UTC.

Ambii Sateliți sunt foarte mici, probabil doi asteroizi captați de gravitația Planetei. Sateliții au fost descoperiți în 1877 și poartă numele a doi însoțitori ai zeului ARES: frica (phobos) și teroare (deimos).

— Deci, fără comentariu: numele și, din când în când, și prenumele... ATÂT!... Planetele își continuă rotația fără... nume și... prenume! Este, cum ar veni, un pui de vrabie în colivie!... a spus Directorul de Poștă din orașul Charleroi.

— Pe listele munților de pe Marte, a spus Șoule al treilea. Montes sunt munți mai mari, pe când Tholi sunt Munți mai mici.

— Și viața extraterestră, s-au descoperit foarte multe dovezi că extraterestrii ar exista, dar, în mod bizar nu se vorbește despre asta! a spus poștașul din țară.

— Nici în vis, cu... extraterestrii... Și, nu există!... Și în alte părți în „univers, nu există! a spus Șoule al treilea. În film, da!... în rest, nu!

Referințe și note!

1) Apa potabilă pe Marte, Ziarul de Iași, 26 septembrie 2013.

În trecutul geologic al Planetei Marte exista din abundență, suficient de bună de băut, conform dovezilor identificate de roverul robotizat Curiosity care explorează Planeta Roșie, informează SPACE. Com.

Dovezile, cu privire la existența apei în trecutul Planetei Marte au fost prezentate la Londra, în cadrul European Planetary Science Congress, eveniment desfășurat în perioada 8 - 13 septembrie. Dovezile sunt adunate de Curiosity în perioada august 2012-iulie 2013, înainte de a începe escaladarea Muntelui Sharp. „Acum

știm că la suprafața Planetei Marte se află un mediu locuibil unde apa este suficient de bună pentru a putea fi băută”, a precizat Melissa Rice de la California Institute of Technology din Pasadena, după ce a prezentat o serie de imagini, obținute de Curiosity cu ajutorul instrumentului său Mastcam. Ea a mai vorbit și despre rocile studiate de Curiosity în urmă cu câteva luni, roci care prezintă dovezi că pe Planeta Marte ar fi putut exista viața microbiană”. Cunoșteam faptul că (pe Marte) era un mediu locuibil atunci când s-au format aceste roci, mediu ce a persistat o bună perioadă și după aceea-nu știu când-dar în jurul acestor roci curgea APA, apă ce a lăsat în urma sa sulfat de calciu. După părerea mea este vorba de cel puțin două perioade umede majore în trecutul Planetei Marte”, a precizat Malissa Rice. Una dintre rocile menționate de Rice este un ARGILIT (Rocă rezultată din recristalizarea argilei) în care Curiosity a forat, în interiorul acestei roci oamenii de știință au identificat minerale de L U T ce au fost fie formate, fie alterate de apă, pe Marte...

— Nu cumva (Planeta Marte!) este inversată un pic!

— Nu cumva viața pe Marte - cu civilizație se cunoaște pe de Pământ! - s-a distrus în totalitate și a rămas apa cu lut, exact ca „praful universal”!...

Și, în continuare, viața se desfășoară - ca pe Pământ! - de la... atmosferă, oceane, primare, maimuțe și, în final... omul! Este e o... problemă!!! a spus poștașul din orașul Charleroi.

— În continuare! a spus Șoule al treilea.

Un mediu excelent pentru proliferarea microbilor. În plus, pentru ca mediul pe Marte să fi fost propice vieții, această apă ar fi neutră, și nu extrem de acidă, așa cum indicau urmele de apă descoperite încă din 2004 de roverele gemene SPIRIT și OPPORTUNITY, ce aparțin tot de NASA”. Este uluitor că am găsit un ARGILIT”, comentează și Aileen Yingst, membru al echipei de

cercetare din cadrul misiunii lui Curiosity, de la Institutul de Știință Planetară din TUCSON, ARIZONA. „Argilitul prezintă niște granule foarte fine în interiorul rocii-granule care s-au sedimentat foarte încet. Pe Pământ acest proces se produce sub influența vântului sau apei, iar noi suntem de părere că pe Marte a fost probabil apa”, a adăugat el. Oamenii de știință sunt de părere că ARGILITUL format într-un loc în care apa era calmă, probabil un lac, ar fi fost un loc ideal pentru supraviețuirea și reproducerea unor organisme microbiene”. Dacă este un microb care să supraviețuiască, probabil că ar prefera o întindere de apă calmă. Este un mediu excelent pentru proliferarea microbilor” a explicat YINGST. O altă rocă – ce s-a bucurat de mai multă atenție la această conferință este, evident, ȚINTINA, un mic cristal de rocă peste care a trecut revorul Curiosity și l-a spart. Micuța rocă are un interior de un alb lăptos, o dovadă clară a prezenței mineralelor hidratate care s-au format sub acțiunea apei în urmă cu miliarde de ani.

Dovezi. Dovezi încă și mai clare ale trecutului umed al Planetei Marte vin de la descoperirea venelor de sulfat de calciu-fisuri în rocile de suprafață care, odată analizate cu instrumentarul cu laser CHEM CAM, cu care este dotat roverul CURIOSITY s-a demonstrat că au în componență sulfat”. Dacă există astfel de vene, atunci a existat și apa”, a subliniat YINGST. Un argument în plus în favoarea existenței apei sunt și **vechi**1 e al **uviuni** purtate de râuri. O astfel de zonă cu aluviuni, studiate de CURIOSITY este SHALER – o mică depresiune din apropierea zonei de aselinizare denumită YELLOWKNIFE BAY”. Iar aceste formațiuni arată exact precum cele pe care le-am observat pe Pământ, formate de vechile râuri. Putem susține cu certitudine că aceste formațiuni reprezintă dovezi clare ale existenței unor cursuri de apă”, a mai adăugat SANJEEV GUPTA.

În prezent CURIOSITY se află pe lungul drum spre MUNTELE SHARP, care se înalță până la altitudinea de 5, 5 kilometri din centrul Craterului GALE. Rovenul autohton ce cântărește o tonă ar putea ajunge la baza acestui munte în luna mai sau iunie a anului viitor. Printre altele: „Dacă (e demonstrat, într-adevăr!) există astfel de vene, atunci a existat și APA”, a subliniat YINGST; „Un argument în plus în favoarea existenței apei sunt și vechile aluviuni purtate de râuri)”. Putem susține cu certitudine că aceste formațiuni reprezintă dovezi clare ale existenței unor cursuri de apă”, a adăugat SANJEEV GUPTA, a spus Directorul de Poștă din orașul Chareleroi. Ca o concluzie (la Rezumatul despre Planeta Marte) o concluzie după enunțarea textului: Planeta Marte a fost 1 **ocuibi1** așa și acum, Planeta Pământ - sau/și bomba nucleară!... în trecutul îndepărtat, pe Planeta Marte era o civilizație prosperă, civilizată... etc... însă, a avut loc o mutație la suprafața marțiană care a distrus în totalitate și a rămas decât... lutul și apa, prin... praf! Un praf COS MIC!...” Viața” merge mai... departe: cu lutul, cu apa, cu micro-organismele, primatele, cu maimuțele...și, în final, apare... o mul! Deci, a fost o PLANETĂ LOCUIBILĂ, Planeta Marte.

Nu... extraterestrii!... Din contra!...!

— Bineînțeles, am uitat caracteristicile principale ale Planetei Marte! a spus Șoule al treilea.

* temperatura:

* variază între - 140 grade celsius și 20 grade C;

raza: 3.390 km.; * Sateliți: 2;

* compoziția atmosferei:

* 95 % dioxid de carbon;

*3 % azot;

„, 6 % argon;

* conținând urme de oxigen și apă;

* atmosfera este prăfoasă, oferind cerului marțian o culoare maroniu-roșcată; * masa: 6, 415 x 10²³ kg...

Deci, temperaturile de la Soare spre Mercur, Venus și Pământ sunt în scădere, spre frig!

Am încheiat ședința de la Directorul de Poștă din orașul Charleroi și am pășit la plimbare. Și, unde?

Printre altele, am poposit nu departe de un Castel din apropiere! Un oficiu de câteva sute de metri, în jurul a 30 om, sau și mai mult. Și, mai mult, în jurul Castelului erau, în afară, patru turnuri și jos, apele care spălau zidurile groase și vechi de sute de ani. La un pod, se serveau produse specifice zonei, pentru vizitatori.

N-am găsit nici câinii maidanezi din țară dar am găsit câinele în lesă, cu botniță, când era cazul!

Mi-a plăcut!

M-a impresionat și atmosfera plăcută din împrejurimile orașului Charleroi.

Capitolul 9

A treia zi - când am stat în orașul Charleroi-la... Muncă!... Adică, în biroul Directorului de Poștă din orașul Charleroi.

(Planeta Jupiter-sursăwikipedia).

Am ajuns la Planeta Jupiter! a subliniat, Șoule al treilea.

Jupiter este a cincea Planetă de la Soare și este cea mai mare dintre toate planetele din Sistemul Solar. Are diametrul de 11 ori mai mare decât al Pământului - o masă de 318 ori mai mare și un volum de 1 300 ori mai mare.

Jupiter este al patrulea obiect de pe cer ca strălucire (după Soare, Luna și Venus și, câteodată, Marte). A fost cunoscut din timpuri preistorice. Descoperirea de către Galileo Galilei și Simon Marius, în 1610, a celor patru mari Sateliți ai lui Jupiter: IO, EUROPA, GANYMEDE și CALLISTO (cunoscute ca Sateliții GALILEENI) a fost prima descoperire a unui centru de mișcare aparent necentrat pe Pământ. A fost un punct major în favoarea Teoriei neliocentrice de mișcare a Planetelor a lui NICOLAUS

COPERNIC; susținerea de către GALILEO a teoriei coperniciene i-a adus problema cu inchiiziția.

Înainte de misiunile VAYAGER erau cunoscuți 16 Sateliți.

— Într-adevăr, era o teorie de centru de mișcare a Planetelor pe Pământ, într-adevăr...! Dar cum stăm cu... Inchiiziția?!... Am spun eu, poștașul: evoluția creierului omenescera prin anii 160 o!... să nu uiți! – nu „încape” decât o porțiune de „ceată densă și ajungi la... închisoare! ... N-are importanță la... Inchiiziție sau închisoare!... în Teoria coperniană nu încape decât o singură persoană: NICOLAUS COPERNIC! Dar a avut dreptate cu privire la teoria neliocentrică.

— Continuăm! a spus Șoule al treilea.

Caracteristici fizice.

Compoziția.

Jupiter are probabil un „miez” de material solid în cantitate de lo până la 15 mase Pământene. Deasupra acestui miez se găsește partea principală a Planetei formată din hidrogen metalic lichid. Această formă exotică a acestui element atât de comun se găsește doar când se depășesc 4 milioane bari, cum este cazul în interiorul lui Jupiter (și Satur **n**!). Hidrogenul metalic lichid e format din electroni și protoni ionizați (ca în interiorul Soarelui dar la o temperatură mult mai mică). La temperatura și presiunea din interiorul lui Jupiter hidrogenul este un lichid și nu un gaz. Este un conductor electric și sursă câmpului magnetic a lui Jupiter. Acest strat conține probabil ceva heliu și unele urme de „ghețuri”. Stratul de la suprafață e compus în principal din hidrogen molecular obișnuit și heliu, ce e lichid în interior și gazoz, a exterior. Atmosfera pe care o vedem noi este doar parta superioară a acestui strat adânc. Apa, dioxidul de carbon, metanul precum și alte molecule simple sunt de asemenea prezente în cantități mici. Cică!...” La temperatura și presiunea din

interiorul lui Jupiter hidrogenul este lichid și nu este gaz! Este un conductor electric și sursa câmpului magnetic a lui Jupiter”, a spus poștașul din țară. N-am înțeles: lichid sau/și gaz?!... Și, sursă: câmpul magnetic?! Sursa câmpului magnetic este egal cu lichid, nu gaz!

Și, atunci este o... centrifugă în jurul Planetei Jupiter!

— Atmosfera! a continuat, Șoule al treilea.

Jupiter are în jur de 85 % hidrogen și 14 % heliu (după numărul de atomi, circa 75 / 25 % după masă) cu urme de metan, apă, amoniac și „pietra”. Aceasta este foarte aproape de compoziția primordială din Solar Nebula din care s-a format întregul Sistem Solar.

Saturn are o compoziție similară, iar Uranus și Neptun au mult mai puțin hidrogen și heliu.

— Deci... atmosfera! a spus poștașul din orașul Charleroi. În esență, Solar Nebula, din care s-a format întregul Sistem Solar, estsimi 1 arăcu Saturn, cu... Uranus, cu Neptun (n-are importanță că au hidrogen și heliu, au mult mai puțin – sunt în formare de la Soare spre Mercur, Venus, Pământ, până la Neptun! Ca să nu zic altfel... rocile, pietrele, lava, miezul, etc. totul la „ordinea zilei”!

— Bine ați punctația spus Șoule al treilea.

Continuăm: Marea Pată Roșie!

Marea Pată Roșie (GRS) a fost observată prima oară, de către telescoapele terestre, cu mai mult de 300 de ani în urmă (descoperirea ei e atribuită lui CASSANI, sau ROBERT HOOKE în secolul al XVII-lea). Este un OVAL de aproximativ 12.000 pe 25.000 km., destul de mare, să cuprindă trei Pământuri. Alte pete mai mici dar similare sunt cunoscute de decenii. Observațiile în infraroșu și direcția de rotație indică faptul că este o regiune de înaltă presiune ai cărei nori superiori sunt mult mai înalți și mai reci decât zonele înconjurătoare. Structuri similare au fost observate pe Saturn și Neptun. Nu se știe modul în care asemenea structuri rezistă așa de mult timp.

Jupiter și celelalte Planete gazoase prezintă vânturi de mare viteză în benzi largi de latitudine. Vânturile suflă în direcții opuse, în două benzi adiacente. Diferențele mici de temperatură sau de compoziție chimică sunt responsabile pentru colorarea diferită a benzilor, aspect ce domină imaginea Planetei. Cele de culoare deschisă sunt numite zonă; iar cele de culoare închisă sunt numite centuri. Benzile au fost cunoscute de ceva timp pe Jupiter, iar vorteurile complexe din regiunile de graniță între două benzi au fost pentru prima dată observate de Voyager. Datele de la Galileo indică faptul că vânturile au o viteză mai mare decât s-a crezut anterior (mai mari de 40 o mph) și sunt prezentate în adâncimea Planetei, cel puțin până unde a putut ajunge sonda; ar putea să fie extinse până la mii de kilometri în interiorul Planetei. Atmosfera lui Jupiter este de asemenea foarte turbulentă. Aceasta indică faptul că vânturile sunt conduse, în mare parte, de căldura internă a Planetei și nu de cea provenită de la Soare, cum este cazul Pământului.

În 1979 și 1980, Sonda Spațială NASA VOYAGER a stabilit că Marea Pată și-a redus dimensiunea la 23.335, iar observațiile realizate de astronomi amatori, începând din 2012, au evidențiat că ritmul s-a accelerat, diametrul reducându-se cu aproape 1.000 km pe an. Observațiile realizate în 2014 cu ajutorul telescopului Spațial HUBBLE au confirmat că Marea Pată Roșie măsoară sub 16.500 km. cel mai mic diametru observat vreodată.

— ...S-a condensat, de fapt! a spus Directorul de Poștă din orașul Charleroi. Și, în opinia mea, se mai reduce și mai mult, încât se ajunge la... zero!... însă, comprimarea de la Marea Pată! – umflă iarăși... Universul... Mișcare perpetuă...!

— Continuăm! a spus Șoule al treilea... Magnetosfera! Jupiter are un câmp magnetic URIAȘ, mult mai puternic ca al Pământului.

Magnetosfera lui se extinde pe mai mult de 650 milioane de km (după orbita lui Saturn). (De notat este că magnetosfera lui Jupiter e departe de a fi sferică - se extinde spre „Soare” „doar” 4, 3 milioane de kilometri). Lunile lui Jupiter sunt cuprinse în magnetosfera lui, ceea ce explică parțial activitatea de pe IO. Din păcate pentru viitoarele călătorii spațiale există o problemă mare pentru proiectanții Sondelor YOYAGER și GALILEO, mediul de lângă Jupiter prezintă mari cantități de particule prinse din câmpul magnetic al lui Jupiter. Aceasta „radiație” este similară, dar mult mai intensă decât cea observată în centurile VAN ALLEN ale Pământului. Ar fi fatală pentru orice ființă umană neprotejată. Sonda Galileo a descoperit o nouă radiație intensă între inelele lui Jupiter și straturile superioare ale atmosferei. Această nouă centură de radiații are o intensitate de aproximativ 10 ori mai mare decât cea a centurilor VAN ALLEN de pe Pământ, surprinzător, această nouă centură conține ioni de la heliu de energie mare de origine necunoscută.

Marte, este sigur că a fost locuibilă, cu civilizație prosperă, dar s-a prăbușit, a rămas decât... praful, lut și niște... apă!

Dar, Jupiter începe să se ridice - prin microcelule, primare, maimuțe și, am ajuns la om!... Ce vorbe! a spus Directorul de Poștă din orașul Charleroi.

— Bine ai spusia spus și poștașul din țară.

— Continuămia spus Șoule al treilea!

Inelele Planetei. Jupiter are inele ca Saturn, dar mult mai palide și mai mici. Existența lor a fost nebănuită până când au fost descoperite de către oamenii de știință de pe VOYAGER 1 care au insistat că, după ce au călătorit un miliard de km., ar putea măcar să arunce o privire pentru a vedea dacă există inele. Toți au crezut că șansa de a le găsi este nulă, dar erau acolo. A fost o descoperire majoră. De atunci au fost fotografiate în infraroșu de către

telescoapele de pe Pământ și de pe Galileo. Spre deosebire de cele ale lui Saturn, inelele lui Jupiter sunt întunecate. Probabil sunt alcătuite din grăunțe mici de material pietros. Spre deosebire de inelele lui Saturn, acestea par să nu conțină gheață. Particulele din inelele lui Jupiter probabil nu rămân acolo pentru mult timp (datorită atracției atmosferice și magnetice). Sonda Galileo a găsit dovezi clare ce arată că inelele sunt alimentate **încet** de praful format de impacturile micrometeoritilor cu cele patru luni interioare, ce sunt foarte energice datorită mărimii câmpului gravitațional al lui Jupiter. Inelul interior e lărgit de interacțiunea cu câmpul magnetic al lui Jupiter.

— „Dovezi clare ce arată că inelele sunt alimentate **ÎNCET** de praful format de impacturile micrometeoritilor cu cele patru luni interioare, ce sunt foarte energice datorită mărimii câmpului gravitațional al lui Jupiter”, a spus Directorul de Poștă din orașul Charleroi. Este, într-adevăr, praful încet, dar în jurul Planetei Jupiter.

— Explorarea Planetei! a spus Șoule al treilea.

Jupiter a fost vizitat de către PIONEER lo în 1973 și mai târziu de PIONEER 11, VOYAGER 1 și ULYSSES. Sonda spațială Galileo orbitează, în prezent în jurul lui Jupiter și va trimite înapoi date cel puțin încă doi ani. În anul 2011 a fost trimisă Sonda JUNO care va ajunge în anul 2016, va sta doi ani, va pleca și se va reîntoarce abia în anul 2021.

— Fără rost! Și am spus de mai multe ori cu combustii, navele dus sau/ și întors, etc. Tot piatră, tot roci, apă mai puțin iar compoziția, la fel!... (Pentru că e o diferență mică!), la Planetă...! a spus Directorul de Poștă din orașul Charleroi.

— Continuăm! a spus Șoule al treilea.

Misiunea Galileo.

Singura Sondă Spațială care a orbitat Planeta Jupiter

până în prezent este Galileo, numită după faimosul astronom italian născut în anul 1564. Sonda Spațială a intrat cu succes pe orbita lui Jupiter pe data de 7 decembrie 1995 și a orbitat Planeta timp de 7 ani efectuând zboruri multiple în preajma Sateliților Galileeni adică IO, EUROPA, GANYMEDE și CALIISTO, plus în jurul Satelitului AMALTHEA (a treia lună joviană). Sonda spațială a asistat la impactul dintre Cometa SHOEMKER LEVY și Jupiter din 1994. Deși informația obținută de Galileo despre Jupiter a fost vastă, viteza de transmisie a datelor proiectate a fost limitată de o eroare de deschidere a Antenei direcționale.

O Sondă atmosferică a fost eliberată de Galileo în iulie 1995, pătrunzând în atmosfera Joviană pe 7 decembrie. A fost parașutată la 150 de kilometri în atmosferă colectând date timp de 57, 6 minute, fiind până la urmă zdrobită de presiunea atmosferică uriașă (de 22 de ori presiunea atmosferică a Pământului, la o temperatură de 153 grade celsius. Se presupune că a fost topită și probabil evaporată în structurile inferioare mult mai fierbinți. Chiar și Sonda Galileo a suferit o soartă similară, doar că mult mai rapid (nefiind frânată de parașute) când a fost ghidată intenționat înspre un impact cu Jupiter pe 21 septembrie 2003 la o viteză de peste de 50 km/s... Motivul auto distrugerii Sondei a fost evitarea unei prăbușiri pe satelitul EUROPA care ar contamina satelitul despre care se crede că prezintă condiții favorabile vieții.

— „Chiar Sonda Galileo a suferit o soartă similiară (că s-a topit și evaporat, mult mai fierbinte! – doar că mult mai rapid (nefiind frânată de parașută) când a fost ghidată intenționat înspre un impact cu Jupiter pe 21 septembrie 2003 la o viteză de peste 50 km. /s”.

— Este exact ca la Pământ: ondulat, creponat, încrețit și, mai ales, dantelat! Și, în final – cu compoziția aproape identică cu a tuturor Planetelor! – se dilată în

interiorul magmei de plasmă! a spus Directorul de Poștă din orașul Charleroi.

— În orice caz, se ajunge printr-o rețea ramificată, Planetele sunt exact ca și corpul omenesc, prin intermediul sinapselor, prin tuburile stabilite exact, prin creier!... Dus și întors!

— Misiunea JUNO! a continuat Șoule al treilea. Este de fapt, Nava Spațială!

Juno a ajuns în 2016 pe orbita Planetei Jupiter.

Sateliții lui Jupiter.

Jupiter are 67 de Sateliți naturali, cunoscuți. Dintre aceștia, 51 au un diametru mai mic de 10 km. și au început să fie descoperiți din anul 1975. Cei patru Sateliți descoperiți de Galilei (Sateliți galileeni) sunt IO, EUROPA, CALLISTO și GANYMEDE.

— Întregul ansamblu, rețeaua este bine structurată și din partea Planetelor-conturate, și din partea corpului omenesc prin creier!... Și este și dovada prin magnetismul bine structurat! a spus poștașul din țară.

— Jupiter este treptat încetinit datorită refluxului produs de Sateliții galileeni. De asemenea, aceste forțe schimbă orbita lunilor, îndepărtându-le de Jupiter, a spus Șoule al treilea.

— Exact cum am spus odinioară: mecanismul magnetic! a spus Directorul de Poștă din orașul Charleroi. Pe de o parte, structurile bine stabilite prin Planetele date, și apoi structurile date prin corpul omenesc și, bineînțeles, magnetismul stabilit, bine conturat!

— Continuăm! a spus Șoule al treilea.

Sateliții IO, EUROPA și GANYMEDE sunt ținuți împreună de forțe ce prezintă o rezonanță orbitală de tip 1: 2: 4 și orbitele lor evoluează împreună.

Callisto este aproape prins și el în această grupă: în câteva sute de milioane de ani Callisto va fi prins orbitând la exact de două ori perioada lui Ganymede și de opt ori

perioada lui IO.

— Rezonanțele orbitale de tip 1: 2: 4 și orbitele (IO, EUROPA și Ganymede) lor evoluează împreună! a spus Directorul de Poștă din orașul Charleroi. Și, este vorba de fapt - și, mai ales! - de magnetismul în jurul lui Jupiter.

— Înainte de misiunile Voyager (Voyager 1 și Voyager 2), astronomii cunoșteau numai 12 Sateliți în afară de cei galileeni, și anume pe AMALTHEA, descoperită în 1892, HIMALIA, în 1904, ELARA, în 1904, PASI-PHAE, în 1908, SINOPE, în 1914, LYSITHEA în 1983, AMA-NNE în 1951, LEDA în 1974, ADRASTEIA și THEBE în 1979, CERMAȚI de CÂRME în 1983 și METIS în 1989.

— Fără comentariu în afară de faptul că numele său prenumele - în caz! - își continuă mersul „strălucitor” în evoluția eternă și perpetuă! a spus poștașul din țară.

— Sateliții lui Jupiter sunt numiți după personaje din viața lui ZEUS (în principal după amantele sale), a spus Șoule al treilea. În plus, au fost descoperite și câteva alte LUNI mai mici, care însă nu au fost oficial confirmate sau botezate...

— Și, în continuare?! a spus poștașul mai zglobiu, din țară.

— Efectul lui Jupiter asupra Pământului! a spus Șoule al treilea.

Astronomii cred că Jupiter joacă rolul unui scut cosmic pentru planeta noastră, măturând din calea Pământului obiectele ce pot provoca un impact devastator. Unii oameni de știință afirmă că viața pe Terra nu s-ar fi putut dezvolta fără efectul său protector

— Este o...” mizerie” prin care corpul omenesc, uneori, este „bolnav”, și la figurat! a spus Directorul de Poștă din orașul Charleroi. Și este perfect valabil! Corpul omenesc „scârție” în încheieturi sunt organe sensibile ca și la Planetele din Univers, prin neuronii din creierul omenesc, prin sinapse!

— Foarte corect! a spus Șoule al treilea... Următorul punct: prăbușirea Cometei SHOEMAKER LEVY 9! Cometa SHOEMAKER-LEVY 9 a fost descoperită pe 24 martie 1993 de către astronomii Carolyn și Eugene M. Shoemaker, David Levy și Philippebendioya, de la Observatorul Astronomic de pe Muntele Palomar din California. Fusesse probabil capturată de Jupiter în anii 1920. În iulie 1994 s-a dislocat, la apropierea sa de Jupiter, iar fragmentele acestuia au intrat în coliziune cu emisfera sudică a lui Jupiter, între 16 și 22 iulie 1992, cu o viteză de circa 60 km/s. În cursul acestui eveniment, importante „cicatrici” lăsate de impacturile fragmentelor Cometei erau mai vizibile decât celebra Mare Pată Roșie și au persistat timp de câteva luni. Cometa a furnizat prima observație directă a unei Planete Solare.

Calcululele au arătat că forma fragmentară neobișnuită a acestei Comete este legată de o precedentă apropiere de Jupiter în 7 iulie 1992. Coliziunea a generat o mare acoperire mediatică, iar Cometa a fost urmărită cu atenție de astronomii din lumea întreagă. Coliziunea a adus noi informații privitoare la Planeta Jupiter și a subliniat rolul acestei Planete în reducerea rămășițelor stațiale din Sistemul Solar.

— S-a rupt în bucăți, prăbușirea Cometei Shoemaker-Levy 9, datorită faptului că s-a **dis1 ocat**, în apropierea lui Jupiter, a intrat în coliziune cu emisfera sudică a lui Jupiter. S-a rupt în bucăți! Exact cum este și cu corpul omenesc, probabil, un infarct!... Dar, am revenit, prin corp, resuscitare cu succes, dar cicatricile rămân! a spus Directorul de Poștă din orașul Charleroi... Dar, uite la Fax, la Birou meu: Oficial, mergeți în Franța, la Paris!... Uitați-vă!

— Am văzut și am păstrat, faxul de la Redactorul Șef din țară dar, mai târziu! a spus Șoule al treilea. Să vedem datele caracteristice, este importantă evoluția lui Jupiter:

* temperatura: 150 de grade celsius (plus) sau-153 de grade celsius;

raza: 69.911 km.

* masa: 1, 898 E 27 km.

— Sateliți: 6, mai multe;

* compoziție:

— 89, 8 plus/minus 2, o % hidrogen;

— Lo, 2 plus/sau minus 2, o % heliu;

— 0,3 % metan;

— O, 003 % HD;

— 0,0006 % etan;

— 0,0004 % apă (H 2 O).

Că, este important! Așa că, am parcurs citirea și comentariile necesare, ca să vedem evoluția perpetuă din Sistemul Solarși, nu ultimul! - și sunteți de acord, desigur...! Traseul s-a modificat un pic în loc să merg acasă-o să merg-cu mare plăcere! - la Paris! Mulțumesc din inimă Directorului de Poștă din orașul Charleroi, mi-a plăcut enorm atmosfera, peisajul, în general!

Capitolul 10

N-a durat decât 45 de minute, de la Bruxelles la Paris! Cu o viteză de (am văzut sus, la ecranul trenului!)... 318 km. /oră!... E o performanță!... Ce mai!... Și, la Paris!

Peisajul de la Bruxelles la Paris era mai deosebit, mirific (la țară, la francezi!): ogoarele pline până la refuz, pomi fructiferi plini - era prin vară! - copacii înverziți de-a lungul căii ferate și nicio deosebire între casele din Belgia și cele din Franța... Oricum, e o mare plăcere!

Taxiul nu costă mult, decât câțiva euro, și am ajuns în Holul principal de lângă Ambasada României în Republica Franceză, bulevardul Rue de [

— Exposition, în Arondismentul 7 din Paris.

Am poposit la un Hotel de lângă Ambasada României în Republica Franceză, nu departe, pe o stradă îngustă dar cochetă.

Exact cum am fost și cu Ambasadorul României în Republica Franceză de prin anii '70, cu Corneliu Manescu și cu soția, cu Petre Roman...!... Și, vizavi, un butic care servea preparatele calde și, înainte, o țuică de prune de culoare gălbuie...!

N-am găsit nicio viețuitoare - exact ca și în Belgia! - câini, mai ales, toți purtau lesele obligatoriu, dar am găsit, scurta efervecență a străzilor pariziene înguste și curate!

Ne-am cazat la un Hotel de lângă Tour Eiffel, în strada Rue de L, Expoition, și aproape lângă el, Ambasada României!

S-a cazat și poștașul - că, vorba ceea, da, am ajuns pe meleagurile străâne și datorită excepționalei intuiții în prinvânța ansamblului Planetelor din Univers! Să se știe bine că am un invitat de prestigiu!...! Am găsit - și, din ce în ce mai oameni din țară și din alte părți cum ar fi Belgia, Franța, etc... N-are importanță că ești frizer, asistent, medic etc Dar am găsit, printre altele și un poștaș!... Printre altele!...!

M-am cazat, am aranjat lucrurile de primă urgență și am coborât în hol dar nu știam exact locația Poștei din Arondismentul numărul 7, însă, am verificat mai exact încotro să pornesc (?).

Există și la internet!

— Doamnă, pe ce stradă este situată Poșta din Arondismentul 7 din Paris? a spus Şoule al treilea.

— Nu este departe!... Două străzi!... Deci, nu este departe, a spus recepționarul vorbind mai stricat limba franceză. Mai bine engleza decât franceza!

Am luat-o pe stânga - când am intrat în Hotel, străzile erau mai înguste cu un sens, nu două.

Și, am găsit-o!

Am găsit-o la un parter cu două uși lângă mine apărând el, poștașul.

Și, am intrat și am găsit o hărmălaie de oameni pe

lângă scaune și o masă: era masa de prânz! Și, pe un raft – exact cum este și în Belgia și în țară! – o cutie de scrisori „identică”: recipise, recomandate, etc...

Dar nu mai este „identic” Directorul de Poștă din Arondismentul nr. 7 din Paris: în față, mai pe lateral, în capătul scării în afara biroului, însuși Directorul Poștei!

Și, am „recunoscut” din faxul din Biroul Directorului din orașul Charleroi și prin intuiție din țară, că este un om mai în vârstă cu costum și cravată.

Și, interesant, vorbește fluent și franceză și românește!

— Bine ați venit! a spus Directorul de Poștă din Arondismentul 7.

— Bine ați venit și dumneavoastră! a spus Șoule al treilea... Ați primit invitație din țară. Și, am trimis și Directorului de Poștă din orașul Charleroi două invitații!

— Haideți în birou! a spus Directorul de Poștă. Mă numesc Marcel!

Când am intrat în Birou, este identic cu Biroul Directorului de Poștă din orașul Charleroi și la fel, identic, cu cel din țară.

— Ați primit în...” avans” niște „formulare” de completat cu două probleme: vizite, în fine – un reportaj, ce se întâmplă, de fapt, cu corespondența zilnică și, a doua, ce s-a mai întâmplat cu universul ceresc, că sunteți pasionat! a spus Șoule al treilea.

— Am ajuns la... Planeta Saturn!... dar, înainte de toate, am terminat cu formularele cu reportajul din Franța! a spus Marcel... începem cu... începutul!

Spunem că: de la Wikipedia, enciclopedia liberă. La POȘTE este compania poștală de stat din Franța. Compania este deținută în totalitate de statul francez și deține aproximativ 17.000 de oficii poștale.

Cifra de afaceri în 2006: 20, 1 miliarde Euro.

Venit net în 2006: 787 milioane Euro.

Numărul de angajați în 2005: 30 0.000.

— E cam... transparentă! a spus Șoule al treilea. E o cifră dar în interior!...

— Francezii sunt transparent!... Nu știu cum este în alte părți dar pentru francezi este o... afacere!... Atât! a spus Marcel.

— În țară mai... adaugă ceva în plus, să existe și... o... recompensă, un ciubuc ceva...! a spus Șoule al treilea.

— Nu merge!... Este o afacere profitabilă! Punct! a spus Marcel.

— Următorul subiect! a spus Șoule al treilea... Următorul subiect: cum trimiți un plic sau un colet prin La Poște? (joi, 02. februarie 2012, scris de Victor din Paris: cel mai elocvent scenariu până în prezent pe internet). Știm că și în România ați folosit poșta pentru diferite nevoi (scrisori, felicitări, documente, etc.) de aceea am încercat să vă strângem Informații utile și despre cum să procedați la Poșta din Franța, denumită aici „La Poște”. Vom prezenta cum se completează, cum se livrează și cum se primesc plicurile și coletele.

În Franța, poșta franceză este folosită des de către stat și companii private pentru a informa sau a primi actele, înștiințări, reclame, etc...

— Ia să vedem!... Cum se completează un plic? a spus Șoule al treilea. Am cumpărat!

— 1) Cumpărați plicuri recomandate de poștă! a spus Marcel, Directorul de Poștă din Arondismentul 7.

— 2) Pe partea din față a plicului se scrie Numele/Prenumele destinatarului, Numele Companiei;

— 3) Se scrie adresa, strada din Franța, numărul blocului fiind pus în fața adresei, fără virgulă.

— 4 Se completează Codul Poștal al Zonei unde este trimis plicul. Codul poștal în Franța este format din 5 cifre, primele 2 cifre din cod reprezentând localitatea.

- 5) Se completează orașul unde este trimis plicul;
- 6) Pe partea din spate se completează numele și adresa expeditorului;

Dacă trimiteți unei companii mai trebuie să specificați și Căsuța Poștală a Companiei dar și Codul CEDEX (COURRIER d, ENTREPRISE A DISTRIUTION EXCEPTIONNELLE).

— Eu am înțeles, spuse Șoule al treilea.

— De unde cumpărăm timbrul?

— După ce ați achiziționat plicul și ați introdus hârtiile pe care doriți să le trimiteți, trebuie să puneți la cântărit pe aparatele din cadrul Oficiilor Poștale. Se alege de pe ecran zona unde este trimis și se plătește (card bancar, bancote și monezi) a spus Directorul Marcel.

— Acum este foarte simplu, repetăm: nu mai trebuie să cumperi, plicul de la chioșc, sau de la ghișeele poștale! a spus Șoule al treilea. Trebuie doar să puneți la cântărit pe aparatele din cadrul Oficiilor Poștale și se alege, de pe ecran zona...!

— Unde depunem plicul?

— În toată Franța există peste 125.000 de Cutii Poștale stradale, unde pot fi depuse plicurile, dar există și posibilitatea să se depună plicurile direct la Poștă! a spus Directorul de Poștă, Marcel. De știut faptul că, trebuie să introduceți plicul în Cutia Poștală exactă, Cutia Poștală fiind împărțită în două părți, pentru plicuri trimise local și pentru provincie.

— Unde se primesc plicurile? a spus Șoule al treilea.

— Există două tipuri de plicuri trimise: cele trimise direct în Căsuța Poștală a locuinței, cele trimise prin recomandate, a spus Marcel. Plicurile recomandate sunt trimise la Poștă de către apartenenți. Și ajung la sfârșit în cutia poștală a locuinței destinatarului.

— Un exemplu, poștașul din țară! a spus, mai în glumă, Șoule al treilea. Pot să trimit și colete prin La

Poște?

— Ca și la Poșta Română, „La Poște” oferă posibilitatea de a trimite colete în toată Franța, dar și în străinătate, această ofertă se numește COLISSIMO, a spus Marcel. Cantitatea maximă a unei colet este limitată la 30 kg. Coletul nu are voie să aibă alimente, băuturi și obiecte fragile, și trebuie să fie ambalat în cutii de carton dur. Puteți să cumpărați și cutii direct din încintele poștale, dar trebuie să știți că prețurile nu sunt deloc raportate la concurență, cutiile fiind mult supraevaluate.

— Aveți restricție la alimente, băuturi și obiecte fragile... Însă, prețul este aproape triplu față de valoarea din țară! a spus Șoule al treilea... Cum se completează formularul de trimitere?

— Avem o schemă ștanțard! a spus Marcel, Directorul de filială din Paris. Se completează:

A: Adresa expeditorului;

B: Adresa destinatarului;

C: Formatul coletului: S, L, XL (în funcție de greutate și cutie);

D: Codul coletului, cu acest cod puteți urmări on-lâne locul unde se află la un moment dat coletul;

E: Asigurarea coletului, opțional, puteți să asigurați coletul cu sume cuprinse între 50 o E - 1.50 o Euro, iar ștampila va fi pusă în căsuța specială;

F: Dovada livrării;

Acest formular îl găsiți la orice oficiu poștal, după ce este completat se lipește pe colet, formularul având deja autoadeziv.

— Coletul poate fi depus la cel mai apropiat oficiu poștal.

— Coletul îl veți primi la adresa indicată sau dacă nu vă vor găsi acasă, îl puteți ridica de la cel mai apropiat oficiu poștal.

— Există și posibilitatea ridicării coletului non-stop,

din cel mai apropiat centru „CITYSSIMO” Cityssimo este un nou sistem de ridicare a coletelor din căsuțe poștale temporare, care se află în diferite locuri ale orașului.

— Dacă nu se ridică coletul în două săptămâni, acesta va fi trimis înapoi expeditorului. – în esență, dus și întors, este regula din Franța ca și în țară... Dar, aveți o surpriză de proporție! a spus Șoule al treilea... Sunteți clar, Marcel!?!

— Da! Am o surpriză de proporție. DRONA! a spus Marcel.

— Cum funcționează mecanismul propriu-zis? a spus Șoule al treilea.

(Joi, 15 decembrie 20 16, 17.47: sursă - SCI & TECN).

— Poșta Franceză va începe livrarea coletelor cu ajutorul DRONELOR Poșta franceză a anunțat joi că va începe livrarea coletelor cu ajutorul dronelor, după doi ani de testare a acestei proceduri. Pachetele vor fi transmise o dată pe săptămână, folosind un culoar aerian de 15 kilometri, din sud-estul țării, informează AFP.

— Anticipăm: în țară, când se preconizează, prin poștăcă, am depășit „cântarul tradițional” la ghișee-prin... drone? a spus Șoule al treilea.

— Depinde!?!... Evoluția dronelor este doar începutul, în trepte...! Să vedem și în țară, ca și în Franța! a spus Marcel... Continuăm:

Poșta Franceză se alătură astfel companiilor care au recurs la DRONE pentru a face livrările poștale într-un mod INOVATOR.

— Cum a fost de-a lungul Franței și în țară: Vlaicu, Coandă, etc.: este **inovator**!... Și, într-adevăr sunt și. DRONELE!... Mai devreme sau mai târziu, este ceva inovator! a spus Șoule al treilea... Și, tot așa, mai devreme sau mai târziu, am avut o idee genială: corpul uman este identic cu corpul **universa**

1!... Prin cartea: „Un Cerșetor”!!!

DOVADA, explică Marcel de data astadin Franța, drona, pilotată de la distanță de un operator autorizat, va decola de la SAINT-MAXIMIN-la-SAINTE-BAUME, din PROVENCE, cu câte un pachet la bord, și va parcurge cei 15 kilometri după parametrii preînregistrați aterizând într-un fel de „coș” în satul POURRIÈRES, în apropierea unei pepinării izolate în care se află mai START-UP-URI, după cum se arată în comunicatul publicat pe Site-ul DPD groupe, subsidiară a LE GROUPE la Poște.

Posibilitatea livrării pachetelor cu ajutorul dispozitivului zburător fără pilot (drone!) a stârnit adevărate pasiuni în mai multe țări, însă Poșta franceză susține că inițiativa sa reprezintă o premieră deoarece este „Prima linie comercială regulat a”.

Direcția Generală a Aviației Civile (DGAC) a dat undă verde procedurii, după efectuarea a doi ani de teste. Drona poate parcurge o distanță de 20 de kilometri, poate atinge viteza de 30 de kilometri pe oră și poate transporta o greutate de 3 kilograme, conform comunicatului DPD group. În Statele Unite, prima livrare cu drona a fost efectuată în iulie de către un magazin care a făcut un parteneriat cu lanțul „7-ELEVEN” pentru a trimite un sandviș cu pui, o cafea și o gogoasă către o reședință privată din RENO, Nevada.

Compania americană de comerț online Amazon a anunțat că a efectuat prima livrare a unui colet prin intermediul unei drone, potrivit unei video-clip publicat miercuri pe pagina sa de internet!

Într-un mesaj pe TWITTER, directorul general de la Amazon, JEF BEZOS, a precizat că livrarea a durat 13 minute și a inclus un model de recepți e de televiziune în sistem streaming „FIRE TV” și o pungă de floricele de porumb. Amazon a precizat că această livrare experimentală a avut loc în data de 7 decembrie în

regiunea CAMBRIDGE, în Marea Britanie, care a devenit astfel prima ță în care Amazon poate să își testeze sistemul de livrare cu drone după ce guvernul Britanic a ridicat restricțiile cu privire la zborul acestor dispozitive.

— Agerpres/ (AS-Autor: DANA PURGARU, editortiviu Tatu).

— Am înțeles toate întrebările date: de la plic până la dronă! a spus Șoule al treilea... Ce părere aveți în legătură cu drona. În perspectivă: drona da, la „îndemână”, dar - Interesant! - teleportatu!...! Sau, pe undeva... ” aici”?!

— Nu e departe! a spus Marcel. Drona e sigur că a parcurs 15 kilometri pe oră!... Teleportatul mai durează!... Undeva prin Statele Unite se lucrează!... Și se lucrează și în Japonia, Franța, etc... S-a reușit totuși, transferul a doi pasageri, cu șapte secunde de TELEPORTARE!... E ceva!... Probabil, este și LASERUL și DRONA!? Oricum, se... lucrează!... Pe Planetă!

— Nu mai am nicio întrebare! a spus Șoule al treilea.

(o a treia Planetă Saturn? Sursă: wikipedia.

Saturn este a șasea Planetă de la Soare și a doua ca mărime din Sistemul Solar, după Jupiter. împreună cu Jupiter, Uranus și Neptun, Saturn este clasificat ca un gigantgazo's. Aceste Planete sunt numite corpuri joviane, însemnând Planete asemănătoare cu Jupiter.

Saturn este numit după zeul roman SATURNUS (care va deveni ziua de sâmbătă), echivalentul zeului grec KRONOS (TITAT și tatăl lui Zeus), babilonânul NINURTA și divinității HINDU SHAN1. Simbolul lui Saturn este coasta zeului KRONOS.

Planeta este compusă din hidrogen și proporții mici de heliu și alte elemente. Structura internă a planetei constă într-un miez de piatră și gheață, înconjurat de un strat gros de hidrogen metalic și un strat gazos exterior. Atmosfera este blândă, deși multe caracteristici intense pot apărea. Vânturile de pe Saturn pot atinge viteze de

1.800 km /h, mult mai rapide decât cele de pe Jupiter. Are un câmp magnetic a cărui putere este un intermediar între cea a Pământului și câmpul puternic al lui Jupiter.

Saturn prezintă un sistem de inele, care sunt alcătuite din particule de gheață și mici cantități de deșeuri de praf și rocă. 62 de Sateliți cunoscuți orbitează în jurul Planetei, fără a socoti particulele din inele.

TITAN, cel mai mare Satelit al lui SATURN și al doilea satelit ca mărime din Sistemul Solar (după GANIMEDE, Satelitul lui Jupiter), este mai mare ca Planeta Mercur și este singurul Satelit din Sistemul Solar care are o atmosferă cu o consistență semnificativă.

— „Saturn... un sistem de inele, care sunt alcătuite din particulele de gheață și micicantități de praf și rocă”; Și, a doua... „că 62 de Sateliți cunoscuți orbitează în jurul Planetei, fără a socoti particulele din inel e”, a spus poștaşul din țară sunt. de fapt, rămășițele de praf și...” pulbere” în jurul inelelor și din Planetele adiacente.

— Continuăm: caracteristici fizice.

Datorită combinației dintre densitatea mică, rotația rapidă și starea fluidă, Saturn este un sferoidaplatizat; este turtit la poli și bombat la ecuator. Razele ecuatoriale și polare diferă cu aproape 10 %-60.268 vs.54.364 km... Celelalte Planete sunt și ele turtite, dar într-o măsură mai mică. Saturn este singura Planetă din Sistemul Solar mai puțin densă ca apa. Deși miezul Planetei este mai dens ca A P A, densitatea specifică obișnuită a lui Saturn este de 0,69/cm³ datorită atmosferei sale gazoase. Saturn cântărește doar cât 95 de Pământuri, comparativ cu Jupiter, care are masa de 318 ori mai mare decât a Terrei, dar mai mare doar cu 20 % decât Saturn.

— „Saturn este un sferoit applatizat;... Este turtit la poli și bombat la ecuator;... (cu atenție!) Razele ecuatoriale și polare diferă cu aproape 10 % ...5.904!”

Adică, mai mică decât circumferința sferică!... a spus

poștașul.

Este foarte simplu: unu-este mai departe de Soare, gheața apare mai des, și doi: praful din jurul lui Saturn nu s-a... terminat, decât a ajuns prin „crăpăturile”... Stelare!

— Structura internă! a spus Șoule al treilea.

Deși nu sunt informații directe despre structura internă a Plantei se crede că interiorul lui Saturn este similar cu al lui Jupiter, având un nucleu mic de rocă, înconjurat de hidrogen și heliu. Miezul este **simi 1 ar** în compoziție cu cel al Pământului, însă mai dens. Deasupra miezului se află un strat gros de hidrogen metalic, urmat de un strat dehidrogen lichid și heliu, iar în spațiu exterior la 1.000 km. atmosfera gazoasă. Sunt prezente și urme de gheață. Regiunea miezului este estimată a fi egală cu 9 - 22 * masa Pământului. Saturn are un miez fierbinte, estimat a avea temperatura de 11.70 o grade celsius și radiază energie de 2, 5 ori mai multă decât primește de la Soare. Cea mai mare parte a energiei este generată prin mecanismul Kelvin-Helmholtz (compresie gravitațională lentă), însă producerea căldurii Planetei un este explicabilă doar prin acest mecanism. Un procedeu adițional propus prin care Saturn își creează căldura este „ploaia” de heliu din interiorul Planetei, picăturile de heliu eliberând căldura prin frecare pe măsură ce cad prin hidrogenul mai ușor.

— Deci...! au spus poștașii împreună - din țară și din orașul Charleroi -, „.., se crede că interiorul lui Saturn este similar cu al lui Jupiter, având un nucleu mic de rocă, înconjurat de hidrogen și heliu. Miezul este similar în compoziție cu ce 1 al Pământului, însă mai dens”;...” sunt prezente și urme de **gheață**” mai departe și mai departe!...; ...” Saturn are un miez fierbinte, estimat a avea temperatura de 11.70 o grade celsius și radiază energie de 2, 5 ori mai mare decât primește Soarele” cea mai mare parte a energiei este generată prin mecanismul Kelvin-

Helmholtz (compresie gravitațională lentă), însă producerea căldurii Planetei NU ESTE explicabilă doar prin acest mecanism”;... Și, ultimul: ...” Un procedeu adițional propus prin care S aturnâși creează căldura este” ploaia” de heliu din interiorul Planetei, picăturile de heliu eliberând căldura prin frecare pe măsură ce cad prin hidrogenul mai ușor” Prin. căldură!... ȘI, PRIN FRECARĂ pe măsură ce cad prin hidrogenul mai ușor. Datorită fluctuației de sol!

— Continuăm! a spus Șoule al treilea.

Atmosfera!

Atmosfera Saturniană prezintă benzi paralele, asemănătoare cu cea a Planetei Jupiter, însă în cazul lui Saturn aceste benzi nu sunt la fel de bine conturate și sunt mai late la ecuator. Vânturile de aici sunt printre cele mai puternice din Sistemul Solar, datele înregistrate de VOYAGER indicând maxime de 50 o m/s. Atmosfera lui Saturn, de obicei calmă, prezintă uneori structuri și elemente specifice; în 1990 telescopul HUBBLE a observat o uriașă formațiune noroasă lângă Ecuatorul lui Saturn, care dispăruse în 1994 când VOYAGER a depistat o altă furtună, mai mică. Furtuna observată în 1990 are un caracter ciclic, manifestându-se o dată la aproximativ 30 de ani; au mai fost observate furtuni în 1876, 1903, 1933 și 1960, cea din 1933 fiind cea mai cunoscută. Respectând regula, următoarea apariție ar trebui să fie în 2020 (cf. KIDGER 1992). Folosind imagini înânfrașori, astronomii au observat că Saturn are vortexur i (vârtejuri cu pălărie) polare cu temperatura mai ridicată, acest fenomen fiindunic în cadrul Planetelor Sistemului Solar.

— Din Planeta Saturn, vânturile coboară și de sus, și de jos! a spus poștașul din orașul Charleroi. Cu o viteză aproape de...50 o de m/s! Ca la un avion cu reacție!... Dar, straturile formate ajută și din atmosferă, și la sol, și în interior structurile din miezul Planetei-cu ploie, cu

hidrogen, cu hei în, etc...

— Corecția subliniat Șoule al treilea. Orbita și rotația!

În legătură cu rotația propriei axe, aceasta se produce cu o mare viteză, în 1 o ore și 14 minute la ecuator și în 10 ore și 39 de minute în regiunile polare.

— Am spus încă odată: viteza de 50 o m/s structurează și din exterior din atmosferă! - dar în interior miezului!... Dus și întors!... Ca și cum ar fi circuit închis - miezul, structura de rocă și din atmosferă! a spus Directorul de Poștă, Marcel.

— Inelele Planetare! a spus Șoule al treilea.

Inele Planetei Saturn datează de mult mai mult timp decât s-a considerat până acum de cercetători și ar putea rezista pentru o perioadă nelimitată de timp. Aceste noi date au fost oferite de Sonda Spațială CASSINI. Oamenii de știință au demonstrat că particulele ce formează inelele care orbitează în jurul lui Saturn au 3 miliarde de ani. Deși în aparență inelele lui Saturn par niște formațiuni tinere, ele ar putea fi la fel de bătrâne ca și Sistemul Solar.

Sonda C assini studiat inelele cu ajutorul unui spectru special cu ultraviolete. Particulele astfel observate au fost asemuite ca mărime de la granule de nisip până la buldozere.

Ultimele descoperiri cu privire la Planeta Saturn, veche de patru miliarde de ani, arătau ca inelele sale datează de acum loc de milioane de ani, când o lună uriașă sau o Cometă ar fi pătruns în atmosfera Planetei Saturn.

Sondă Spațială Cassini, lansată în octombrie 1997, având la bord MODULUL de EXPLORARE HUYGENS, a inclus și Planeta Saturn în programul său de explorare. Cassini a ajuns la Saturn și la lunile sale în 2004, când a orbitat în jurul Planetei pentru a o explora. De acolo, a trimis imagini inedite către Pământ. Imaginile arătau inelele și striatiile acestora, atât din partea de deasupra

planului lor, cât și de dedesubt.

— „Oamenii de știință au demonstrat că particulele ce formează inelele care orbitează în jurul lui Saturn au... trei miliarde de ani! Deși, în aparență inelele lui Saturn par niște formațiuni tinere, ele ar putea fi la fel de bătrâne ca și... Sistemul Solar;...Sonda Cassini... particulele astfel observate au fost asemuite ca mărime de la granule de nisip, până la... buldozere!”, a spus Directorul de Poștă Marcel... Datorită... vântului din atmosferă, și sus și jos, printre... crăpături!

Și, Saturn - tânăr sau bătrân! - de...3 miliarde de ani, mai am o...” grijă”: câmpul magnetic care înfășoară din particule, inelele! Exact ca și corpul omenesc cu corpul ceresc!... Identic! a spus, în continuare, Directorul de Poștă, Marcel.

Și, ultimul: ...”. când o lună uriașă sau o cometă ar fi pătruns în atmosfera Planetei Saturn”!... Nu... cumva - mai devreme sau mai târziu, pe Pământ o...” bucățică” din spațiul, cum ar fi: America, Rusia și, uneori... Europa?!... Ce ziceți!?... Și... corpul omenesc... suferă! Un... picior, o mână, pe dreapta sau... pe stânga... N-are importanță!...

Și, în ultimul rând: ...” Imaginile arătau inelele și striatiile acestora, atât din partea de deasupra planului lor, cât și de dedesubt”!

Prin nisip și praf, apare magnetismul în orice direcție, dar inelele nu s-au terminat, stratul gros!... Și se adună și adună, și se adună până când, formează un rotund!

Mai... durează, ce să fac!...

— Sateliții lui Saturn! a spus Șoule al treilea.

Planeta Saturn are 63 Sateliți naturali, 53 dintre aceștia au un nume formal. Principalii Sateliți, comparați cu Luna: MIMAS, ENCELADUS, TETHYS, DIONE, RHEA, TITAN, LAPETUS...

— Și, cel mai important Planeta, unde este? a spus

șoptit, Poștașul din orașul Charleroi.

— TITAN! a spus direct, Șoule al treilea. (Sau Saturn VI). Titan este cel mai mare Satelit al Planetei Saturn. Acesta este singurul Satelit natural cunoscut care are o atmosferă densă și singurul corp ceresc, altul decât Pământul, pentru care există o dovadă clară că are o suprafață lichidă, (pentru că nu s-a terminat plasma). Titan este format în principal din apă înghețată și rocă, la fel ca și în cazul Venus - în prezent misiunea Cassini-Huygens în 2004 a descoperit inclusiv lacuri de hidrogen lichide în regiunile polare ale Satelitului; a descoperit și câteva cratere de impact; suprafața conține mai mulți munți și câțiva crio vulcani, dar este în general netedă.

La ecuator se mai găsesc deșerturi cu dune de nisip, în care „nisipul” este alcătuit din gheață. Atmosfera lui Titan este compusă în mare parte din azot sub formă gazoasă; - alte componente minore ducând la formarea de nori de metan și etan și de smog organic, bogat în azot. Vântul, ploaia, creează caracteristici similare cu cele de la suprafața Pământului, cum ar fi dune de nisip, râuri, lacuri, mări (probabil din metan și etan lichid) și delta și este dominat de tipare meteorologice sezoniere SIMILARE celor de pe Pământ. Cu lichidele sale (atât de suprafață cât și subterane) și atmosfera robustă de azot, ciclul metanului de pe Titan este considerat a fi asemănător cu ciclul apei de pe Pământ, dar la o temperatură mult mai mică. Se pare că acest Satelit ar putea fi o posibilă gazdă pentru viața extraterestră microbiană sau, cel puțin, un mediu prebiotic bogat în chimie organică complexă cu un posibil ocean lichid subteran care ar servi ca un mediu biotic.

Atmosfera are structuri opace care blochează majoritatea luminii primite de la Soare și din alte surse, ceea ce face ca detaliile suprafeței să nu fie vizibile. Atmosfera este atât de groasă și gravitația atât de scăzută încât oamenii ar putea zbura prin ea prin bătaia unor

„aripi” atașate la brațele lor.

Temperatura la suprafață este de aproximativ - 179 grade celsius.

Lichide - Posibilitatea existenței unor mări de hidrocarburi pe Titan a fost sugerată pentru prima oară pe baza datelor obținute de VOYAGER 1 și 2. Aflat la o uriașă distanță față de Soare, Titan este RECE, iar atmosfera sa este lipsită de CO₂.

— Cică... TITAN...”... Pentru care există o dovadă clară că are o suprafață lichidă”, a spus Directorul de Poștă, Mariei.

— Stați, nu s-a terminata lichid, nu-i așa?! - evoluția prin vânturi, atmosfera, etc., scoarța terestră a lui Titan. Și, după aceea, discutăm!

„Titan este format în principal din apă înghețată și rocă, la fel ca și în cazul lui Venus”.

Am spus încă odată și încă o dată: temperatura scade de la Soare spre orbită! Dovada: apa înghețată și... roca!... Și, am spus de mai multe ori (în jurul Titan): vântul și ploaia creează CARACTERISTICI SIMILARE cu cele de la suprafața Pământului, și prin craterele mai mici, și mai mari!... Și, apar: dune, râuri, lacuri, mări, delta, etc.

„Se pare că acest Satelit ar putea fi o posibilă gazdă pentru viața extraterestră microbiană „un posibil ocean lichid subteran care ar servi ca un mediu biotic”.

Mai... târziu!

Sau, mai înapoi!

Este clar: universul ceresc este identic cu corpul omenesc!

— Istorie și explorare! a spus Șoule al treilea.

În Antichitate observațiile europene din perioada 1600-1800.

Observând în 1610 corpul ceresc, Galileo Galilei a avut impresia că globul principal este însoțit de doi aștri mai mici, imobili, de o parte și de alta a sa. Această

constatare nu era însă pe atunci de natură să fie larg difuzată: încă o dată „perfecțiunea” corpului ceresc, postulată de scolastică, părea infirmată, așa cum se întâmplase cu fazele lui Venus, petele din Soare, etc... Pentru a-și consemna descoperirea, Galilei a notat, într-o lucrare a sa, următoarea înșiruire de litere: SMAISMR MILME POET ALEV MIBUNE NEGTT AVIRAS. Kepler n-a reușit să descifreze enigma. La cererea împăratului Rudolf II, Galilei a consimțit să dea soluția anagramei: ALTISSIMUM PLANETAM TERGEMINUM OBSERVAVI”, cu alte cuvinte: „Am observat că planeta cea mai înaltă este un TRICORP”. Dispunând de un instrument slab, învățatul nu putuse deosebi inelul lui Saturn de Planetă și i s-a părut că vede trei aștri, îngemănăți. Dar, după doi ani, în anul 1612, cei doi „aștri laterali”, după ce au pălit treptat, au dispărut cu totul”. Saturn și-a devorat copiii!”, a exclamat învățătorul din Pisa, decepționat.

Ulterior, alți astronomi l-au observat însă din nou pe Saturn ca tricorp (HEVELIUS, RICCIOLI în 1650). În sfârșit, în 1656 - 1657 Cristiaan Huygens a construit un instrument destul de puternic ca să poată contempla fenomenul în toată măreția lui: planeta cea mai îndepărtată cunoscută în aceea vreme apărea „înconjurată de un inel diafan, care nu atingea nicăieri Planeta și este înclinat față de eliptică” (1659). Saturn, magnificul, își făcea intrarea în astronomie. Dar de ce „devora” Saturn, periodic copiii, de ce dispărea uneori, inelul? Explicația este simplă: datorită grosimii sale foarte mici (15 - 20 km.) atunci când inelul este îndreptat cu muchia spre Pământ, devine pur și simplu invizibil. S-a crezut mult timp că inelul este un corp continuu. Maxwell a demonstrat în 1857 că acest lucru este imposibil, că dacă ar fi așa, el s-ar rupe curând sub efectul enormelor tensiuni produse. În sfârșit, studiul spectroscopie a confirmat în 1895, punctul de vedere al lui Maxwell, căci s-a adeverit că diversele

porțiuni ale formației se rotesc cu viteze diferite: partea internă mai repede decât partea externă. Astăzi se știe că nu există un inel, ci mai multe inele și că fiecare este alcătuit din nenumărate particule, corpuri meteorice de gaze înghețate care îl înconjoară pe Saturn, supunându-se legilor lui Kepler, un fel de „microsateliți” Dimensiunile acestor particule mai sunt încă supuse controversei.

— Deci, temperatura de suprafață este de 139 grade celsius! a spus Directorul de Poștă, Marcel din Paris...” S-a crezut mult timp – deși invizibil – că inelul este un corp continuu”! Aiurea!

Ba nu! Corpul inelelor continuă până la o intersecție stabilită anume în alte intersecții prin rețea, cu magnetismul în jurul inelelor și, adiacent, Saturn!... Și, mai am o observație: anume: o anumită porțiune este legată exclusiv! – de corpul uman prin creier! Adică, două: corpul Planetelor – o secțiune de un milimetru, legat cu Saturn, cu corpul omenesc prin sinapse!

— Sonda CASSINI-HUYGENS! a spus Șoule al treilea. La 1 iulie 2004 Sonda Cassini-Huygens a efectuat manevra IOS (INSERTIE ORBITALĂ SATURNIANĂ) intrând astfel pe orbită în jurul Planetei Saturn. În prealabil Sonda a studiat în detaliu sistemul iar în iunie 2004 a realizat un zbor apropiat în jurul lunii PHOEBE, trimițând imagini de înaltă rezoluție și alte date. În urma zborului în jurul lui TITAN (cea mai mare lună saturniană), Sonda a capturat imagini radar înfățișând lacuri mari, contururi de țărmuri, insule și munți. Sonda a parcurs două zboruri complete în jurul lui Titan înainte de a se desprinde de Sonda Huygens la 25 decembrie 2004. Huygens a coborât pe suprafața Lunii pe 14 ianuarie 2005 trimițând înapoi o mulțime de date colectate în timpul coborârii în atmosferă și după aterizare.

— Nu ai spus absolut nimic... Interesant în faptul că a coborât pe suprafața Lunii... o mulțime de informații

colectate în timpul coborârii și după! a spus Directorul de Poștă, Marcel.

În toate Planete din Sistemul Solar, și după... praf, rocă, temperatura – de la o Soare, către o altă planetă...

Diferența constă în magnitudine, rotație, etc.!

Prin Planetă!

Prin corpul omenesc diferă doar segmentele din tuburile prin creier!

— Continuăm! a spus Șoule al treilea.

În 2006 NASA a anunțat că Sonda Cassini a găsit dovezi care indică prezența unor rezervoare de apă lichidă care erupe sub formă de gheizere pe luna ENCELADUS. Imaginile arată jeturi de particule de gheață emise din zona polară sudică a lui Enceladus fiind proiectate direct în orbită, în jurul lui Saturn. Andrew Ingersoll de la institutul Tehnologic din California susține că „mai există și alte lune care prezintă oceane de apă lichidă acoperite de structuri de gheață cu grosimi de ordinul kilometrilor. Diferența în acest caz este că apa de pe ENCELADUS se află doar la câteva zeci de metri sub suprafață”. În mai 2011 oamenii de știință de la NASA au susținut în urma unei conferințe despre Satelitul ENCELADUS, că această lună pare a fi cel mai propice loc pentru viață așa cum o știm noi din Sistemul Solar.

— Demonstrează și demonstrează, cu DOVEZI și DOVEZI cu privire la Sistemul Solar: temperatura (de la Soare spre, mai departe!... Spre Mercur, Venus, Saturn, etc.), apele „stătătoare” din Sistem, gazele, azot, etc., cu praf, nisip, lut, rocă!... Aștept să vină o dovadă palpabilă în această privință – și, cel mai important segment: LUMINĂ! ... Ori lasere, ori ceva palpabil să ducă la nesfârșit – în sfârșit! – universul fără Sonda 1, 2 sau, aiurea!... STOP!... IMPORTANT este să facă lumea progrese nu Sondele cu... combustibil, aiurea ajungând la Planete! STOP!!!

Acum avem un rol mic să ducem la... nesfârșit

Sondele! a spus Directorul de Poștă, Marcel. Faceți ceva, palpabil voi... Pământeni - și, o să apară, stai cuminte! ... Lumina, laserul sau orice să ducă ca la... teleportare, cu lumini, cum ar veni: o secundă - maxim de... Pământ de la... Pământ... la Mercur! O... idee!... O idee genială! Acesta este ADEVĂRUL, NU ALTFEL! Nu... Sondele! NU! ... O... IDEE!... O... IDEE genială!

În toată Planeta: o... idee universală!... O idee!!!

Dar... n-a apărut... N-a apărut... încă!!!

— Fotografiile trimise de Cassini, a spus Șoule al treilea, au condus la alte descoperiri semnificative și anume existența unui inel Planetar nou aflat la exterior de inelele principale Saturniene. Se crede că originea acestui inel se datorează unui impact dintre Lunile lui Saturn. În iulie 2006 Cassini a oferit dovezi care indică lacuri de hidrocarburi lângă polul nord al lunii TITAN. În martie 2007 alte imagini au dezvăluit „MARI” de hidrocarburi, cea mai mare dintre ele fiind de dimensiunea Mării Caspice. În octombrie 2006 Sonda a detectat o furtună ciclonică cu un diametru de 8.000 de kilometri și cu un OCHI central vizibil, la Polul Nord pe Saturn. Din 2004 până în 2009 Sonda a descoperit și confirmat opt noi Sateliți naturali. Misiunea sa primară s-a încheiat în 2008 odată cu completarea a 74 de orbite în jurul lui Saturn. Misiunea a fost prelungită până în septembrie 2010 și apoi până în 2017 pentru un studiu complet al anotimpurilor pe Saturn.

— Cu alte cuvinte: ...”) se crede că originea acestui inel se datorează unui impact dintre un METEORIT și două dintre lunile lui Saturn”, a spus Directorul de Poștă, Marcel.

Nu cumva, interiorul inelelor, a avut un impact devastator - eu sunt de acord cu Saturn! - în... afară! De exemplu: Pământul!... O... BUCĂȚICĂ de teren cum ar fi... Franța!... Și în împrejurimi!... Ce părere aveți?

— Există sute și mii de ceruri de lumini în atmosferă dar nu se văd cu ochiul liber: din cer, meteoriții, se aprind instantaneu și coboară de sus, în jos, spre Pământ!... Sute, mii, în fiecare secundă ajung pe teritoriul Pământesc, a spus poștașul din țară.

— Ultimul! a spus Șoule al treilea...

* temperatura la suprafață: - 139 grade celsius
(comparativ cu Satelitul TITAN: - 179 grade celsius;

* distanța față de Soare: 1, 429 E 9 km;

* raza: 58.232 km.

masa: 5, 683 E 26 kg; * Sateliți: ? până la 62 de Sateliți;

* compoziție:

— 96, 3 % hidrogen (H 2);

— 3, 25 % heliu (He);

— 0,4 % metan (C H 4);

— O, o 1 % amoniac N H 3);

— O, o 1 % HD;

— 0,0007 % etan (C H 3-CH 3);

— O, 1 % vapori de apă (H 2 O).

Deci, în treacăt, temperaturile scad de la Soare spre Planetele mai îndepărtate!

— S-a cam terminat interviul, și, strict de Poștă de pe teritoriul Franței și, bineînțeles.

Planetelor, a spus Directorul de Poștă, Marcel. Am propus, să mergem în vizită la Muzeul Luvru, pe Bulevardul Élysées, pe la Arcul de Triumf, pe la Piața Concord, etc...

— Mergem, cum să nu! au spus în cor, mesenii.

Când am ieșit afară, pe la prânz, spre Râul Sena, doi câini de rasă de culoare alb-alb, erau plimbați cu lesă pe stradă, de o femeie oarecare!

Deci, în Franța lesa este obișnuită!

Dar, în țară, mai durează încă...40... de ani să se folosească lesele, când câinii sunt plimbați pe stradă!!!!...

Ce... lesă!

Deci, două generații!

Două generații, aproximativ, tot două generații de câini (durata de viață a câinilor fiind de - 13 - 20 de ani).

Capitolul 11

A doua zi, nu s-a întâmplat nimic! Și nici în a treia zi!

Am avut o pauză de o săptămână, am muncit pe rupte: și în Biroul din orașul Charleroi și în Biroul în care am fost găzduit de Marcel.

Am avut treabă, împreună cu poștașul am colindat muzeele din împrejurimi, mulțimea ofertelor este fără limită. Am și pozat! Am și filmat! Și am avut ocazia să filmăm niște Instantanee deosebite cu care, în curând, veți face cunoștință în Ediția de Știri din țară.

M-am relaxat la Paris, am mâncat dimineață cu poștașul și, bineînțeles am ajuns", teafăr", în Birou. Un Birou cunoscut și Directorul, la fel: este Marcel! De la... Paris!

Pe drum, de la Hotel la Birou, am observat un cățeluș cu lesă plimbat de stăpânul care avea de lucru în stradă: curăța cu punga „mizeria” făcută de el, câinele!

— Bună dimineața! a spus Șoule al treilea. Ce mai faceți?

— Cotidian!... Niciun semn vizibil că a avut treabă sau nu: personalul își face datoria! a spus Marcel.

Și, am luat loc în Birou.

— Am terminat interviul și am și trimis în țară, prin ziar către Redacție, a spus Șoule al treilea, imediat. Mai am de redactat Planetele Uranus și Neptun.

Începem cu Planeta Uranus!

Uranus este a șaptea Planetă de la Soare și a treia (după diametru). Uranus este mai mare ca diametru însă mai mică sub aspectul masei decât Neptun. Plasat pe orbita de 19 ori mai îndepărtat de Soare decât cea a Pământului, Uranus, ca și Neptun, primește foarte puțina

căldură. Cu un diametru de 52.000 km., Uranus este de 2 ori mai mic decât Saturn, dar de 5 ori mai mare decât Terra (Pământul). Este înconjurat de inele întunecate și are 27 Sateliți.

— Fără comentariu! a spus Directorul de Poștă, Marcel.

— Istoria! a spus Șoule al treilea.

Uranus este zeitatea greacă ancestrală a RAIURILOR, un zeu suprem timpuriu. Uranus a fost fiul și partenerul Gaiei tatăl lui CRONOS (Saturn) și al ciclopilor și titanilor (predecesorii zeilor olimpici). Uranus, prima descoperire în vremurile moderne, a fost descoperită de WILLIAM HERSCHEL în timp ce scruta sistematic cerul cu telescopul personal pe 13 martie 1781. A fost de fapt văzut de mai multe ori, fiind însă ignorat, deoarece era considerat o Stea obișnuită (cea mai timpurie semnalare a sa a fost făcută în 1690 când JOHN FLAMSTEED o considera 34 TAURI). Herschel a numit-o „GEORGIUM SIDUS” (Planeta Georgiană), în onoarea patronului său, Regele George al III-lea al Angliei; alți i-au zis „HERSCHEL”. Numele de „URANUS” a fost propus pentru prima dată de BODE în conformitate cu numele altor Planete inspirate din mitologia clasică, însă nu a intrat în uz până în 1850.

Uranus a fost vizitată doar de o navă, VOYAGER 2 pe 24 ianuarie 1986.

Ultimul pasaj: „Uranus a fost vizitată doar de o navă VOYAGER 2 pe 24 ianuarie 1986”! a spus poștașul din țară și ajungem la Sena. Am parcurs sute, sute și sute de km. și să ajung la o... Planetă oarecare din Sistemul Solar dar... de ce? Aceasta este întrebarea CHEIE!

În loc să cugetam îndelung cu nava, în loc să petrecem, că e frumos, nu-i așa? - în interior și în exterior... nisip, rocă, lut, etc., pe Planeta Uranus, mai bine să ne gândim cum să producem energie atomică mică, de

exemplu! - și lasere, etc., o... i **deie**!... O idee colosală, genială!... Nu, să privim prin hubloul navei niște iarăși... rocă, nisip, lut!

— Corect! a subliniat, Șoule al treilea și Directorul de Poștă, împreună...

— Continuăm:

Caracteristici!

Majoritatea Planetelor se învârt pe o axă perpendiculară pe planul eliptic, însă axul lui Uranus este aproape paralel cu eliptica. La trecerea lui VOYAGER 2, Polul Sud al lui Uranus era orientat aproape direct înspre Soare. Aceasta conduce la ciudatul fapt prin care regiunile polare ale lui Uranus recepționează mai multă energie de la Soare decât regiunile ecuatoriale.

Uranus este totuși mai cald la ecuator decât la poli. Mecanismul care stă la baza acestor fapte este necunoscut.

Ba chiar este neclar care dintre polii lui Uranus este Polul Nord. Fie înclinația axei sale este puțin peste 90 de grade și atunci rotația sa este directă, fie este puțin sub 90 de grade și rotația este retrogradă. Problema este că trebuie trasă o linie despărțitoare „unde va”, pentru că în cazul lui Venus, de exemplu, nu este clar dacă rotația este chiar retrogradă (și nu cunva o rotație directă cu o înclinație de aproape 180 de grade). Este posibil ca acest fenomen să fi fost provocat de o ciocnire cu un obiect cosmic imens.

Datorită orientării sistemul URANIAN și a traseului lui VOYAGER 2 prin el, descoperirile navei s-au produs în același interval de timp. Un strat înalt de dispersie de fum și praf gen smog au fost găsite în zona polului Luminat de Soare al Planetei. Oamenii de știință au numit radiația ultravioletă emanând din acesta zonă „strălucire de zi”. Uranus este compusă în mare parte din stânci și felurite gheturi, cu doar 15 % hidrogen și puțin heliu (în contrast

cu Jupiter și Saturn care conțin mai mult Hidrogen). Uranus (și Neptun) sunt în multe privințe similare sub aspectul miezului cu Jupiter și Saturn mai puțin stratul imens de hidrogen metalic lichid. S-ar zice că Uranus nu ar avea un miez stâncos ca și Jupiter și Saturn, dar mai degrabă materialul său este mai mult sau mai puțin distribuit uniform.

Atmosfera lui Uranus este de aproape 83 % hidrogen, 15 % heliu și 2 % metan. Ca și celelalte Planete gazease, Uranus are grupări de nori care se deplasează rapid. Dar sunt foarte mici, vizibile numai printr-o mărire semnificativă a imaginilor luate de pe VOYAGER 2. Observații recente ale Telescopului Spațial HUBBLE (HST) arată nori mai mari și mult mai bine pronunțați. Observații HST ulterioare arată chiar mai multă activitate. Uranus NU mai este Planeta plictisitoare și seacă pe care a văzut-o VOYAGER. Acum este clar că diferențele au apărut datorită efectelor sezoniere, din moment ce Soarele se află în prezent la o latitudine Uraniană mai joasă, care ar putea cauza efecte mai pronunțate asupra vremii de la zi la noapte. Până în 2007 Soarele va fi direct deasupra Ecuatorului lui Uranus. Culoarea albastră a lui Uranus se datorează absorbției culorii roșii a metanului în atmosfera superioară. Ar putea să existe benzi de culoare, ca pe Jupiter însă, sunt ascunse vederii de stratul protector de metan.

Modulul de centuri latitudinale din atmosferele altor Planete gigant se menține și la Uranus în ciuda orientării sale. Câțiva nori de metan din atmosferă au indicat prezența unor vânturi de aproape 374 m/h (aproape 160 m/s) la altitudini medii. Câmpul magnetic al lui Uranus prezintă o ciudățenie și anume: NU este centrat în centrul Planetei, ci, dimpotrivă, este înclinat cu aproape 60 de grade față de axa de rotație. Este generat cel mai probabil de o mișcare la adâncimi relativ reduse în interiorul lui

Uranus. Uranus este uneori abia vizibil cu ochiul liber pe un cer nocturn senin; este însă ușor de reperat cu un binoclu (dacă știi unde să te uiți exact). Un telescop astronomic va căuta un disc mai mic. Exista câteva site-uri web care arată poziția curentă a lui Uranus (și a altor Planete) pe cer, dar pentru a găsi cu adevărat e nevoie de hărți mult mai precise. Astfel de hărți pot fi create cu un program Planetar cum ar fi STARRY NIGHT.

— E cam mult dar merită! a spus Directorul de Poștă din Paris, Marcel... Ai spus că: „VOYAGER 2... ciudatul... recepționează mai multă energie de la Soare decât regiunile ecuatoriale... dar totuși planeta este mai caldă la Ecuator decât la poli... mecanismul care stă la baza acestor fapte este necunoscut.

Îți spun eu: la poli-nord și sud-există o temperatură deosebită, și vântul și un pic... de gravitație!... Acesta este adevărul! Nu altceva!

Și, a doua: ...” Este posibil ca acest fenomen să fi fost provocat de **ociocnir** e cu un obiect cosmic IMENS”!

Se întâmplă și evenimente mai MARI, ca și Planeta, de exemplu, Mercur, Venus, Pământ, etc.

— Uranus. Ia de exemplu!

— Pământ: mici dimensiuni de meteoriți nu se văd cu ochiul liber - dar, mai devreme sau mai târziu, o. plească din Pământ, apare!... SIGUR!

Și, ultimul: ...” Ca și celelalte Planete gazoase, Uranus are grupări de nori care se deplasează rapid”.

Am spus o dată, și a doua oară și de mai multe ori: în Sistemul Solar și în univers! - este... praf, pulbere, nisip, magnă, iar prin aprindere instantanee se formează gaze, hidrogen, azot, heliu, etc., care învăluiesc UNIVERSUL perpetuu! PUNCT! în rest, continuă Universul. **p erpetuu!**

— Continuăm! a spus Șoule al treilea.

Satețiții lui Uranus.

Uranus are, oficial, 27 de Satețiți care au fost

botezați după personaje din piesele lui William Shakerpeare și Alexander Popa. Voyager 2 a descoperit lo Sateliți mai mici, în completare la cei 5 mai mari, cunoscuți deja. El formează trei clase distincte: lo foarte întunecați descoperiți de Voyager 2, cei 5 foarte mari, și cei proaspăt descoperiți situați însă la distanțe mult mai mari. Marea parte a lor au orbite circulare în planul ecuatorului lui Uranus (și deci la un unghi mare de planul ecliptic); cei 4 exteriori sunt mai mult eliptic.

Sateliți:

* distanță: mii km.

1) 50 la 2090!

2) raza (km.) – 13, 16, 22 (pe la mijloc, 236 – 789 și scade la-ultimul-lo.

3) Data: 1986 – 1999 – 2003.

— Cu numele!... Atât!... Ca să vadă numele de la 1, 2, 3, etc., și atât! a spus Directorul de Poștă din Paris, Marcel... Decât – că la început!: praful, nisip, silicați... roca, magnă, etc. Și, uneori, gravitația anume!... Și, cam atât!... Printre altele: Dumnezeu NU există!... Decât prin închipuiri ca să treacă... Paștele și Crăciunul, etc.!... Este o tradiție și atât!... Harul Pământenesc este o tradiție și atât! ... Mai gândește-te de două ori, nu o dată!

Unii zic, unii tac!

Răspicat: Dumnezeu nu există!

Și, printre altele: Papa Francisc de la Vatican a spus de mai multe oriși, ultima dată, prin iunie 20 17! – că este o tradiție și... cam atât!

Și, este părerea mea!

Că, mai târziu sau mai devreme, o...” plească cerească” se... apropie vertiginos!... A început, mărunțel, meteoriții sunt sute și mii de obiecte de pe suprafața Terrei, dar nu se văd cu ochiul liber! – și apare, treptat un meteorit... gigant!... Ca în... Franța!... Sau... Rusia!...

În esență: corpul ceresc este identic cu corpul uman!

— Inelele lui Uranus! a spus zâmbind, Șoule al treilea.

Asemeni celorlalte Planete gazoase, Uranus are un Sistem de inele, descoperite de Sondele Spațiale încă din 1977. Acestea sunt foarte întunecate, ca și cele ale lui Jupiter, însă sunt compuse, pe lângă praful fin din particule destul de mari, ca și cele ale lui Saturn, ajungând la diametre de până la 1000 km. Are 11 inele cunoscute, toate slab conturate; cel mai cunoscut este inelul EPSILON. Inelele lui Uranus au fost descoperite primele după cele ale lui Saturn. Acest fapt s-a dovedit extrem de important, relevând faptul că inelele sunt caracteristici ale Planetelor gazoase și nu doar lui Saturn.

Distanță (km): 38.000, 41.840, 42230 etc., până la 51.140.

Lungime: 2, 5, 1 - 3; la mijloc: 7 - 12 și ultimul: 20-100.

— Și, temperaturile, diametrul... Să nu uiți?! a spus Directorul de Poștă din Paris, Marcel.

— Și, ultimul! a spus Șoule al treilea.

* temperatura la suprafață: - 205, 2 grade celsius;

* diametrul: 52.000 km.

* raza: 25.362 km.

— Sateliți: 27 de Sateliți (care se rotesc în jurul Planetei Uranus);

* masa: 8, 68 miliarde 25 kg.

* compoziție:

— 83 % hidrogen (H₂);

— 15% heliu (He);

— 2, 3 % metan (CH₄);

— 0,01 % amoniac (NH₃);

— 0,0009 % HD;

— 0,00025 % etan (CH₃-CH₃).

Acum ești mulțumit!?

— Acum da! a spus Directorul de Poștă de la Paris.

Concluzia în ce privește Planeta Uranus?!

— Prin text!... Text prin conținutul Planetei Uranus! a spus Șoule al treilea.

Am mai stat câteva minute în Biroul Directorului de Poștă din Arondismentul 7 din Paris, Marcel.

După aceea cu poștașul împreună - am intrat în Hotel dar înainte, a durat, maxim 5 - 6 minute, pe stradă, am văzut un alt câine cu lesă, plimbat de stăpân pe malul Senei.

M-am intersectat, spre hotelul cu pricina, cu doi câini de rasă, purtați cu lese de către stăpâni, dar când s-au intersectat șase ochi de câini și patru ochi de stăpâni, a izbucnit un adevărat „conflict”: hărmălaie, mârâituri aiurea etc „Și... s-au certat!... s-au certat...”

Este o poveste, face parte din cotidian, lupta între câinele cu lesă și cel maidanez!... Pe o stradă laterală sau, în centru!... La Paris, în toată țara, sau în toată lumea.

Capitolul 12

Cum ar veni joi, pe la prânz, poștașii fac o pauză la Birou și, mai ales, servesc masa...!

Dar, în Biroul din față, este Directorul de Poștă Marcel, cunoscut prin faptul că pentru el mâncarea este sfântă: o porție de felul al doilea. Nu ciorbă! Nu!

Poștașul - în general - are pachet, de acasă.

Am petrecut și eu, Șoule al treilea cu poștașul din țărădelectându-ne cu felul al doilea, ca invitați ai lui Marcel... Și, musai, un pahar de vân!

Era de fapt, trei sferturi, nu plin.

O oră a durat, pauza de prânz.

— Ultimul efort, spre finalul poveștii Planetei Neptun! a spus în Birou, Șoule al treilea, după masă.

— Ultimul, dar nu și... ultimul! a spus Directorul de Poștă, Marcel. Mai am de rezolvat... o altă Planetă... necunoscută!

— Începem înainte cu... Neptun! a spus Șoule al

treilea.

Și, după aceea, rezolvăm în detaliu acea Planetă, după Neptun.

Neptun este a opta Planetă de la Soare din Sistemul Solar. Numită după zeul roman al mării, este a patra Planetă după diametru și a treia după masă. Neptun are masa de 17 ori mai mare decât cea a Pământului și puțin mai mare decât masa lui Uranus, care este de 15 ori mai greu decât Pământul, dar nu la fel de dens. Neptun orbitează în jurul Soarelui la o distanță de 30, 1 unități astronomice, ceea ce înseamnă că orbita sa este de aproximativ 30 de ori mai mare decât orbita Pământului. Simbolul astronomic al lui Neptun este și, o variantă modificată a tridentului Zeului Neptun. Neptun a fost prima Planetă găsită prin calcule matematice. Planeta Neptun a fost descoperită din cauza perturbărilor gravitaționale din orbita lui Uranus care l-au condus pe Alexis Bruvard să presupună existența unei a opta Planete. Neptun a fost ulterior observat pe 23 septembrie 1843 de JOHANN GALLE, la o distanță de mai puțin de un grad de poziția prezisă, de calculele lui URBAIN LE VERRIER. La scurt timp după aceasta a fost descoperit și Satelitul lui, TRITON. Alți 12 Sateliți au fost descoperiți în secolul al XX-lea. La 25 august 1989, Sonda Spațială VOYAGER 2 a trecut prin vecinătatea Planetei. Neptun are o compoziție asemănătoare cu cea a lui Uranus, compozițiile ambelor Planete fiind diferite de ale giganților gazoși mai mari, Jupiter și Saturn. Atmosfera lui Neptun este asemănătoare cu cea a lui Jupiter și Saturn prin faptul că este compusă în principal din H idrogen, H e l i u, urme de hidrocarburi și posibil azot, dar are proporții mai mari de apă, amoniac și metan. Astronomii îi clasifică uneori pe Neptun și Uranus ca „giganți de gheață” cu scopul de a sublinia aceste distincții. Interiorul lui Neptun, ca și în cazul lui Uranus, este compus în principal din roci și

gheață. Urmele de metan din straturile superioare ale atmosferei, în mare parte, îi dau un aspect albăstriu Planetei. Spre deosebire de atmosfera uniformă a lui Uranus, Neptun are o atmosferă cu detalii vizibile ce denotă o activitate meteorologică. De exemplu, în anul 1989, când Voyager 2 a ajuns în dreptul lui Neptun, s-a observat o pată mare întunecată, similară cu Marea Pată Roșie de pe Jupiter. Aceste fenomene meteorogice sunt produse de cele mai puternice vânturi din Sistemul Solar, ale căror viteze ating, conform măsurătorilor, 2. loc km /h. De asemenea, deoarece Neptun este departe de Soare, are una dintre cele mai reci atmosfere din Sistemul Solar, temperaturile paturilor superioare ale norilor ajungând la - 21 o grade celsius. Temperatura centrului său este de aproximativ 5.000 de grade celsius. Neptun are un Sistem de două inele care, însă se observă greu și este fragmentat; existența inelelor a fost sugerată de analizele făcute asupra unor fotografii din 1968 ale Planetei, dar confirmarea sigură a fost făcută abia în 1989 de către Sonda Voyager 2.

— Mai multe comentarii! a subliniat Directorul de Poștă, Marcel...!

„Neptun are o compoziție asemănătoare cu cea a lui Uranus, compoziția ambelor Planete fiind diferită de a giganților gazeși mai mari, Jupiter și Saturn. Atmosfera lui Neptun este asemănătoare... prin faptul că este compusă, din hidrogen, heliu... dar are proporții mai mari de apă, amoniac și metan... cu giganții de gheață... Este compus în interior... din roci și gheață... ajunge la - 218 grade celsius...”! Este și mai rece Neptun! Și spre Sistemul Solar apare, din ce în ce, gheață-prin rocă, dar este ca un schimb de locuri: corpul Planetelor este identic cu corpul uman prin tuburilor din creier, prin sinapse!

Altceva... cam cum este și pe la...” noi”: prin praf și pulbere fânuță, apare-prin rotație și magnetism-lut cu apă,

prin hidrogen, azot, etc. - ... roca și, se ajunge la mari dimensiuni la... maturitate, adică-concret... corpul uman este identic cu corpul Planetelor!... în rest, circuitul Universului își face de treabă!

Cu, aproape 20 o de miliarde de ani din Univers-plus, minus! - și, prin creier prin tubulilor, o persoană identică!

Aceasta este prima problemă!

— Istorie! a spus Șoule al treilea. Continuăm:

Descoperire!

Desenele lui Galileo Galilei dovedesc că el este primul care a observat Planeta la 28 decembrie 1616 și mai apoi la 27 ianuarie 1613. De fiecare dată, Galileo a confundat Planeta cu o Stea fixă, aceasta apărând foarte aproape de Jupiter (în conjuncție) pe cerul înstelat; motiv pentru care descoperirea NU i se atribuie lui. Întâmplarea face ca la prima observare, cea din decembrie 1612, Neptun intrase tocmai în ziua aceea în mișcarea Retrogradă (întoarcere aparentă a mersului Planetei în raport cu Stelele fixe, ce rezultă din combinația mișcării Planetei observate cu cea a Pământului). Din acest motiv, Neptun părea că nu se mișcă față de Stele. Oricum, mișcarea Planetei era prea mică pentru a fi observată cu telescopul lui Galileo. Cu toate acestea, în iulie 2009, DAVID JAMIESON de la Universitatea din Melbourne a anunțat noi dovezi ce supervizează că Galileo își dăduse seama de fapt că „STEAUA” pe care o observase se mișca în raport cu STELELE fixe. În 1821, ALEXIS BOUVARD a publicat Tabele referitoare la orbita lui URANUS, Planeta învecinată. Observațiile ulterioare au pus în evidență devieri considerabile față de Tabele, făcându-l pe BOUVARD să presupună că un corp necunoscut perturbă orbita prin interacțiune gravitațională. În 1843, JOHN COUCH ADAMS a început să lucreze asupra orbitei lui URANUS folosind datele pe care le avea. Prin intermediul lui JAMES CHALLIS, directorul Observatorului din

Cambridge, el a solicitat date suplimentare de la Sir George Airy, astronomul regal, care le-a furnizat în februarie 1844. ADAMS a continuat să lucreze în 1845 - 1846 și a realizat mai multe estimări diferite asupra unei noi Planete. În anul 1845 - 1846, matematicianul francez URBAIN Le VERRIER, independent de ADAMS, și-a făcut propriile calcule, dar nu a reușit să stârnească interesul compatrioților săi. Totuși, văzând că longitudinea estimată de Le Verrier este similară cu aceea calculată de ADAMS, AIRY l-a convins pe directorul Observatorului din Cambridge, JAMES CHALLIS, să caute noua Planetă. CHALLIS a făcut observații în lunile august și septembrie 1846, dar căutările sale au rămas fără rezultat. În acest timp Le VERRIER i-a scris astronomului JOHANN GOTTFREID GALL de la Observatorul din Berlîn, propunându-i să caute cu luneta Observatorului său. NEÎNRICH d'ARREST, un student de la Observator, i-a sugerat lui GALLE că Planeta ar putea fi găsită prin comparație între cerul de la acel moment și un desen recent al cerului în regiunea unde trebuia să se afle Planeta conform estimărilor lui Le Verrier, pentru a identifica deplasarea caracteristică a Planetelor față de stelele fixe. Chiar în seara zilei în care Galle a primit scrisoarea lui Le Verrier, 23 septembrie 1846, Neptun a fost descoperit la mai puțin de 1 grade distanță de predicția lui Le Verrier și la 12 grade distanță față de cea a lui ADAMS. Mai târziu, CHALLIS și-a dat seama că de fapt a observat Planeta de două ori în august, însă nu reușise să o identifice (Neptun a fost observat la 8 și 12 august, dar din cauză că CHALLIS nu avea o hartă a Stelelor actualizată nu a fost recunoscut ca o Planetă), pentru că NU căutase cu suficientă atenție. După descoperirea Planetei au existat neînțelegeri între francezi și britanici, nefiind CLAR cui trebuie să-i fie atribuită descoperirea. În cele din urmă, comunitatea internațională a ajuns la

consensul ca atât Le Verrier cât și Adams au contribuit la descoperirea lui Neptun. Cu toate acestea, în prezent lucrurile sunt reevaluate de istorici, după ce în 1998 au fost redescoperite niște documente științifice de la Observatorul Regal din GREENWICH, documente furate de astronomul OLINJ. EGGEN, păstrate de acesta aproape trei decenii și descoperite imediat după decesul său. După citirea documentelor, unii istorici susțin că „Adams nu merita drept egal cu LeVERRIER pentru descoperirea lui Neptun. Acest drept aparține numai persoanei care a reușit atât să estimeze locul Plantei cât și să convingă astronomii pentru a o cauta. Astronomul american DENNIS

RAWLINS pune sub semnul întrebării revendicarea lui ADAMS de a fi descoperit primul noua Planetă și, într-un articol publicat în revista DIO, apreciază că este un furt”. NICHOLAS KOLLERTROM de la University College din Londra a afirmat în 2003 că „Adams a făcut unele calcule, dar este destul de nesigur unde anume se afla Neptun”.

— Poveștile din jurul lui Neptun aparțin... istoriei! Și, cam atât! mai devreme sau mai târziu, o să se afle într-adevăr, o. Stea (Neptun!). Denumirea Neptun este egală de... 0.000... 1 la sută!... își continuă orbita cu nepăsare! a spus poștașul... Uneori, vântul adie ușor, și pe la „stânga, și pe la... dreapta!... Și sus, și jos!... Și, uneori, magna terestră (de pe Neptun!) scârție din temelii, prin cutremure de la suprafață!... Și, uneori...” dansează” și cântă cu voce tare! Dilatat, creponat, încrețit, ondulat și dănțuială.

O... F ăsâia1 ă!

Și, în concluzie: praf, lut, rocă, munți, etc...

— Denumire! a spus Șoule al treilea.

La scurt timp după descoperirea sa, noua Planetă nu avea o denumire, ci era denumită „Planeta de dincolo de

URANUS" sau „Planeta lui Le Verrier”. Prima sugestie de denumire a fost aceea a lui GALLE, ce a propus să fie denumită IANUS. În Anglia, Challis a propus numele OCEANUS, cerându-și dreptul de a denumi Planeta descoperită de el, Le Verrier a sugerat rapid numele NEPTUN, afirmând incorect că numele a fost aprobat oficial de către Biroul LONGITUDINILOR francez. În octombrie el s-a gândit să-i pună propriul NUME, Le VERRNIER, având pentru aceasta sprijinul lui FRANCOIS ARAGO, directorul Observatorului. Această propunere a fost respinsă. Anuarele publicate în Franța au revendicat atunci numele HERSCHEL pentru URANUS, după descoperitorul ILLIAM HERSCHEL, iar noua Planeta a fost numită LEVERRIER.

La 29 decembrie 1846, astronomul STRUVE s-a exprimat în favoarea numelui NEPTUN în cuvântul adresat Academiei de Științe din Sankt Petersburg. Cu timpul, numele Neptun s-a încetățenit și a fost acceptat de comunitatea internațională. În mitologia romană, NEPTUN, identificat cu zeul grec POSEIDON, era zeul Mării. Astfel toate Planetele, în afară de Pământ, poartă nume de zei din mitologia greacă și romană. Cele mai multe limbi de astăzi, chiar și în țările care nu au legătură directă cu cultura greco-romană, utilizează câteva variante ale denumirii „Neptun” pentru Planetă, în limba chineză, japoneză și coreeană, denumirea Planetei a fost tradusă literal ca „Steaua regele mării”, dat fiind că Neptun este zeul mărilor. În limba greacă modernă, Planeta se numește Poseidon, omologul grec al zeului Neptun.

— Nu prea mă interesează numele și... prenumele, decât aiurea - cum ar fi și alte nume, Sarghezorischi, sau așa ceva! a spus Directorul de Poștă, Marcel... Are un... nume!... Atât! NUMELE sau prenumele!

— Statut! a spus Șoule al treilea.

De la descoperirea sa și până în 1930, când a fost

descoperită Planeta Pluto, Planeta Neptun era cunoscută ca fiind cea mai îndepărtată de Soare. Însă, după descoperirea lui PLUTO, Neptun a fost cea mai îndepărtată Planeta doar în perioada 1979 - 1990, atunci când orbita eliptică a Planetei Pluto a adus-o mai aproape de Soare decât Neptun. Însă, cu toate acestea, odată cu descoperirea Centurii Kuiper în 1992, mulți astronomi au dezbătut problema dacă PLUTO ar trebui sau nu considerată o Planetă, sau dacă face parte din Centură. În 2006 Uniunea Astronomică Internațională a definit cuvântul Planetă pentru prima dată, reclasificând Planeta PLUTO ca „Planeta pitică”, Neptun redevenind ultima Planetă din Sistemul Solar.

La fel!... Cu propoziție. Denumire!... în ultimul extras! a subliniat Directorul de Poștă, Marcel... Și, Statut la fel!... în orice Planetă din Univers: Praf, pulbere, apă, lut și, în interior, magna și sus, suprafața „terestră”, este... dilatată, creponată, încrețită, ondulată și dănțuială... O. Fâșâială!... Din univers!

Structura și compoziția! a subliniat, Șoule al treilea.

C un masă de 1, 0243 x 10²⁶ kg, Neptun este un corp ceresc intermediar între Pământ și giganții gazoși mai mari: masa sa fiind de șaptesprezece ori mai mare decât a Pământului, însă doar a nouăsprezecea masă a lui Jupiter.

Și să nu uiți! COMPOZIȚIA TEMPERATURA, RAZA...
n.r. - Aici e problemă cu atenție! ... a spus subsemnatul, adică, Șoule. Am trecut hopul!... Și poștașul știe tot!!!!... evantai... este obligatoriu instructajul zilnic (?) ...și mai mult, repartizarea scrisorilor spre, modul în care își făcea treaba...

Deci, s-au intersectat sus, în apartamentul de vizavi de Capelă de unde se vede și Biserica, în stradă și se vedea cu poștașul prin fereastră...

Și, poștașul... știe tot!

Totuși, am avut, am plecat din apartamentul de lângă

Capelă - cu o cunoștință - la un alt apartament. Un apartament în inima orașului: lângă Primărie! Și, mai mult, la etajul întâi de unde se vede și Piața, se vede și un Hotel, pe la Parc. Și, se vede și lateral, oamenii se plimbă, dus și întors cu diverse treburi, ori impozit, ori taxe, etc. Era un dus și întors: forfotă, agitație în interiorul încăperilor din Primărie! dar de la ora 8 dimineța până la... ora 17... fix!

Ce populație, în general!

Și, un pic lateral, Consiliul județean, care nu se vede din Piață.

Dar, lateral, cum ar veni de la apartament înspre Biserică, un Monument, simbolul unirii Moldovei cu Muntenia.

Monumentul respectiv - deci între apartament și Biserică - este înalt de circa cinci metri și privește grandios întreaga esplanadă de-a lungul timpului.

Și, poștașul știe tot!!!

Accelerația gravitațională de la suprafața Planetei este depășită doar de cea a lui Jupiter. Raza ecuatorială a lui Neptun fiind de 24.764 km. este de aproximativ patru ori mai mare decât cea a Pământului. Planetelor Neptun și Uranus li se aplică deseori termenul de „giganți ghețoși” și sunt considerate o subclasă de giganți gazoși, datorită mărimii lor reduse și concentrării mai mare de elemente volatile comparativ cu Jupiter și Saturn. În cercetarea Planetelor extrasolare, Neptun este folosit drept metonim, spre exemplu, când corpuri ce au o masă similară cu cea a Planetei Neptun sunt descoperite, ele sunt numite „NEPTUNI”, la fel cum diverse alte corpuri extrasolare sunt numite „Jupiteri”.

— Și, probabil, este similar ca și la... friptura la grătar! a spus Directorul de Poștă, Marcel. Mai exact: „garnitura de friptură cu grătar” este similară cu... Neptun și cu... Uranus...! Diferența: Uranus „friptură” la suprafață însă „friptură la grătar” este cu apă, împrăștiată mai rece

de la Neptun!... În rest, ca la toate Planetele, creponat (prin plasma, prin vulcani!), încrețit, ondulat și dănțuială. O... fâsâială, ce mai!

Structura internă! a spus Șoule al treilea.

Structura internă a lui Neptun este similară cu cea a lui Uranus. Atmosfera sa reprezintă aproximativ 5 - 1 o % din masă și se întinde pe o adâncime de lo-20 % spre nucleu, unde atinge presiuni în jur de lo GP a. În regiunile joase ale atmosferei, în concentrație mare se pot găsi metan, amoniac și apă. Mantaua Planetei ajunge la temperaturi între 2000 K și 5.000 K. Mantaua lui Neptun este echivalentă cu lo-15 mase ale Pământului și este bogată în apă, amoniac și metan. Deși este un fluid dens cu temperaturi ridicate, în Planetologie acest amestec este caracterizat drept „ghețos”. Acest fluid, care are o conductivitate electrică ridicată, este uneori numit și ocean de apă-amoniac. La o adâncime de 7.000 km., în manta, există posibilitatea ca metanul să se descompună în cristale de diamant care se precipită înspre nucleu. Mantaua poate consta dintr-un strat de apă ionică, în care moleculele de apă se descumpun într-o sută de ioni de hidrogen și oxigen, iar mai adânc de apă superioncă, în care oxigenul cristalizează, dar ionii de hidrogen plutesc liber în cadrul rețelei de oxigen. Nucleul Planetei este compus din fier, nichel și silicați fiind de 1, 2 ori mai mare decât masa Pământului. Presiunea din centru este de 7 M bar (70 o G Pa), aproximativ de două ori mai mare decât în centrul Pământului și temperatura ar putea fi de 5.40 o K.

STOP!... Și tot: STOP! a subliniat Directorul de Poștă, Marcel. Un amestec cu amoniac, metan... etc. Nu faceți nicio diferență între Neptun, înainte Uranus și, mai jos, Saturn, Jupiter, etc. Diferența constă în mărimea Planetei! ... în rest: Planetele Stelarecu mărimea diferită! Esența este aceeași de... creponat, încrețit, ondulat și, bineînțeles... Dănțuială!... Și, n-am găsit nici acum, un

Dumnezeu cum trebuie!...”

Uciderea lui Giordano Bruno, omul care a îndrăznit să afirme că Dumnezeu a creat o lume înfinită a fost și rămâne o controversă.

În 1600 Giordano Bruno a fost ars pe rug de către liderii Bisericii Catolice pe motiv căldei 1 e safe contrazic creația lui Dumnezeu.

Bruno se făcea „vinovat” de gândire liberă”. Născut în 1548 în orașul Napoli, Italia., născut în 1548, Nota, Italia-mai exact! Decedat: 17 februarie 1600 (52 ani!). Ocupația: astronom, filosof, poet, scriitor, profesor universitar, astrolog. Cauza decesului: arderepe rug!!! (Aveți grijă după „vinovatul” Bruno, și i... după!)

Așa... ca chestie!...!

— Deci, e părerea lui... Șoule al treilea!... Prin conștiința creierului prin tubului strict coordonat din sufletul planetelor!... Deci, Dumnezeu Nu există!!!

— Și, la masă, unanim! a spus Poștașul din țară și Marcel!

— Dar, totuși! a subliniat Marcel, faceți ceva palpabil, în afară de Eistaân, un alt geniu care cuprinde... Lumina, laserul, etc.!... Nu o fâșăia!...!

Stop!... Lansarea Satelitului în altă parte: pe... Marte!

Stop!

— Atmosfera! a spus Șoule al treilea.

La altitudini ridicate, atmosfera lui Neptun conține 80 % hidrogen și 19 % heliu. În atmosferă există și urme de metan. Benzi de absorbție proeminente corespunzătoare metanului apar la lungimi de undă de peste 600 nm, în zona roșie și infraroșie a spectrului. La fel ca și în atmosfera lui Uranus, absorbția culorii roșii a luminii către metanul atmosferic conferă o culoare în nuanțe albastrui lui Neptun. Cu toate acestea, deși Neptun are culoare azurie, aceasta diferă de culoarea Plantei

Uranus, care se apropie de turcoaz. Deși Uranus și Neptun au un conținut **simi 1 ar** de metan, este încă neclar dacă în compoziția atmosferei lui Neptun există și a 11 e substanțe ce fac să difere culoarea celor două Planete.

Atmosfera lui Neptun este formată din două structuri principale, TROPOSFERA zona unde temperatura descrește odată cu creșterea altitudinii și STRATOSFERA - zona unde temperatura crește odată cu altitudinea. Limita dintre acestea, numită TROPOPAUZA, apare la o presiune de 0.1 Bar (**lo K Pa**). După STRATOSFERA urmează TERMOSFERA ce are o presiune mai mică, de la 10 - 5 până la 10 - 4 microbari (**de la 10 Pa**). Termosfera trece treptat în exosfera. Anumite modele ale Planetei sugerează că benzile colorate sunt nori cu compoziție diferită în funcție de altitudine. Norii de la altitudinile cele mai înalte apar doar la presiuni sub 1 Bar, cu o temperatură prielnică condensării metenului. La presiuni ceva mai ridicate între 1 și 5 Bari (**între 10 și 50 K Pa**), este posibil ca norii să fie formați din amoniac și hidrogen sulfurat. La presiuni de peste 5 Bari, se crede că ei sunt formați din amoniac, sulfură de amoniu, hidrogen sulfurat și apă. Norii din apa înghețată ar trebui să se găsească mai adânc, la presiuni de aproximativ 50 Bari (**5 M Pa**), unde temperatura ajunge la 0 grade celsius. Dedesubt, se pot găsi nori de amoniac și hidrogen sulfurat. Sunt șiruri de nori care înconjoară Planeta la o latitudine constantă. Aceste șiruri de nori au lățimi de la 50 la 150 km. și plutesc la o distanță de 50 - 100 km. deasupra plafonului de nori. Spectrele lui Neptun sugerează că stratosfera de la altitudinile mai joase este cețoasă, existând produși ai fotolizei ultraviolete a metanului, precum etanul și acetilena.

În stratosferă există cantități mici de monoxid de carbon și acid cianhidric. Stratosfera lui Neptun este mai caldă decât a lui Uranus, din cauza concentrației ridicate de hidrocarburi. Din motive necunoscute, termosfera

Planetei atinge o temperatură anormală de mare de 750 K. Planeta este prea departe de Soare pentru ca această căldură să fie generată de radiațiile ultraviolete. Este posibil ca temperatura să fie ridicată din cauza interacțiunii atmosferice a ionilor din câmpul magnetic al Planetei.

O altă teorie presupune că undele gravitaționale care provin din interior se **disipează** în atmosferă, încălzind-o. Pe lângă acestea, termosfera conține dioxid de carbon și apă provenite probabil din surse externe precum praful și meteoriții.

— S-au mai dospit atmosfere incendiare în biroul Directorului de Poștă de pe râul Sena, Marcel și, nu numai!
...

— Deși Uranus și Neptun au un conținut similar de metan, este încă neclar dacă în atmosfera lui Neptun există și alte substanțe ce fac să difere culoarea celor două PLANETE”!

— Păi, cam așa: Uranus și Neptun au un conținut SIMILAR cu atmosfera pe suprafața terestră a lui Neptun, ori Uranus, ori în alte Planete din jurul Soarelui! Și, mai mult.

Universul Plantelormai devreme sau mai târziu, indiferent, cu sau fără Sateliții adiacenți, apare... creponat... dilatat... încrețit...ondulat și... dănțuială!

Este **ofâsâia**1 ă!

În rest: praful mult din galaxii, în orice Centru Rotația gravitațională!

— De... exemplu! a spus Poștășul din țară.

— Imediat! a spus Directorul de Poștă de pe râul Sena (printre altele!): „Acele șiruri de nori-și praf! - au lățimi de la 50 la 150 km. și plutesc la o distanță de 50-100 km. deasupra plafonului de nori-și praf!”...

Plutesc deasupra plafonului în orice direcție doresc și prin UNIVERS!

PRAF și PULBERE în **univers**!

Și, mai sunt exemple suficient decât: dilatat... creponat... încrețit... etc.!

— Magnetosfera! a spus Șoule al treilea.

Magnetosfera lui Neptun este SIMILARĂ cu cea a lui Uranus, având un câmp magnetic foarte înclinat în raport cu axa sa de rotație, la 47 grade și un decalaj de cel puțin o, 55 raze sau 13.500 km. față de centrul fizic al Planetei. Înainte de survolarea lui Neptun de către Voyager 2, se credea că magnetosfera înclinată a lui Uranus este rezultatul rotației sale înclinate. Comparând câmpurile magnetice ale celor două Planete, cercetătorii consideră acum că orientarea lor extremă ar putea fi caracteristica unor fluxuri provenite din interiorul Planetei. Acest câmp poate fi generat de mișcările fluide convective dintr-o pătură subțire de lichide cu conductivitate electrică (probabil o combinație de amoniac, metan și apă) rezultând astfel un efect **declina m**.

Componenta dipolară a câmpului magnetic de la ecuatorul magnetic al lui Neptun este de aproximativ 14 microtesla (o, 14 G). Momentul magnetic dipolar al lui Neptun este de aproximativ 2, 2 xio, sus, 17 T. **m** 3 (14 Ut. RN 3, unde R **n** este raza lui Neptun). Câmpul magnetic al lui Neptun are o structură complexă care include contribuții relativ mari ale unor componente non-depolare, inclusiv un moment cvadripolar ce poate depăși în putere momentul dipolar. Spre deosebire de Neptun, Planetele Pământ, Jupiter și Saturn, au doar momente cvadripolare relativ mici, iar câmpurile lor sunt mai puțin înclinate față de axa polară. Momentul cvadripolar mare al lui Neptun poate fi rezultatul decalajului față de centrul Planetei și al constrângerilor geometrice ale generatorului de tip dinam al câmpului. Unda de șoc a lui Neptun, unde magnetosfera începe să încetinească vântul solar, este situată la o distanță de 34, 9 de ori mai mare ca raza Planetei.

Magnetopauza, unde presiunea magnetosfera contrabalansează vântul solar, se află la o distanță de 23 - 26, 5 de ori mai mare ca raza lui Neptun. Coadă magnetosferei se întinde pe o distanță de cel puțin în 72 de ori mai mare decât raza lui Neptun, și, foarte probabil, chiar mult mai departe.

— „Coadă Magnetosferei se întinde pe o distanță de cel puțin 72 de ori mai mare decât a lui Neptun...”, și... „cercetătorii consideră acum că orientarea lor extremă ar putea fi caracteristica unor fluxuri provenite din interiorul Planetei”, a subliniat Marcel. Și, mai mult: „Acest câmp poate fi generat de mișcările fluide convective dintr-o pătură subțire de lichide cu conductivitate electrică (probabil o combinație de amoniac, metan și apă) rezultând astfel un efect de dinam”!

Și, câmpul magnetic înclinat...!

Și este cam... așa!

În interiorul Planetei Neptun, prin frământările din sol, apare combinația de amoniac, metan și apă cu un efect de... d m-am!

— Atrag atenția cu un alt... vehicul spre Cosmos:

— OPREȘTE!

— OPREȘTE încă o dată!

Am realizat piesa principală (în general: praf, siliciul, gazele, hidrogen, oxigen, heliu, etc.) și am așezat cum trebuie „PULZERUL” Cosmosul Universal!

— OPREȘTE!

În interiorul Planetei se caută un geniu „salvator”: ori Lumina, ori laserul etc!

NU zborul ceresc!

Mai fă o... pauză, ce naiba!!!... Un an, doi, trei sau și... un deceniu, al doilea, al treilea, al... patrulea!...!

— Inelele Planetare! a spus Șoule al treilea.

Neptun are un sistem de inele Planetare, deși sunt mult mai mici decât inelele lui Saturn. Inelele conțin

particule de gheață acoperite cu silicați sau cu substanțe pe bază de carbon, care le oferă o culoare roșiatică. Cele trei inele principate sunt inelul Adams, la 63.000 km. de la centrul lui Neptun, inelul Le Verrier, la 53.000 km. și cel mai larg, slab conturatul inel Galle, la 42.000 Km. Inelul Le Verrier deține și o extensie numită Lassell. Aceasta se leagă cu capătul exterior al Inelului Aragola aproximativ 57.000 km...

Primul inel Planetar a fost descoperit în 1968 de o echipă condusă de Edward Guânam, dar mai târziu s-a considerat că inelele ar putea avea lacune, dovada a apărut prima dată în timpul unei ocultații stelare din 1984, când inelele au acoperit o stea în imersiune, dar nu în emersiune.

Imaginile realizate de Voyager 2 în 1989 au arătat existența mai multor inele subțiri cu o structură masivă, cauza acestei structuri fiind încă neînțeleasă, dar există teorii în care se precizează că fenomenul s-ar putea datora Interacțiunii gravitaționale a sateliților mici care orbitează în apropiere.

Inelul cel mai exterior, Adams, conține cinci arce numite Courage, Liberté, Egalite 1, Egalite 2 și Fraternite (Curaj, Libertate, Egalitate și Fraternitate). Existența acestora a fost greu de explicat deoarece legile de mișcare prezic că arcele ar trebui să se împrăstie într-un inel uniform în durate scurte de timp. Astronomii consideră că arcele sunt menținute în forma actuală datorită efectelor gravitaționale create de Satelitul Galatea, un Satelit din interiorul inelului. Observațiile de pe Pământ ale lui Neptun din 2005 au evidențiat faptul că inelele sunt mai instabile. Imaginile făcute la Observatorul W.W. Keck din 2003 indică o descompunere considerabilă a inelelor comparativ cu imaginile făcute de Voyager 2. În particular se pare că arcul Liberté ar putea dispărea în mai puțin de un secol.

— Cu două observații! a subliniat Directorul de Poștă de pe râul Sena, Marcel...". Inelele conțin particule de gheață acoperite cu silicați sau cu substanțe pe bază de carbon, care le oferă o culoare roșiatică".

— Păi, e normal în atmosfera cu particule de gheață și acoperite cu **și 1 ic** ați și substanțe pe bază de carbon, să se „împrăstie” în atmosferă un praf roșiatic din ultimul „Bastion” de la Planeta Neptun.

Și - nu ultimul! ..." când inelul a acoperit o stea în imersiune, dar nu în emersiune"! Unele pier (stelele!), altele răsar datorită prafului din univers.

— Continuăm! a spus Șoule al treilea. Climatul!

Una dintre diferențele dintre Uranus și Neptun este și activitatea meteorologică. Când nava Spațială Voyager 2 a survolat Planeta Uranus în 1986, aceasta era destul de calmă vizual. Dimpotrivă, Neptun prezintă fenomene meteorologice notabile în timpul survolării sale din 1989 de către Voyager 2. Vremea de pe Neptun este caracterizată prin sisteme extrem de dinamice, cu vânturi ale căror viteze ating aproape 60 o **m/s** în preajma fluxului supersonic. Urmărind mișcările norilor persistenți, s-a arătat că viteza vântului variază de la 20 **m/s**, când vântul are direcția spre est, până la 325 **m/s** când se mișcă spre vest. În partea superioară a norilor viteza vântului variază între 40 o **m/s** de-a lungul Ecuatorului și 250 **m/s** la poli. Cele mai multe dintre vânturile de pe Neptun se mișcă într-o direcție opusă celei de rotație a Planetei. Modelul general al vânturilor a arătat o rotație progradă la latitudini mari, contra unei rotații retrograde la latitudini mai joase. Diferența direcției fluxului este considerată a fi un „efect de suprafață”, care nu se datorează vreunui alt proces atmosferic de profunzime. La 70 grade latitudine sudică, un jet de viteză ridicată se deplasează cu o viteză de 30 o **m/s**. Abundența metanului, etanului și a acetilenei la Ecuatorul lui Neptun este de lo-loo de ori mai mare

decât la poli. Acest lucru este interpretat ca o dovadă pentru existența curenților ascendenți la Ecuator și a curenților descendenți în apropiere de poli. În 2007 s-a descoperit că stratul superior al troposferei lui Neptun de la Polul Sud este cu 10 grade celsius mai cald decât restul Planetei, unde temperatura este de 20 o grade celsius (70 K). Diferența de temperatură de la acest pol este suficientă pentru a permite metanului, care se află înghețat în celelalte părți ale atmosferei superioare a lui Neptun, să se scurgă sub formă de gaz în spațiu. Acest „punct cald” relativ se datorează înclinării axei de rotație a lui Neptun, care a expus Polul Sud spre Soare de-a lungul ultimului sfert al anului de pe Neptun, s-au aproximativ 40 de ani Pământești. Deoarece Neptun se deplasează încet spre partea opusă a Soarelui, Polul Sud se întunecă în timp ce Polul Nord se iluminează, ceea ce determină ca eliberarea metanului să treacă spre Polul Nord. Din cauza schimbărilor sezoniere, s-a observat că în emisfera sudică a Planetei benzile de nori cresc în dimensiuni și Albedo. Aceasta tendință a fost remarcată pentru prima dată în 1980 și se așteaptă să dureze aproximativ până în 2020. Rezultatul perioadei orbitale lungi a lui Neptun este că durata anotimpurilor este de aproximativ patruzeci de ani.

— Cu mențiunea: ... „vânturi ale căror viteze ating aproape 600 m/sân preajma fluxului supersonic”! a spus Directorul de Poștă de pe malul Senei, Marcel. Datorită „frigului!... Minus... deci - 218 grade celsius!

Ultima frontieră de la Soare la Neptun!... împrăștie, de la nord la sud și din est spre vest, ca un”. tun supersonic” de aproximativ...600 m/s!... și, împrăștie pe o suprafață din jurul Planetei Neptun de...99 %!...

Mai sunt și în interior! - vulcanii care se dilată, creponat, încrețit, ondulat și, bineînțeles, și... dănțuiala! Este și Planeta Uranus, Planeta Saturn, etc., și se ajunge la... Soare!

O... fâsâia 1 ă!

— Mai facem o... pauză sau Continuăm textul de la Sursă!? a spus Șoule al treilea. Mai am de..." suferit" pe la... jumătate!

— Dă-i în continuare! a spus Directorul de Poștă de pe lângă râul Sena. Mai vreți o... cafea, suc., ceva?!

Am servit cafea, am servit suc, am fost și la toaletă.

— Și am ajuns la... furtuni! a spus Șoule al treilea...!

În 1989, Marea Pată întunecată, un sistem de furtuni anticiclonic ce se întinde pe 13.000 x 6.600 km., a fost descoperită de Sonda Spațială NASA Voyager 2. Furtuna seamăna cu Marea Pată Roșie a lui Jupiter. Peste 5 ani, pe 2 noiembrie 1994, Telescopul Spațial Hubble NU a mai observat Marea Pată întunecată pe suprafața planetei. În schimb, o nouă furtună similară cu Marea Pată întunecată a fost găsită în emisfera nordică a Planetei. Scooter este o altă furtună, un grup de nori albi situat mai la sud decât Marea Pată întunecată. Ea a fost numită așa deoarece, atunci când a fost descoperită de către Voyager 2, se deplasa mai repede decât Marea Pată întunecată. Imagini ulterioare au dezvăluit existența unor nori și mai rapizi. Mică Pată întunecată este o furtună ciclonică din sudul Planetei, a doua ca intensitate dintre furtunile observate de-a lungul tranzitării din anul 1989. Inițial s-a crezut că aceasta era complet neagră, dar când Voyager 2 s-a apropiat de Planetă s-a observat un centru luminos vizibil pe majoritatea imaginilor cu rezoluția înaltă. Se crede că Petele întunecate ale lui Neptun apar în troposferă la altitudini mai joase decât norii mai albi și mai luminoși, astfel încât acestea se prezintă ca niște găuri în partea superioară a norilor. Deoarece acestea sunt caracteristici stabile, care pot persista timp de câteva luni, se consideră că au structuri de VORTEX. Adesea asociate cu Petele întunecate sunt norii persistenți de metan care se formează la nivelul tropopauzei și care sunt mai luminoși.

Persistența acestor nori însoțitori arată că unele foste Pete întunecate pot continua să existe ca cicloni, chiar dacă acestea nu mai sunt vizibile ca regiuni întunecate. Petele întunecate se pot disipa atunci când migrează prea aproape de Ecuator sau posibil, printr-un alt mecanism necunoscut.

— Cu mențiunea: ...” Furtuna seamănă cu Marea Pată Roșie a lui Jupiter”...și...” în schimb, o nouă furtună **simi 1 ară**cu Marea Pată întunecată a fost găsită în emisfera **nordică** a Planetei”! a spus Directorul de pe râul Sena.

— Exact la... Jupiter, exact cu Neptun, exact cu o altă planetă din Sistemul Solar și, nu numai: o altă Planetă, și o altă Planetă, și tot așa!... O furtună din Planeta obișnuită! ... Mai tare sau mai încet!... Mai rapid sau mai încet!... Datorită fluxului din interiorul maselor de magnă!

În rest: se dilată, creponat, încrețit, etc., în fiecare parte a Planetei!

Și Planeta fiecăruia, prin corpul omenesc, prin sinapse, prin creier, o... firimitură exact, prin tuburi!... Dar, și ultimul episod: sufletul conține... o firimitură din A.D.N.L. Se închide ciclul!... Planeta oricărui, corpul omenesc, prin sinapse, creierulo firimitură, de fapt prin tubuli și cireașa de pe tort: A.D.N!... Un... e **ircuit!!!**

Bineînțeles, Dumnezeu nu există decât prin tradiție și tradiționalism!... Altfel, NU EXISTĂ DUMNEZEU (prin definiție: creștin, catolic, buda, alah, etc.).

— Căldura internă! a spus Șoule al treilea.

Se crede că vremea este mult mai variată pe Neptun comparativ cu Uranus, în mare parte din cauza încălzirii interne mai ridicate a celui dintâi. Deși Neptun este situat cu mult mai departe de Soare decât Uranus primând doar 40 % din cantitatea de lumină primită de acesta, temperaturile de la suprafața celor două Planete sunt aproape egale. Regiunile superioare troposferei lui Neptun

ajung la o temperatură scăzută de până la - 221, 4 grade celsius (51, 75). La adâncimea la care presiunea atmosferică este echivalentă cu 1 BAR (loc K Pa), temperatura este de 221, 15 grade celsius (72 K). Coborând mai adânc în interiorul straturilor de gaz, temperatura crește în mod constant. Ca și cazul lui Uranus, sursa acestei încălziri este necunoscută: Uranus radiază de 1, 1 ori mai multă energie decât primește de la Soare, în timp ce Neptun radiază de 2, 61 ori mai multă energie decât primește de la Soare. Neptun este cea mai îndepărtată Planeta de la Soare, totuși energia sa internă este suficientă pentru a produce cele mai rapide vânturi Planetare observate în Sistemul Solar. Au fost sugerate câteva teorii, printre care se numără și încălzirea diogenică a nucleului, conversia la presiuni înalte a metanului în hidrogen, diamant și hidrocarburi mai lungi (hidrogenul se ridică și diametrul se scufundă eliberând energie potențială gravitațională) și o convecție în stratul de jos al atmosferei care ar cauza unde gravitaționale ce se sparg deasupra tropopauzei.

— Nu am nicio îndoială: Neptun este cel mai „opus” din centrul Solar datorită răcirii accentuate spre extreme (-217 grade celsius)! a spus Poștașul, din țara natală... în rest, conțină redacționarea constantă a lui Neptun: vânturile polare, atmosfera geroasă și, în interior, nucleul se... dilată, creponat, încrețit dantelat etc...!

— Și, tot în rest Șoule al treilea, caută și caută, un „geniu strălucitor ca... Lucefarul lui Eminescu!

Că nu este încă... târziu u!

— Orbita și rotația! a subliniat Șoule al treilea.

Distanța medie dintre Neptun și Soare este de 4, 50 miliarde km. (aproximativ 30, 1 UA) iar revoluția sa completă în jurul Soarelui durează 164, 79 (plus, minus o, 1 ani terestri. La data de 11 iulie 20 11, Neptun și-a încheiat prima Revoluție beriocentrică completă de după

descoperirea lui din 1846, deși nu s-a aflat în exact aceeași poziție pe cerul nostru ca și la data descoperirii lui, deoarece Pământul se afla într-o poziție diferită pe orbita sa anuală de 365, 25 de zile. Din cauza mișcării Soarelui în raport cu centrul de greutate al

Soarelui Solar, la 11 iulie 2011, Neptun nu s-a aflat nici în aceeași poziție față de Soare în care a fost descoperit inițial; dacă se folosește sistemul de coordonare heliocentrice obișnuit, longitudinea la care a fost descoperit a fost atinsă la 12 iulie 2011. Orbita eliptică a lui Neptun este înclinată la 1, 77 grade în raport cu orbita Pământului. Deoarece are o excentricitate de 0, 01, distanță dintre Neptun și Soare variază cu 10 milioane de km. Între periheliu și afeliu, cel mai apropiat și respectiv cel mai îndepărtat punct față de Soare de-a lungul orbitei sale. Înclinarea axei de rotație a lui Neptun este de 28, 32 similar cu cea a Pământului (23 grade) și cea a lui Marte (25 de grade). Datorită acestui fapt, pe Planetă are loc schimbarea anotimpurilor. Perioada de revoluție foarte mare implică faptul că un anotimp pe Neptun durează aproximativ 40 de ani pământești. Perioada sa de rotație siderală (zi) este de aproximativ 16, 11 ore. Înclinarea axei sale de rotație fiind comparabilă cu cea a Pământului, varianta în lungime a unei zile de pe Neptun, de-a lungul unui an, nu este deosebit de pronunțată. * Deoarece Neptun nu este un corp solid, atmosfera sa este supusă rotației diferențiale. Zona ecuatorială a Planetei face o rotație completă în aproximativ 18 ore, aceasta fiind mai înceată decât rotația completă a câmpului magnetic, de 16, 1 ore. Dimpotrivă, regiunile polare prezintă o situație contrară, perioada lor de rotație fiind de 12 ore. Rotațiile diferențiate de pe Neptun sunt cele mai pronunțate, comparativ cu alte Planete din Sistemul Solar, fapt care determină existența unui vânt de foarfecare latitudinal foarte puternic.

— Ce părere ai, Marcel?

— „Coborând mai adânc (la suprafața cu temperaturi de 221, 15 grade celsius) în interiorul straturilor de gaz, temperatura crește în mod constant”, a spus Marcel, datorită fluctuațiilor din vântul puternic! Și, mai mult, cu o viteză de remarcat de 60 o în / sk. În rest, ciclurile date (cu Neptun, Uranus, Saturn, etc., până la Soare), sunt la fel. Planetele se... dilată, creponat, încrețit, ondulat și... dănțuială!

— O... fasâială!

— Dar, sufletul constă în o... firimitură de neuron bine stabilit prin tuburile date!...

— Rezonanțe orbitale! a subliniat, Șoule al treilea.

Orbita lui Neptun are un impact profund asupra regiunii de dincolo de el, cunoscută sub numele de CENTURA KUIPER. Centura Kuiper, este un inel populat cu corpuri mici și reci, fiind similar cu Centura de asteroizi, dar cu mult mai mare, întinzându-se dincolo de orbita lui Neptun, de la 30 UA până la aproximativ 55 UA de la Soare. Precum gravitația lui Jupiter domină Centura de asteroizi, modelând structura sa, astfel și forța de gravitație a lui Neptun domână Centura Kuiper. De-a lungul evoluției sistemului Solar, anumite regiuni ale Centurii! Kuiper au fost destabilizate de gravitația lui Neptun, ceea ce a condus la apariția unor goluri în structura Centurii Kuiper. Un exemplu poate fi regiunea dintre 40 și 42 UA. Între aceste regiuni goale există orbite unde obiectele pot supraviețui un timp egal cu vârsta sistemului Solar. Aceste orbite prezintă fenomene de rezonanță orbitală cu Planeta Neptun atunci când perioada orbitală a lui Neptun este o fracțiune exactă din cea a obiectului, cum ar fi 1: 2, sau 3: 4. În cazul în care un obiect orbitează în jurul Soarelui o dată la fiecare două orbitări ale lui Neptun, acest obiect va parcurge doar o jumătate din orbită în timp ce Neptun revine la poziția sa

inițială. Grupul cel mai numeros de obiecte rezonante din Centura Kuiper, cu peste 200 de obiecte cunoscute, prezintă o rezonanță de 2: 3. Aceste obiecte orbitează de două ori în jurul Soarelui pentru fiecare trei orbitări ale lui Neptun și sunt cunoscute ca obiecte de tip Plutino (Plutinoizi), deoarece cel mai mare obiect cunoscut din Centura Kuiper, PLUTO, se află printre ele. Deși Pluto traversează orbita lui Neptun în mod regulat, rezonanța de 2: 3 garantează că cele două obiecte nu se pot ciocni. În raporturile de rezonanță 3: 4, 3: 5, 4: 7 și 2: 5 se întâlnesc puține obiecte. Neptun are un număr de Troieni care ocupă punctul Lagrange L₄ Soare-Neptuno regiune stabilă gravitațional care precede pe orbita sa. Troienii lui Neptun pot fi conșterați ca fiind într-o rezonanță de 1: 1 cu Neptun. Unii troieni ai lui Neptun sunt deosebit de stabili în orbitele lor și este mult mai probabil ca aceștia să se fi format alături de Neptun, decât să fi fost capturați. Primul și singurul obiect identificat până acum ca fiind asociat cu Neptun în punctul Lagrange L₅ este 2008 L C 18. Neptun are de asemenea un quasi-Satelit temporar, (309239) 2007 RW 10. Obiectul a fost un quasi-Satelit al lui Neptun în ultimii aproximativ 12.500 ani și va rămâne în această stare dinamică pentru încă 12.500 de ani.

Caracteristicile lui sunt asemănătoare cu ale unui obiect capturat.

Formare și migrare.

Formarea giganților de gheață Neptun și Uranus este destul de dificil de modelat cu precizie. Modelele actuale sugerează că densitatea mării în regiunile de limită ale Sistemului Solar era prea mică pentru a permite formarea unor corpuri atât de mari prin metoda tradițională acceptată a acreției nucleului, fiind propuse diverse alte ipoteze pentru a explica apariția lor. Una dintre ele presupune că giganții de gheață nu s-au format prin ACREȚIA nucleului, ci din instabilitățile apărute în cadrul

discului protoplanetar inițial, atmosfera lor fiind spulberată ulterior de radiația unei Stele din apropiere.

O teorie alternativă presupune că ei s-au format de fapt în apropierea Soarelui, unde densitatea materiei era mai mare, și apoi au migrat spre locul unde se află acum orbitele lor actuale, după eliminarea discului protoplanetar gazos. Această ipoteză a migrației după formare este favorizată în prezent, datorită capacității sale de a explica mai bine apariția obiectivelor mici, observate în regiunea transneptuniană. Teoria care la momentul actual este cel mai larg acceptată, explicând detaliile acestei ipoteze, este cunoscută sub numele de modelul de la Nisa și studiază efectul migrării lui Neptun și a celorlalte Planete gigante asupra structurii Centurii Kuiper.

— Rezonanțe orbitale, formarea și migrarea se unesc, și, împreună, joacă un rol secundar în Planetele din Sistemul Solar. N-are importanță rezonanțele orbitale și, mai ales, formarea și migrarea, se ajunge la un moment dat, să se unească Planetele sau la distrugerea propriu-zisă, prin ciocnirea cu alte obiecte Cosmice! a subliniat Marcel.

Este o chestiune obligatorie: nor molecular – și, în formare, perpetuă – praful, silicați, litiu – sus, moleculele și ajung, CÂMPUL MAGNETIC gravitațional, și lângă el, CĂLDURA și LUMINA și se formează... PLASMA, cu nuclee de hidrogen, **he** 1 i u, **oxigen**, carbon, neon, azot și, dintr-odată, o... **s** tea!... O... P 1

a **netă**!

O Planetă, de fapt!...

În rest (cu Planeta, n-are importanță denumirea Stelei!): este mai... dilatată... creponată... încrețită... ondulată...și dănțuială, când mai trăiesc prin... lume!

Este o... FÂS AI ALĂ!!!

— Sateliții! a spus Șoule al treilea în biroul de pe Sena, cu Marcel alături...

Planeta Neptun are 13 Sateliți naturali cunoscuți. Cel mai mare Satelit este TRITON, cuprinzând peste 99,5 % din masa totală care gravitează în jurul lui Neptun și este unicul suficient de masiv ca să capete o formă sferoidală. A fost descoperit de către William Lassell la doar 17 zile după descoperirea Planetei Neptun. Spre deosebire de toți ceilalți Sateliți din Sistemul Solar, TRITON are o orbită retrogradă, ceea ce indică faptul că mai degrabă a fost capturat decât s-a format împreună cu Neptun; probabil că inițial a fost o Planetă PITICA din Centura KUIPER. Este destul de aproape de Neptun pentru a avea o rotație sincronă iar traiectoria sa are forma unei spirale lente spre interior din cauza accelerației mareelor. Acesta va fi dezintegrat în cele din urmă, peste circa 3,6 miliarde de ani, atunci când va atinge limita ROCHE. În 1989, TRITON era cel mai rece dintre obiectivele din Sistemul Solar a căror temperatură fusese măsurată până la acea dată, având o temperatură de aproximativ - 235 grade celsius (38 K).

Al doilea Satelit al lui Neptun, în ordinea descoperii, este Satelitul neregulat NEREIDA, care are una dintre cele mai excentrice orbite comparativ cu orbitele tuturor celorlalți Sateliți cunoscuți din Sistemul Solar. Excentricitatea de 0,7512 face ca distanța față de Neptun să fie de șapte ori mai mare la apocentru decât la pericentru.

Între iulie și septembrie 1989, Sonda Spațială Voyager 2 a descoperit 6 Sateliți noi ai Planetei Neptun. Dintre aceștia, Satelitul cu forma neregulată PROTEUS este notabil prin faptul că are dimensiunea maximă pe care o poate avea un corp de densitatea acestuia, fără a căpăta o formă sferică sub efectul propriei forțe de gravitație. Deși el este al doilea Satelit ca mărime al lui Neptun, masa lui este de numai 0,25 % din masa lui Triton. Cei patru Sateliți interior ai lui Neptun - NAIANA,

THALASSA, DISPINA și GALATEA orbitează suficient de aproape pentru a fi în interiorul inelelor lui Neptun. Următorul Satelit (ca distanța față de Neptun), LARISSA, a fost descoperit în 1901, când a OCULTAT o STEA. Această OCULTAȚIE a fost atribuită inițial arcelor inelelor, dar când Voyager 2 a făcut observații asupra lui Neptun, în 1989, s-a constatat că ea a fost cauzată de Satelit.

Alți 5 Sateliți neregulați ai lui Neptun au fost descoperiți între 2002 și 2003, descoperirea lor fiind publicată în 2004. Deoarece Neptun a fost zeul roman al mării, Sateliții lui au fost denumiți de asemenea după divinități marine mai puțin cunoscute.

— Deci, mai rece și mai rece, nu este așa? a subliniat, Marcel... de pe râul Sena, în mijlocul Parisului.

— Triton, în mijlocul lui Neptun... mai rece și mai rece de... - 235 de grade celsius gravitează în jurul Neptunului!

Iarăși..." firimiturile" date de Sateliții din jurul lui Neptun, apar iarăși, Sateliții neregulați ai lui Neptun!... Sunt în „formare și ajung - prin praf și... pulbere! ajung Sateliți, serofil perfect!... Dar, mai... durează... aproximativ... 3, 5 miliarde de ani!

— Observație! a spus Șoule al treilea.

Planeta Neptun nu este vizibilă cu ochiul liber, având luminozitatea situată între magnitudinile de + 7, 7 și + 8, care poate fi depășită de Sateliții galileeni ai lui Jupiter, Planeta pitică și asteroizii 4 VESTE, 2 PALLAS, 7 IRIS, 3 JUNO și 6 BEBE. Printr-un telescop sau bioclu puternic, Neptun poate fi observat ca un mic disc albastru, aspectul fiind similar cu cel al lui Uranus.

Din cauza distanței mari dintre Neptun și Pământ, diametru unghiular al Planetei variază numai între 2, 2 și 2, 4 secunde de arc, fiind cel mai mic printre Plantele Sistemului Solar. Dimensiunile aparente reduse au constituit o provocare pentru studierea sa vizuală. Datele

furnizate de telescoape au fost destul de limitate până la apariția Telescopului Spațial HUBBLE și a telescoapelor terestre mai mari, cu sisteme optice atractive.

Privind de pe Pământ, Neptun efectuează o mișcare retrogradă aparentă la fiecare 376 de zile, având ca rezultat deplasarea în buclă în raport cu Stelele din fundal cu ocazia fiecărei opoziții. Aceste bucle l-au condus în apropiere de coordonatele descoperirii lui din 1846, în aprilie, și iulie 20 lo și din nou în octombrie și noiembrie 20 **1** 1.

Observarea lui Neptun în banda de frecvență radio arată că Planeta este atât o sursă de emisie continuă, cât și de explozii neregulate. Se crede că ambele surse provin din câmpul magnetic rotativ al Planetei. În spectrul infraroșu, furtunile de pe Neptun apar mai luminoase, în raport cu fundalul rece, permițând urmărirea mai ușor a dimensiunii și formei acestor caracteristici.

— Fără comentariu! a spus, în treacăt, poștașul din țară.

— Explorare! a subliniat, Șoule al treilea... Mai... rezistați?

— Până la capăt! a spus și Marcel, că, vorba ceea, e Director de Poștă pe Centru Senei! și poștașul din țară!

— Voyager 2! a spus Șoule al treilea, s-a aflat cel mai aproape de Neptun la 25 august 1989. Deoarece aceasta a fost ultima Planeta mare pe care Nava Spațială a putut-o vizita, s-a decis ca aceasta să efectueze un zbor în apropierea Satelitului Planetei, TRITON, indiferent de consecințele asupra traiectoriei, în mod similar cu ceea ce a făcut și Voyager 1, când s-a aflat lângă Saturn, trecând prin apropierea lui Titan. Imaginile transmise înapoi pe Pământ de Voyager 2 au devenit subiectul de bază al unei program din 1989 al Canalului american de televiziune BBS pe parcursul întregii nopți, Neptune All Night.

În timpul când se afla în apropierea Planetei Neptun,

pentru ca semnalele să ajungă de la Nava Spațială erau necesare 246 de minute.

Prin urmare, misiunea Voyager 2 s-a bazat, în cea mai mare parte, pe comenzi preîncărcate pentru întâlnirea cu Neptun. Nava Spațială a efectuat un survol prin apropierea Satelitului NEREIDA înainte să ajungă la 4.400 de km. de atmosfera lui Neptun, la 25 august, iar mai târziu a trecut prin apropierea celui mai mare Satelit al Planetei, TRITON, în aceeași zi. Nava Spațială a verificat existența unui Câmp magnetic în jurul Planetei și a descoperit că acest câmp este decalat față de centru și înclinat într-un mod similar cu Câmpul din jurul lui Uranus. Problema perioadei de rotație a Planetei a fost clasificată prin măsuri ale emisiilor radio. Voyager 2 a arătat de asemenea că Neptun avea un Sistem meteorologic surprinzător de activ. Au fost descoperiți șase Sateliți noi și s-a confirmat că Planeta are mai mult de un inel.

În 2003, a existat o propunere către „Vision Missions Studies” de la NASA de a implementa o misiune „Neptune Orbiter cu Sonde”, asemănătoare misiunii Cassini

Huygens, fără energie electrică sau propulsie, pe bază de fuziune. Munca se desfășoară în colaborare cu JPL și institutul de Tehnologie din California.

— Și... ultimul... episod...!? a spus Directorul de Poștă de pe Sena, Marcel.

— Planeta Neptun, a opta! a spus Șoule al treilea.

— Temperatura minus: - 218 grade celsius;

Raza: 24.622 km.

Masa: 1, 024 EZ 6 kg;

— Sateliți: 13 sateliți;

— Compoziție:

— 80 %, plus-minus 3, 2 % Hidrogen (H 2);

— 19 %, plus-minus 3, 2% Helium (He);

— 1, 5 %, plus-minus 0, 5 % Metan (e h 4);

- 0,019% deuterin (N D);
- 0.000 15 % Etan (C 2 He) ...Că, este important!

Convingerea Directorului de Poștă Marcel, a Poștașului, și nu numai, chiar și Șoule al treilea, este faptul că conținutul, compoziția este aproape identică a Planetelor din Sistemul Solar. N-are importanță că sunt șase sau mai mult Sateliți!... N-are importanță...!... Și nici numărul inelelor Nu este... complicat!... Traietorie, înclinație, etc., nu este o noutate! Își continuă mersul până când un alt meteorit „sparge” o bucată dintr-o Planetă din Sistemul Solar!... în afară de Sistemul Solar (este, de fapt, o... firimitură din Sistemul Solar, din Soare!), mai sunt și sutele, sau mii de...” firimituri” din alte părți ale Sistemului!... O... altă... s tea!

— Concluzia! a spus Șoule al treilea.

— Concluzia!... a spus Directorul de Poștă de pe râul Sena, din Centru... Concluzia:

Nor mo 1 ecu1 ar - și, în formare perpetuă - praf, silicați, siliciu, apoi moleculele și ajung Câmp Magnetic și gravitațional, și, lângă el, că 1 dura și 1 uminați se formează... PLASMA, cu nucleele de hidrogen, hei i u, oxigen, carbon, neon, azot etc, și ajunge o... s te al... O... Planetă, de fapt!

Și... important:

Nu este... BIG-BANG!

Este vorba de fapt... de autoaprindere!!!

Aprinderea de la o Stea la alta, cu Sateliți, cu meteroriți, etc.

Deci, autoapridere!... Nu altfel!

Și, în continuare Stelele, Calea Lactee, Centru galactică și, în final, se ajunge la... UNIVERS!

Dar, corpul omenesc, emite un semnal puternic... tuburile din creier prin rețeaua informatică, prin sinapse!

— E O CONCLUZIE, parțial adevărată!

— Am parcurs episoadele de la Charleroi, din Belgia!

...

— Am ajuns acum la Poșta de pe malul Senei, o Poștă renumită! a spus Directorul de Poștă și suntem de acord... e **onc1 uzia**: corpul uman este identic cu corpul Planetelor! ... Scurt!... Scurt pe doi!

Toate Planetele din Cer, din Univers, existente, sau în formare, oricum, răspund aceluiași principiu: dilatat, creponat, încrețit, ondulat și... dănțuială!

Deci, o... fasâială!!!

Dar, sufletul rămâne o... firimitură: și corpul omenesc este identic cu corpul Planetelor prin tuburile din creier prin sinapse!

O firimitură!

Dar, o să vedem, îndată, ce se întâmplă prin... A.D.N!

Să vedem, în continuare...!

Am mai stat încă două zilecă ai ce vedea la Paris-Muzee, Monumente, Parcuri, dar mai ales trebuie vizitat Muzeul LUVRU.

Când am plecat spre Aeroportul din Paris, pe lângă Hotelul de pe malul Senei, niște ca îni mici, dar jucăuși-cu o femeie cu lesă, bineînțeles - s-au apropiat de niște răsaduri, își făceau nevoile, că, de vorba ceea!...!

E teritoriul desemnat cu câini, pisici și mai multe specii, mai mici sau mai mari!

Capitolul 13-lea

Surpriza de proporții!

Eram la Aeroportul din Paris, împreună cu Poștașul și ne pregăteam să decolăm spre Aeroportul Otopeni. Era la plecare și, dintr-odată a sunat telefonul mobil și, pe mesaj spunea: „Sunt Redectorul șef din localitatea ziarului, ați terminat treaba?”

— Da! a spus Șoule al treilea, prin telefon mobil. Am terminat treaba de câteva zile și, împreună cu Poștașul suntem în Aeroportul din Paris.

Bine! a spus Redectorul-șef din țară... Rugămintे

mare: s-a schimbat". macazul"!... Pleci înaltă parte!...

Destinația: Insula Creta!... Am și trimis, prin fax, întrebările pentru interviul cu Directorul de Poștă din Centru, din Insulă!... Pretenții?!

— Nu sunt... pretenții! a spus Șoule al treilea. O să schimb aeronava în direcția dată!

— Mă suni când ajungi la destinație, din Biroul Directorului de Poștă din Insula Creta! a spus Redactorul-șef din țară.

— Am recepționat!... Și... salutări către Redacție! a spus Șoule al treilea".

Am schimbat traseul la timp și am ajuns timp util în insula Creta.

Am privit harta în avion, patru Prefecturi: CHANIA, HERAKLION, LAȘITHI și RETHIMNO. Capitala Insulară este Heraklion. (în limba greacă, IRAKLION), cu 137.711 locuitori.

Sunt cutremure dese, de 2 – 4 grade, și se permite construcția hotelurilor cu până la 10-12 nivele.

Am sosit la timp la Aeroportul din Atena și, imediat, am schimbat locurile în câteva minute de la decolare.

Am schimbat iarăși... traseul la Aeroportul din Creta, unde am reușit cu greu să găsim un taxi!... Am ajuns în centrul orașului și am zărit Poșta Centrală!...

Dar, traseul era mai departe: Hotelul „HERAKLION”!

Ne-am cazat la etajul al doilea, se vedea marea în fundal, iar în apropierea Hotelului, o piscină uriașă.

Am sunat aproape imediat la Redacția din Țară cu „Șeful” și am spus că am ajuns „bine la destinație” împreună cu Poștaşul, am împărtășit primele impresii.

A doua zi, pe la 9 dimineata, împreună cu Poștaşul, am trecut în revistă peisajul mirific de pe Insula Creta: am luat-o pe jos!... Pentru că am o întâlnire cu Directorul de Poștă din Prefectura Centrală.

Deci, am luat-o pe jos, însă, încet fără grabă, am

ajuns la destinație, la Poștă! niciun câine maidanez, nici pisici, decât un câine de mici dimensiuni, o cățelușă, de fapt! Cu stăpâna care își plimba odraslele!

Poșta, în principiu, este central în Insula Creta.

Am văzut la fața locului agitație mare la Poștă.

Era, pe dreapta, în Centrul Insulei și lângă Poștă, un Magazin de suveniruri iar pe partea stângă un magazin de încălțăminte!

Și, am intrat în interiorul clădirii.

Surpriză și mai mare: în centrul holului am văzut un bărbat bărbos, cu costumul ca a directorului de la Poștă din Paris, aproape negru, cravata de culoare roșu, și pantofii negri, strălucitori ca în vremuri de demult, cu ani de zile înapoi. Am înțeles misterul. La colțul străzii, lângă zidul clădirii îți făcea veacul un lustragiu în așteptare de clienți... Creme ca ale lui nu reușești să mai cumperi în ziua de azi... Și aștepta liniștit, un client... poate încă un client...

Deci, prin anii '60-*70.

Dar exact în holul spațios, cu bărbosul în mijloc, parcă era Marcel de pe Sena, de la Poșta cu pricina, din Paris.

— Bine ați venit!... Bine ați venit! a spus Directorul de Poștă din Centralul Insulei Creta.

— Bine v-am găsit! a spus Șoule al treilea... Și, faceți cunoștință cu un Poștaş... renumit de pe lângă... Astronomul... din țară!

În hol, la rând, anumite ghișee erau închise, aproape jumătate, și, coada, tot pe jumătate.

— Clienții de la ghișeu sunt de diferite naționalități, doresc să trimită corespondență la diferite adrese din lume a spus Directorul de Poștă de pe Insula Creta. Hai în Birou!

Am intrat în Biroul mai spațios din holul principal, dar, în general, Directorul de Poștă, arăta aproape identic

cu Directorul de Poștă Marcel și, identic cu Directorul de Poștă din orașul Charleroi... Aproape, cu o excepție în ceea ce privește amplasamentul biroului: biroul este inversat, pe stânga, nu cum era în mod obișnuit, pe dreapta.

— Ați primit, prin fax, interviul cu cele două întrebări: ce se întâmplă cu corespondența trimisă prin Poștă din Insula Creta, în general, și, a doua, ce se întâmplă prin Planetele din Sistemul Solar până la momentul actual, al vizitei la Paris, a subliniat Șoule al treilea.

— Am în față mea faxul, îl am la îndemână de câteva zeci de minute! a spus Directorul de Poștă, din Centrul Prefecturii din Insula Creta. Și, am analizat interviul cu cele două probleme: în general, ce se întâmplă, de fapt, cu o scrisoare obișnuită, traseul acesteia, returnarea corespondenței, etc. Și, al doilea punct, ce se întâmplă cu Planetele din Sistemul Solar!

— Spuneți dumneavoastră, de la început! a spus Șoule al treilea.

— Cel mai bine să facem o incursiune în sistemul telefonic de stat, telefonie mobilă, etc., a spus Directorul de Poștă, din Centrul Prefecturii din Insula Creta.

Telefonia, internetul și serviciile Poștale din Grecia.

a) Telefonie fixă: cea mai bună modalitate de a lua legătura cu cineva de acasă, de la un centru de telefonie sau internet cafe. Telefoanele publice sunt rare și acelea care există să fie la colțuri gălăgioase de stradă.

— Am văzut prin taverna, baruri, agățat câte un telefon, aiurea! - sau internet-cafe, este... aglomerat - să nu spun altceva! - străzile mai... gălăgioase, mai animate odată cu lăsarea întinericului! a spus Șoule al treilea.

— Telefonie mobilă în Grecia! a spus Directorul de Poștă de pe lângă Prefectura cu numărul 1.

Există acorduri de roaming prin voce, SMS și date! - cu cele mai multe companii de telefonie mobilă. Acoperirea

este excelentă pe Continent sau pe Insule, dar dispare uneori în largul mării.

— Dispare, uneori în largul mării"! a spus Șoule al treilea... Cum așa?

— Pur și simplu, dispare din senin, în largul mării! Punct! a spus Directorul de Poștă din Prefectura nr. 1... Dar... apare, stai liniștit!... Undele magnetice fac viața... amară!

Internetul în Grecia!

Internet-cafe-urile sunt disponibile în marile orașe, inclusiv Atena, Thessaloniki și Insulele Creta, Kos, Mykonos, și Rhodos. Din ce în ce mai multe hoteluri și cafenele oferă de asemenea Wi-fi gratuit (Wi-fi: pronunțat în engleză / WARFAR este numele comercial pentru tehnologiile construite pe baza ștanțardelor de comunicație din familia IEEE 802.11 utilizate pentru realizarea de rețele locale de comunicație (LAN), fără fir, (WIRELESS, WLAN) la viteze echivalente cu cele ale rețelelor cu fir electric de tip ETHERNET. Suportul pentru Wi-fi este furnizat de diferite dispozitive HARDWARE, și de aproape toate sistemele de operare moderne pentru calculatoare personale (PC), rutere, telefoane mobile, console de jocuri și cele mai avansate televizoare.

— Nu este o noutate dar, face bine la populație, mai ales, populației rurale... sătenilor!... în oraș, este ceva obișnuit, în toate colțurile Europei și, mai ales, populației asiatice! a spus Șoule al treilea.

— Serviciile Poștale în Grecia! a spus Directorul de Poștă de pe lângă Prefectura, cu nr. 1. Toate scrisorile, cărțile poștale, ziarele sau periodicele vor fi automat expediate prin Airmail.

Expedierea Air-mail către restul Europei durează cinci zile, șase zile către America de Nord, șapte zile către Australia.

— De ce durează atât de mult?! a spus Șoule al

treilea... Totuși!

— E standard!... în toată Europa! a spus Directorul de Poștă.

— În afară de astacu telefonul din... ” perete”, cu telefonul mobil, internetul, serviciile date din Grecia, există o legătură cu toată lumea, cu Occidentul din Uniunea Europeană, cu America, Asia, Africa etc... **toată** Lumea.

— Mai mari sau mai mici, aceste servicii deservesc... populația! a concluzionat Șoule al treilea... Este o necesitate!

— Programul, orarul de muncă al Poștei din Creta:

— De luni până vineri, între 07: 30 - 20: 00;

— Sâmbăta între 07: 30 - 14: 00;

— Duminica între 09: 00-13: 30, a spus Directorul de Poștă din Prefectura cu nr. 1.

— Să nu existe liber nici sâmbăta și nici... duminica! a spus Șoule al treilea, răutăcios!

— Clienții vin și plecă, indiferent de zi! a spus Directorul de Poștă, din Prefectura cu nr. 1.

— Deci... traseul stabilit: o scrisoare ajunge la ghișeu, este verificată la modul cum a fost timbrată, se ștampilează și se triază în funcție de destinație... Și, la fel se procedează cu coletele! Circuitul este același!... Dus și întors! a spus Șoule al treilea... în perspectiva apropiată!... a spus Șoule al treilea.

— Am văzut, în Franțaincipient, într-adevăr!

— Dronele! a spus Directorul de Poștă din insula Creta, nr. 1. Din păcate, relieful nu permite, prin... Insule, folosirea dronelor L.în orice caz, relieful este variat și aspru în interiorul Continentului, cum ar fi, zona Atenei sau în jur!... Da!... într-adevăr, pe Continent da!

— Și, a doua? a spus Șoule al treilea. În perspectiva mai îndepărtată în ceea ce privește modernizarea Poștei, în general?

— Mai devreme sau mai târziu, o să vină o personalitate, un om genial care va vedea și va pune în aplicare dronele, laserele mai mari sau mai mici! și, de ce nu... **te** 1

eport a rea undeva în lume și în... univers! a subliniat Directorul **de** Poștă, de pe lângă Prefectura cu nr. 1.

— Al doilea interviucă am depășit pragul „critic” de abordare a subiectului Poștă! – este... Sistemul Solar ar putea include **ca**... noua... Planetă! a spus Șoule al treilea.

Sursa: Internet! ianuarie 2016; Narcis Roșioru, Florin Bădescu.

Mediafax.

Sistemul Solar ar putea include **ca** noua Planetă, de lo ori mai mare decât Terra.

Oamenii de știință au găsit dovezi că în cadrul Sistemul nostru Solar ar putea exista o nouă Planetă, cu o dimensiune de lo ori mai mare decât cea a Pământului, informează The Telegraph. (Shore pe Facebook) Potrivit unui studiu ce a fost publicat miercuri, Planeta 9 (Planet NINE), așa cum a fost ea denumită de cercetătorii din cadrul California Institute of Technology din PASADENA (CALTECH), s-ar afla dincolo de orbita lui Neptun și orbitează în jurul Soarelui într-un timp incredibil: între 10.000 și 20.000 de ani.

Dimensiunile sale uriașe (de lo ori mai mare decât Terra) i-au adus și denumirea de „cea mai Planetă Planetă din Sistemul Solar”.

Corpul gigant a fost detectat după ce savanții au observat cum 13 Corpuri cerești din Centura KUIPER, o zonă situată în apropierea Planetei PLUTO, se mișcă împreună de parcă ar fi legată de gravitatea unui obiect uriaș.

După ce au fost efectuate diverse simulări pe computere pentru a vedea ce anume are un asemenea efect asupra corpurilor respective, oamenii de știință au

ajuns la concluzia că doar o Planetă mare este răspunzătoare de „LEGAREA” acestora.

„Dacă aceasta există, atunci ea va fi detectată de telescoapele noastre, așa că va trebui să așteptăm până când instrumentele își vor face treaba”, a declarat pentru The Telegraph profesorul Sir Martin Rees, astronom.

Astronomul Mike Brown, cel care a descoperit aceste dovezi, alături de Konstantin Batygin (care lucrează tot la Caltech), a declarat că Planeta este atât de mare încât nu ar trebui să mai lase loc interpretărilor. Spre deosebire de categoria Planetelor mici, gravitația Planetei 9 domină împrejurimile sale din cadrul Sistemul Solar, unul dintre testele cheie pentru a clasifica o Planetă.

Același model computerizat a „prevăzut” locurile în care s-ar afla și alte obiecte cerești dincolo de orbita Planetei Neptun, într-o regiune cunoscută sub denumirea de „Centura Kuiper”. Acele obiecte cerești erau deja evidențiate într-o serie de analize și cercetări anterioare. Un studiu realizat anterior de Mike Brown a ajutat Uniunea Astronomică Internațională să stabilească faptul că PLUTO nu este cea de-a noua Planetă din Sistemul Solar, clasând-o în categoria „Planetelor Pitice după descoperirea altor corpuri cerești, de dimensiuni apropiate, de gheață, dincolo de orbita Planetei Neptun.

„Toți acei oameni care s-au supărat atunci când au aflat că PLUTO nu mai este o Planetă pot să se simtă încântați de acum înainte, pentru că acolo, în spațiu, există o altă Planetă, care este reală și care așteaptă să fie descoperită”, a spus Mike Brown.

Planeta 9 în schimb, pare să domine o regiune mai mare decât orice altă Planetă cunoscută, fapt ce i-a adus și renumele de „cea mai Planetă Planetă din Sistemul Solar”, a explicat Brown.

„Aceasta ar fi cu adevărat a 9-a Planetă”, a continuat Brown.

„Doar două Planete au mai fost descoperite din Antichitate, iar aceasta ar fi a treia. În continuare avem o porțiune mare din Sistemul nostru Solar neexplorată, iar asta nu poate decât să ne încânte”, a continuat acesta.

— N-are importanta, că am descoperit o... a 1 **t** a...” P 1 **anet** a”, în speță, Planeta-Planetelor! a spus Directorul de Poștă de la Prefectura cu nr. 1.

— Indiferent de...” bazaconiile” de prin cărțile adiacente, în opinia mea, Șoule al treilea, o Planetă, mai mică sau mai mare, piere!!!... Și, în locul ei apare o altă... Planetă: ca... un... **no r**... molecula **r**... molecule (organică!), jos... prafulsilicați și siliciu, câmp magnetic, cu căldură și lumină, se formează plasma-mai devreme sau mai târziu!

— O... S **te** al... Și, între ele... apare... autoaprinerea!!!

De fapt, o... Planetă!

Și, o... Planetă apare iarăși din UNIVERS, se... dilată, mai creponată, mai... încrețită... mai ondulată și, bineînțeles... dănțuială!

Continuă, universul perpetuu!

O. FÂȘĂIALĂ!

Dar, sufletul continuă, veșnic universal!

Este o... **p oveste** despre circuitul veșnic universal!

În esență, „Universul reprezintă Lumea în totalitatea ei, probabil că nemărginită în timp și spațiu, infinit de variată în ceea ce privește formele pe care le iau MATERIA, ENERGIA și informația în procesul DEZVOLTĂRIILOR P E R P E T U E”.

Și, **universu**1, cu două componente:

Corpul UNIVERSAL și corpul UMAN prin tuburile din creier, prin sinapse!

Deci, în concluzie: universul corpului omenesc este identic cu **universu** 1 Planetelor!

Și, am terminat „cu Planetele din Sistemul Solar, o...

firimitură, de fapt: un... norișor., molecular, molecule (organice) și, jos... praf-silicați-siliciu... etc.!!!

— Dar, aveți o... ” chestie”, în finalul povestirii din Carte!

Ce... anume? a spus Directorul de Poștă din Prefectura cu nr. 1... Ce... anume?!... Și, în ultimul rând!

— Este vorba de... ADN! a spus, zâmbind, Șoule al treilea. Și, este vorba de... viață, în general!

Luăm... wikipedia! ADN este prescurtarea de la acidul dezoxiribonu-nucleic (în engleza: DEZOXYRIBONUCLEIC acid, DNA). Acesta este format din molecule ORGANICE dintre cele mai complexe. Substanța se găsește în fiecare celulă a ființelor vii și este esențială pentru identitatea oricărui organism, de la EUGLENA VIRIDIS, mica ființă unicelulară aflat la granița dintre plante și animale, și până la Homo Sapiens Sapiens, omul contemporan.

— Am parcurs, într-adevărde la Soare până la Planeta-Planeta, cu zece! - dar am găsit, într-adevăr un fenomen genial: A... D... N-ul! a spus Directorul de Poștă din Prefectura nr. 1 din Insula Creta. Este fenomenal!... Face legătura între... Corpul Planetelor (în general!) și Corpul umanității prin... tuburile din creier și... ADN. -ul! ... Dumneavoastră ați găsit legătura dintre Corpul Planetelor și Corpul Uman cu ajutorul... ADN.-ului, nu-i așa?

— Da!... Am descoperit, Șoule al treilea, după multă vreme de trudăde prin anii, 2002, spre sfârșit!... Este de fapt o... teori e, spuse cu., jumătate de „gură!... Am găsit, în sfârșit!

— Ați publicat o... Revistă sau, ceva? a spus Directorul de Poștă cu nr. 1.

— Nu am publicat, dar, în curând, o să public, în curând, în țară! a spus Șoule al treilea...

Proprietăți chimice! Din punct de vedere chimic,

ADN. -ul este un acid Nucleic. Este o polinucleotidă, adică un compus în structura căruia se repetă un set limitat de macromolecule numite NUCLEOTIDE; în acest sens, el este definit ca fiind un „COPOLIMER STATISTIC”.

Cu... atenție!!!

— Un „copolimer” este un POLIMER în compoziția căruia se repetă mai multe „motiv e” (monomeri); în cazul ADN-ului, monomerii sunt nucleotidele.

(Nu este complicat deloc! Cu atenție)

* iar „STATISTIC” înseamnă că MONOMERII se repetă de manieră aleatorie în lanțul polimer, fără ca ei să fie dispuși alternativ sau după oricare alt aranjament repetitiv (așa cum se întâmplă, de exemplu, în ETILEN-ACETATUL de VINIL (AVA) sau în ACRONITIL-BUTADIEN-STIREN (ABS). Nucleotida, ce reprezintă unitatea de bază a A.D.N.-ului, este o macromoleculă organică (o N-glicozida) compusă (prin policondensare) din:

O GLUCIDĂ (mai exact o monozaharidă) de tip „pentoză” în forma furanozică;

O BAZĂ azotată heterociclică (: inel” sau „ciclu” aromatic în cinci atomi) de tipul piramidei, sau o variantă a acesteia condensată cu inelul imidazolic, numită purina;

— Și un rest de acid fosforic (esterificat cu unul din hidroxilii pentozei), adică un „grup fosfat”; Pentozele care intră în structura A.D.N.-ului sunt D-2 - dezoxiriboza (pentru acidul nucleic tip ADN) sau Deriboza (pentru acidul nucleic tip AM). Două dintre Bazele heterociclice azotate ale ADN-ului sunt purinice (adenina și guanina) iar celelalte două sunt pirimidinice (CITOZINA și timina). Iar în AM urocilul înlocuiește timina. În cazul elicei caracteristice, în formă de scară spiralată, resturile pirimidinice ale monomerului sunt orientate spre interior, formând cu resturile purinice ale celui alt monomer, „treapta” scării, în timp ce pentozele formează brațele acestuia, de la o dublă unitate la alta (adică de la un cuplu purinic-pirimidinic la

următorul), legătura fiind realizată de grupurile fosfat (prin atomii lor de oxigen).

— Este un pic complicat denumirea „oficială” cum ar fi: purinic, etc. dar este interesant, în adâncime, ce se întâmplă de fapt, mecanismul în sine! a subliniat Directorul de Poștă din Insula Creta... În sine!

— Modul simplificat! a spus Șoule al treilea.

O formă simplificată de reprezentare a ADN-ului: CARBONAT!

— ADN-ului este „rețeta” necesară sintezei de proteine, molecule organice esențiale pentru organismele vii;

O moleculă de ADN conține zona numită GENA, zonă fără funcție, precum și o zonă cu un rol încă necunoscut; * Acidul dezoxiribonucleic are o structură de dublu helix. „Scara” este alcătuită din două lanțuri organice elastice ce sunt CONECTATE prin „treptele” realizate de legăturile de hidrogen.

— Treptele” sunt de fapt doar de patru feluri, unind perechi de BAZE AZOTATE ce pot fi patru tipuri diferite de molecule organice, ADEN ÎN A (notată A), CITOZINA (C), QUANINA (G) și TIMINA (T);

— Cele patru Baze (A, C, T și G) nu se combină decât într-un anumit mod, și anume: adenina doar cu timina (A + T sau T + A) și citozina doar cu quanina (G + C sau C + G); cu alte cuvinte, o bază de tip A, în orice parte a lanțului s-ar afla, ea nu se poate combina decât cu o bază de tip T, și invers; în mod similar, G nu se poate combina decât cu C, și invers.

— Ordinea contează: A + T nu este același lucru cu T + A; vezi CODUL GENETIC care e preluat de la AM.

— Având în vedere că orice bază se poate combina într-un singur fel, pentru notație se poate alege prin conversie doar o catenă a dublei el ici (secvența CELELALTĂ CATENĂ rezultată din regulile de combinare);

— Secvența de Bază este forma canonică a informației, altfel-spus, pentru a descrie în mod complet o SECVENȚĂ ADN nu este nevoie de nimic altceva;

— Duplicarea moleculei de ADN este posibilă prin „DESFACEREA” secvenței „de-a lungul” ei (se dezintegrează „TREPTELE”) prin acțiunea unor poteine; cele două CATENE rezultante sunt copiate de un complex proteic numit ADN-POLIMERAZA. Cum fiecare Bază de pe catena inițială nu se poate combăna decât cu perechea ei PREDETERMINATĂ, rezultatul final constă din două secvențe ADN identice, în afară de cazul în care apar unele erori ce determină mutațiile genetice.

— Trei perechi de Bază azotate formează în mod normal un „CODON”. Acesta codifică un aminoacid. Mai mulți CODONI ia în loc codifică o PROTEINĂ.

— Mutațiile nu sunt altceva decât imperfecțiuni în procesul de sinteză al ADN-ului: o Bază este în mod accidental IGNORATĂ („sărită”) introdusă sau copiată imperfect, sau lanțul este tăiat prea devreme, sau i se adaugă baza la capete; aceste „operații” de bază generează toate mutațiile posibile.

— Am înțeles: „mutațiile nu sunt altceva decât... Imperfecțiuni în procesul de sinteză al... ADN-ului: o Bază este în mod accidental... i **gnorată**-sărită, de fapt! introdusă sau copiată imperfect, sau lanțul este tăiat prea devreme sau i se adaugă baza la capete!

Toate mutațiile acestei „OPERAȚII” sunt... **posibi**1 e!
a subliniat Directorul de Poștă de pe lângă Insula Creta, în Centru...

S-a mai... luminat un pic, chiar și... atmosfera din Birou!

— Continuăm! a spus Șoule al treilea.

— Mutațiile genetice sunt practic o alterare a unei părți din informația din molecule ADN. Este suficient ca, de exemplu, să se șteargă doar o pereche de Bază azotate

dintr-o genă, pentru ca toată funcția să fie abolită. Dacă este ștearsă o pereche de Bază azotată, codoul din care făcea parte aceasta va codifica alt aminoacid, care va codifica altă proteină, fapt ce, în cele din urmă (așa se întâmplă probabil cel mai adesea, însă nu în mod obligatoriu), poate să-i altereze acestuia din urmă funcția biologică. Mutațiile pot avea trei feluri de efecte: negativa, pozitive sau neutre (nu influențează funcțiile nici în bine, nici în rău).

— Se limpezesc apele! a spus Directorul de Poștă din Insula Creta, din Centru. În esență: „Este suficient ca, de exemplu, să se șteargă doar o pereche de baze azotate dintr-o genă ca aceasta să fie abolită. Dacă este ștearsă o pereche de baze azotată, codul din care face parte aceasta va codifica a 11 aminoacid, care va codifica altă proteină, fapt ce, în cele din urmă... poate să-i altereze acestuia din urmă funcția biologică”!... Nu este foarte greu de înțeles sensul... ADN-ului!

— Continuăm! a spus Șoule al treilea.

— Aceste mutații sunt provocate fie de așa numiții factori mutageni (radiațiile cosmice, substanțe chimice ș.a.), fie de imperfecta fidelitate a sintezei enzimaticice (ADN-polimeraza) a ADN-ului.

— Mutațiile genetice pot fi induse intenționat de către specialiști.

ADN-ul se găsește practic în orice celule (excepții: hematiile (eritrocitele) și celulele (fibrile) cristalinului ocular, sunt celule care nu devin funcționale decât după ce pierd (prin expulzare, ejecție) nucleul (și alte organite), momentul în care însă încetează să mai răspundă la criteriile care definesc o celulă vie (pentru că nu mai pot nici divide, nici întrețineri (reparație structural vorbind)

* de la organisme unicelulare cum ar fi bacteriile sau protozoarele;

* până la organismele pruncelulare (fungi, vegetale

sau animale);

* precum și în structura internă a unor virusuri.

— Și, acum o să vedem, în continuare, structura în ansamblu, circuitul: Planetele din

Univers versus corpul uman, legăturile făcute, prin creier, prin sinapse și, cel mai important: ADN-ul din corp, animal și vegetal! a spus Directorul de Poștă, din Insula Creta, din Centru!

— Continuăm! a spus Șoule al treilea.

— Structura ADN-ului este UNICĂ, nu numai pentru o SPECIE anume ci și pentru orice I N D I V I D al oricărei specii animale sau vegetale.

— Am spus... TOTUL! au spus și Poștașul din țară și Directorul de Poștă din Insula Creta, din Centru. Și, nu numai: totul este cunoscut în toate insulele din Creta, în Atena, pe Continentul European, Africa, America, etc., în toată Planeta! O să vorbim mai târziu...!... Că, nu mai este mult de povestit!

— La OM ADN-ul conține circa 3, 27 miliarde de perechi de Bază (3, 27 miliarde de „Trepte” în helixul dublu).

— Cantitatea de ADN conținută în celule (numit uneori și patrimoniu genetic) nu este corelată cu complexitatea organismului. Astfel, de exemplu, există specii mai puțin „complexe” decât omul, dar cu un patrimoniu „genetic mai bogat cantitativ decât cel al omului”.

— Continuăm! a spus Directorul de Poștă de pe Insula Creta, din Centru.

— Istoricul descoperirii ADN-ului! a spus Șoule al treilea.

Structura ADN-ului a fost decodificată la începutul anilor 1950.

Americanul JAMES D. WATSON și britanicul FRANCIS CRICK sunt considerați drept primii care au

descifrat structura de dublu spirală a ADN-ului.

Conform propriilor afirmații, SALTUL CALITATIV al descifrării „secretului vieții” s-ar fi produs în ziua de 23 februarie 1953. Aflați în competiție contra cronometru cu alte echipe mult mai celebre și mult mai bine dotate, așa cum a fost cea a chimistului american LINUS PAULING, laureat al Premiului Nobel pentru chimie în 1954, aparentul „cuplu ciudat” a învins tocmai datorită orizontului lor intelectual foarte larg în care operau, a solidei și universalei lor pregătiri interdisciplinare precum și a minților lor flexibile și deschise oricărei ipoteze confirmabile de către realitate, dar și datorită datelor de prima calitate furnizate comunității în premieră de ROSALIND FRANKLIN, asta deși, motivați probabil de sexism, WATSON și CRICK vor aminti în articolul lor din NATURE de autorul celebrei „fotografii 51” în ultima poziție și doar înainte de „și alții”.

Este demn de remarcat faptul că impecabilele imagini luate unor molecule „iluminate” prin difracția razelor X de către ROSALIND FRANKLIN, specialistă în fotografii de difracție create cu raze X, i-a făcut pe WATSON și CRICK să întrevadă structura de dublu elice a ADN-ului. Colegul acestuia, MAURICE WILKINS, a contribuit de asemenea decisiv la luarea unor fotografii edificatoare.

Din păcate FRANKLIN a murit de cancer în 1958, în vârstă de numai 37 de ani, probabil din cauza prea intensei iradierii. Cum premiul NOBEL nu se conferă postmortem, în anul 1962 doar WATSON, CRICK și WILKINS au fost răsplătiți cu această prestigioasă conună de lauri științifică, mult dorită de către toți savanții din lume.

— Deci, CONCLUZIA! a spus Directorul de Poștă de pe Insula Creta, din Centru.

Deci, împreună cu Poștașul din țară, ca să înțelegem mai bine sensul circuitului universal!... Și... cititorii!

Nor molecular.

Un NOR MOLECULAR, uneori denumit pepiniera de formare a stelelor în interiorul său, este un tip de nor interstelar a cărei densitate și dimensiune permite formarea de **mo 1 ecu1** e, cel mai frecvent pe bază de hidrogen **mo 1 ecu1 ar** (H 2).

— Deci, am început cu primele reacții, de la... început..." copilăria" universală! a supliniat Directorul de Poștă de pe Insula Creta, în Centru... Continuă!

— M o 1 **ecu1** e!... (organice!), spus Șoule al treilea.

Cea mai mică parte dintr-o substanță, care are compenența chimică și structura la **fe 1** cu a substanței respective.

G **ra** m-cantitatea de substanță măsurată în grame, egal cu greutatea ei moleculară.

— A început „procesul” universal! a mai spus Directorul de Poștă de pe Insula Creta...

Continuăm!

— P **ra** fi a subliniat, Șoule al treilea.

Materialul format din particule solide foarte fine, provenite din fărâmițarea naturală a SCOARȚEI TERESTRE, a unor corpuri solide, din unele procese biologice ale viețuitoarelor!

— Și, să nu... uiți: prin **praf**, se așază în permanență, intră în compoziția scoarței terestre în proporție de...90 %, pe când, MANTAUA este alcătuită numai din... **și 1** ic ați! a spus Directorul de Poștă din Insula Creta, din Centru.

Deci, **și 1 ic** ați i sunt compuși oxigenați ai siliciului cu metale.

Constituie peste 90 % din scoarța pământului, pe când MANTAUA este alcătuită numai din silicați.

Din punct de vedere chimic, silicații sunt alcătuiți din siliciu și oxigen (**Și O ***) la care se adaugă unul sau mai multe metale, ca și IONI HIDROXIILICI (**OH ***).

Silicații mai sunt numiți O SARE a acidului SILICIC

sau BIORIDUL DE SILICIU (CUARȚUL).

În mineralogie SILICAȚII alcătuiesc o grupă mare de minerale.

Deci, concluzie: 90 % scoarța pământului este „din siliciu (uscat) pe când

MANTAUA este alcătuită NUMAI din SILICAȚI.

— Și... SILICIUL? a comentat Directorul de Poștă de pe Insula Creta, din Centru.

— O a doua compoziție în suprafața terestră și, în general, în toate Planetele din UNIVERS, cu permisiunea dumneavoastră! - este S I L I C I U L! a spus Șoule al treilea.

Siliciul este un element chimic din grupa a IV-lea a Tabelului periodic al elementor.

Siliciul a fost prima dată identificat de JONS BERZELIUS în anul 1823.

Siliciul este foarte răspândit în natură, însă nu în stare liberă, deși masa sa alcătuiește 27, 5 % din cea a scoarței Pământului prin constituția și 1 icată sub forma SILICEI (dioxidului de siliciu) și silicați cum ar MICA, FELDSPATUL, etc...

— Câmpul magnetic! a spus Directorul de Poștă de pe Insula Creta. Ce conține...?

— Câmpul magnetic este o mărime fizică vectorială ce caracterizează spațiul din vecinătatea unui magnet, electromagnet sau a unei sarcini electrice în mișcare, a continuat, Șoule al treilea. Acest câmp vectorial se manifestă prin forțele care acționează asupra unei sarcini electrice în mișcare (forța LORENRZ), asupra diverselor materiale (paramagnetice, diamagnetice sau feromagnetice, după caz). Poate fi măsurat cu magnetometrul. Mărimea care măsoară interacțiunea dintre câmpul magnetic și un material se numește SUSCEPTIBILITATE MAGNETICĂ.

Câmpul magnetic și câmpul electric sunt cele două

componente ale câmpului electromagnetic. Prin variațiile lor, cele două câmpuri se influențează reciproc și astfel undele electrice și magnetice se pot propaga liber în spațiu sub formă de unde electromagnetice.

— De fapt, a spus Directorul de Poștă de pe Insula Creta, din Centru este clar că mărimea fizică vectorială caracterizează spațiul din vecinătatea unui magnet, electromagnet sau unei sarcini electrice în mișcare! Și, de fapt, povestea este legată de faptul că **r** etc **aua** informatică este, de exemplu strict desemnată în univers, ori prin corpul omenesc (prin tuburile din creier, prin sinapse) date prin care corpul omenesc este identic cu corpul universal!

Vecinătatea (magnet și rețeaua Informatică!) este de două categorii: corpul uman și corpul Planetar, în general! ... Dar, separat!... Și, în ansamblu... circuitul Universal în mișcare...

Această universitate de mișcare este dovada, fără cusur, că întrepătrunderea (?) prin rețeaua Planetelor are de fapt un rol stabilit E X A C T, și cu rețeaua PLANETARĂ și **cu** rețeaua corpului OMENESC, și, uite, am căzut, în sfârșit!!! - **mica** ființă UNICELULARĂ aflată la granița dintre PLANTE și A N I M A L E, și până la O M CONTEMPORAN.

ADN-ul!!!

Aici este secretul: corpul uman prin creier și, mai adânc, prin rețeaua stabilită exact, bine stabilită cu corpul Planetelor este identic, prin legătura cu sinapseși... mica ființă unicelulară aflată la granița dintre plante și **anima**1 e și până la OMUL contemporan!

Circuitul universal!

Ca să înțeleagă cititorul!

— Plasma! a spus Șoule al treilea...

— Dar... să nu uiți câmpul magnetic, gravitația și cele două componente esențiale: căldura și lumina!... în treacăt! a spus Directorul de Poștă de pe Insula Creta, din

Centru.

— Nu uităm, nu! a subliniat Șoule al treilea.

Gravitația: (wikipedia, în treacăt!) este un fenomen fizic natural prin care corpurile cu masă se atrag reciproc. Este una dintre cele patru interacțiuni fundamentale din natură, cunoscută, alături de interacțiunea electromagnetică, interacțiunea nucleară tare și interacțiunea nucleară slabă.

De exemplu: gravitația este responsabilă de faptul că Luna se rotește în jurul Pământului și că Sistemul Pământ - Lună se rotește în jurul Soarelui.

De asemenea gravitația este forța care a dus la apariția TUTUROR PLANETELOR și SATELIȚILOR naturali, prin ATRACȚIA reciprocă dintre PARTICULELE de MATERIE care se r O te S C în jurul SOARELUI.

În cadrul unei galaxii, diferitele STELE și SISTEME STELARE sunt menținute împreună tot prin fenomenul gravitației, iar evoluția întregului univers (de exemplu modul în care acesta se dilată în timp) este la rândul ei dictată de forțele de gravitație dintre toate part ic uleie de materie existente.

Am spus de mai multe ori că existența UNIVERSULUI - din ciclul P 1 anete1 o ca, de exemplu, „modul în care ACESTA se dilată în timp” este la rândul său dictată de forțele de gravitație dintre toate particulele de materie existente”)! a spus Directorul de Poștă de pe Insula Creta.

ÎN ORICE planetă din Sistemul Solar, din Galaxie, Calea Lactee și, în general, în Universmai devreme sau mai târziu! - totul se... dilată a... este creponat... este încreți t... este ondulat și... dănțuială!

ESTE, de... fapt, o... mare fâsâia1 ă!... Ce mai!

Dar, sufletul rămâne: o... f irimitur a din orice parte din Planetă, din univers!

Deci, sufletul rămâne întota 1 itat e-l prin ADN-Sufletul rămâne pururea la o PERSOANĂ prin creier

tubular obișnuit, corpul uman, corpul universului și..." corpul... ADN-ului!

— Corpurile cerești care au Lumină și căldură proprie se numesc... P la S M E! a spus Șoule al treilea.

În fizică, plasma reprezintă o stare a materiei, fiind constituită din ioni, electroni și particule neutre (atomi sau molecule, denumite generic neutri.

Poate fi considerată ca fiind un gaz total sau parțial ionizat, pe ansamblul neutru din punct de vedere electric. Totuși, este văzută ca o stare de agregare distinctă, având proprietăți specifice.

Temperatura plasmei obținute în laborator poate lua valori diferite pentru fiecare tip de particulă constituită. De asemenea, APRINDEREA plasmei (ioni și electroni) depinde de numeroși parametri (concentrație, câmp electric extern), fiind imposibilă stabilirea unei temperaturi la care are loc trecerea materiei din stare gazoasă în plasmă. Datorită sarcinilor electrice libere plasma conduce curentul electric și este puternic influențată de prezența câmpurilor magnetice externe. În urma ciocnirilor dintre electroni și atomi pot apărea fenomene de excitare a atomilor, urmate de emisie de radiație electromagnetică. Dacă frecvența radiației emise are valori în domeniul vizibil, se pot observa fenomene luminoase. Atunci când energia electronilor este suficient de mare, atomii sunt ionizați, creându-se noi sarcini, pozitive și negative.

— Cea mai importantă abordare consacrată plasmei este dedicată temperaturii plasmei: aprinderea! (din ioni și neutroni)! a subliniat Directorul de Poștă de pe Insula Creta.

Deci, nori moleculari în formare perpetuă, prafsilicați, siliciu și sus, moleculele, Câmpul Magnetic gravitați ona1, și, lângă el, că 1 dura și lumina formează p 1 asma, cu nucleele de hidrogen, heliu, oxigen, carbon,

neon, azot și se ajunge la o... s te al.O.P. 1 anetă, de fapt!

Și, important!

Este vorba de., aprindere!!! (nu este vorba de... Bing-Bang! Să-ți fie foarte clar. Aprinderea de la Stele la a 11 e 1 e, cu sateliții, cu meteoriții, etc...

Deci, autoaprinderea!

Nu... altfel!

— Și, am ajuns la STELE! (o variantă), a spus Șoule al treilea.

Stelele sunt corpuri cerești care au căldură și lumină proprie în sistemul nostru solar, așa sunt denumite în general, sunt compuse din plasmă, compoziția lor fiind formată din nuclee de energie sub formă de unde radio, lumină, căldură și altele. Stelele s-au format dintr-onebu 10 asa (nor din praf și gaze), și din cauza gravitației au început să se contacteze. Norul a devenit din ce în ce mai fierbinte, iar în jurul vârstei de loc.000 de ani steaua începe să emită căldură. Așa s-au format stelele!

— Deci, plastic vorbind, de la început (o Planetă, în general): un..." norișor" din praf și gaze, în formare perpetuă, praf-cu silicați și siliciu și sus, moleculele și ajung, Câmpul Magnetic gravitațional, și, lângă el, căldura și lumina și se formează p 1 asma, cu nucleele de hidrogen, heliu, oxigen, carbon, neon, azot și ajunge în sfârșit! – o... st e al... O... Planetă!

O p Ianetă, de fapt!

Aprinderea este. instantanee! a spus, în final, Directorul de Poștă de pe Insula Creta.

— Moartea ste1 e 1 o r! a subliniat Șoule al treilea.

Sfârșitul unei stele.

Stele sunt compuse din: plasma, nuclee de hidrogen și heliu.

În plasma Stelară se găsesc de asemenea și cantități de oxigen, carbon, neon și azot.

Când o Stea și-a consumat în timp cea mai mare

parte din combustibilul de hidrogen, miezul acesteia se contractă și devine mai cald.

Hidrogenul aflat în abundență la marginea Stelei, continuă să se transforme în heliu.

Steaua se mărește, și culoarea acesteia tinde spre roșu.

Steaua devine o gigantă roșie.

Diametrul său poate ajunge de lo până la loc ori mai mare decât cel al Soarelui nostru.

În Centru se declanșează noi reacții nucleare: heliul prezent în mijlocul Stelei se transformă în carbon.

Atmosfera STELEI este proiectată în spațiu, formând în jurul Stelei o sferă de gaze în expansiune, o nebuloasă.

Când heliul din mijlocul Stelei se transformă în carbon, Steaua se contractă din nou, dar nu mai devine suficient de caldă pentru a declanșa noi reacții nucleare.

Ea devine o pitică albă (o Stea mică, de mărime comparabilă cu Pământul; dar unde o cantitate de materie de mărimea unui OU cântărește câteva tone).

Această Stea se răcește, strălucirea ei scade încetul cu încetul, până se stinge. Nu mai rămâne din ea decât o „pitică neagră”, prea rece ca să mai strălucească.

Cel mai important pasaj: „hidrogenul în abundență la marginea stelei, UNDE CONTINUĂ SĂ SE TRANSFORME în HELIU. Steau să măREȘTE, și culoarea tinde spre ROȘU... Steaua DEVINE o GIGANTĂ roșie... Și, diametrul... de lo sau loc de ori mai mare decât cel al Soarelui nostru”! a spus Directorul de Poștă de pe Insula Creta.

În rest Steaua, se... risipește ușor, dar SIGUR, în... Atmosferă!

Deci, moare Steaua în totalitate, dar... APARE IARĂȘI: „Norii” din cer. molecule, și, în formare perpetuă, PRAF-silicați, siliciu, și sus, moleculele și ajunge iarăși la Câmpul magnetic gravitațional, și, lângă el, Căldură și

Lumină, și se formează... PLASM A!... Cu nuclee de Hidrogen, Helium, oxigen... și, se ajunge IARĂȘI la o... s tea!

O... Planetă, de fapt!

Și, aprinderea, nicio problemă (în spațiu!): este suficient... meteoriții, sateliții...!

Eu, Directorul de Poștă de pe Insula Creta și, bine înțeleș, Poștașul din țară credem că am... limpezit apele din univers!

— Concluzia finală! au spus, în cor, în Birou.

Deci: este, cum ar fi o... „zâzanie” Cosmică între principalele elemente de forță: aburind din cer, un...” Norișor”, în trecere!... O... moleculă la întâmplare, ca la... piață! O moleculă oarecare, singură de fapt! în formare perpetuă, din... senin, din nebuloasă!... Praful este la ordine zilei, cu silicați-cu sacul! - și cu siliciu mai... abundent spre seară, apare - în perpetuă mișcare! și „molecule în formare.

Câmpul Magnetic gravitațional și, lângă el, Căldura și Lumina, ca la Biserică (N-are importanță religia pentru că Dumnezeu NU EXISTĂ! Dar tradiția este în om!): Tămâie este, și... căldură și... Lumină! totul... în formare!

Apare... plasma, auzi!

Și, într-adevăr, plasma, cu... hidrogen, heliu, oxigen, carbon, neon, azot ajunge la... stea!

O planetă, de fapt!

Aprinderea!... Nicio... problemă: se aprinde singură! (de la o Planetă la alta, ca la brichetă, din fum!).

Ajunge la Planetă (în orice „împrejurare” toate Planetele-mai devreme sau mai târziu-se aprind... Lumânare: unii „trăiesc”, unii... mor!)

Planeta se., dilată (orice Planetă! Repet), se... e repornează, se...! nerețe și e, se... ondu1 cază, și bineînțeleș... d ăntuia1 ă!

E o... f ășăia1 a COSMICĂ!

În rest, totul se unește în Galaxie în Univers.

E o perpetuă „f ășâia1 ă!

Dar, corpul omenesc este ca și... corpu 1 Planetelor!

Deci, corpul omenesc cu corpul universului este o „chestie”: se face legătura prin... sinapse!... Prin... creier! Și, în interior, prin trasee precis desemnate, prin r etc un informatică!... Un...” semnal”, din creierul uman, stimulează corpul planetelor! Prin... sinapse!

Și, ultimul „mohican” este... ADN-ul!

Concluzia finală în ceea ce privește ADN-ul! Este următorul pasaj: „Substanța se găsește în fiecare celulă a ființelor vii și este esențială pentru identitatea oricărui organism, de la EUGLENA VIRIDIS, mica ființă unicelulară aflată la granița dintre PLANTE și ANIMALE, și până la HOMOSAPIENS SAPIENS, omul CONTEMPORAN”!

Asta este într-adevăr... genia 1 cu... identitate monumentală a ADN-ului!!!

Și... am și legătura între corpul uman, și corpul Planetelor și corpul ADN-ului!

„Mica ființă unicelulară aflată la granița dintre plante și anima1 e, și până la homo sapiens sapiens, omul CONTEMPORAN, (corpul uman, corpul Planetelor)!

Și, ajunge la trei!

Este. e ic 1 u 1 universal, ciclul uman și ciclul ADN-ului!

Este un circuit... e 1 ectric: uman, univers și granița dintre plante și anima1 e, și până la omul contemporan!!!

În Stele, în general, și în special TERRA, nu s-a simțit deloc atmosfera încărcată dar se mai. di 1 atăși se mai creponează un pic, și... se mai...! nerețe șterși se ondulează, și rar, se dănțuie în interiorul Planetelor și, în gând, se... d i 1 atăconstant, creponat, încrețit, ondulat și... dănțuială!

...În rest, sufletul rămâne veșnic în circuitul Universal, prin corpul uman: ... ADN-ul.

Trei componente!

Sufletul unei singure persoane, în mișcare perpetua!

Și, de fapt, sufletul, (prin tuburile din **neuron**i, anume desemnate și prin sinapse, ajunge la o Planetă DESEMNATĂ anume într-o continuă compensare.

Nimic nu se pierde decât se înmagazinează în spațiu, încet, încet dar sigur, și până la urmă, se întorc în norii **mo** 1 **ecu**1 **ar** i, și, ulterior, praf, silicați și silicon și ajung iarăși pe... T era, în a doua Planetă... o **rgina**1 ă, mai mare sau mai mică ca dimensiuni! Cu exact aceeași compoziție identică ca... **Terra** după...4, 7... miliarde de ani din Sistemul Solar!...!

A doua zi și a treia zi consecutiv, am vizitat prin Port Insulele din Creta, împreună cu amicul din țară, respectiv Poștașul și cu Directorul de Poștă, plimbându-ne cu mașina prin toată insula. Că, Directorul de Poștă este de azi, în... concediul! Nu am observat nici câini, nicio altă viețuitoare pe străzi, decât în bătătura omului din Insula Creta. Uneori, în munții golași de pe lângă sosea, turmele de oi și, în apropiere, lateral, turmele de vaci, pășteau libere mai departe de sosea, pășteau liber.

Capitolul 14

Am ajuns acasă, în Țară.

Era, de fapt, spre seară, când am ajuns.

Ne-am despărțit „tovărășește”, poștașul a luat-o în drumul lui cu un taxi, de la tren exact spre Clădirea de Poștă din Județ. Un câine rebel și răpănos, urât și negru, stătea în fața bisericii, în locul cerșetorului. Se uita „chiorăș” la taxi sau, aiurea spre șosea, sau spre Biserică.

Și, sigur, pe la ora șapte dimineața apare și cerșetorul cunoscut de toată suflarea din zonă. Se așază în tihnă în colțișorul bine stabilit care îi oferea o imagine perfectă a tot ceea ce se întâmpla în jurul său, privea nestingherit, cerșetorul.

Și, lângă el, un câine, de data asta ciobănesc, tot rebel, tot un pic maidanez! își făcea de lucru, stătea de

veghe cu ochii pe trecători.

Erau de fapt, doi câini, cel care a fost în turul de noapte și a așteptat taxiul, turul de noapte și câinele alb, treaz, treaz din această dimineață cu care stătea la..."taifas", cu capul pe două labe, la Biserică. Apoi aveau program administrativ, își făceau de fapt nevoile și bine înțeles prin iarbă, între clădire, trotuar și un metru de șosea, scormonind pentru a descoperi secrete numai de ei știute.

Fițe!... de fapt... fițe-fițe... și... câinele și... universul, în general!

În redacție, am rememorat, de la început, tot ce s-a întâmplat, cu exactitate, de-a

..."firul de păr", de la... Charleroi, Paris și Insula Creta.

Și, ulterior, am avut, prin intermediul ziarului succesul cuvevnit!

Capitolul 15

...Și, o dată, undeva... în zare...

04.09.2017 ora 16.02

SFÂRȘIT

(COPERTA, în față: un Poștaş se îndreaptă cu o Scrisoare către un apartament obișnuit și îi deschide ușa o femeie cu un batic alb, să primească, în prag, o scrisoare.

În spate: „moaca lui Șoule al treilea”, cum a fost la Volumul „Un cerșetor”, și sus, în mijloc și jos: MOTTO!).

Poștaşul are uniformă specifică în toată țară!

Pantaloni albaștri, cămașă albă și cravată neagră și, la guler un mic fir roșu, de la gât la piept!).

(coperta A, în față)

MOTTO:

„414 (din 17 februarie I.600, la ROMA, până în 2014) de la uciderea lui GIORDANO BRUNO, omul care a ÎNDRĂZNIT să afirme că DUMNEZEU a creat o lume infinită.

În 1600, GIORDANO BRUNO a fost ARS pe R U G de către liderii Bisericii Catolice pe motivcăidei 1 e safe contrazic creația lui DUMNEZEU.

BRUNO se făcea „vinovat” de „gândire liber a”.

Și... E U, 1 a fel! (printre rânduri!)

Mai devreme sau mai târziu, mor și eu, Șoule, în general...!

Mor și eu!

Dar... nu pe... nu și... Că, vorba ta: o viață ai!

Și, s-o ții minte: că, UN NEBUN, un religios, fanatic, etcajunge să ucid a... oamenii, o asemenea gândire... liberă!

— (coperta a doua)

MOTTO:

„414 (din 17 februarie 1.600, la ROMA, până în 2014)
de la uciderea lui GIORDANO BRUNO, omul care a
ÎNDRĂZNIT să afirme că **DUMNEZEU** a creat o lume
infinită.

În 1600, GIORDANO BRUNO a fost ARS pe RUG de
către liderii Bisericii Catolice pe motiv că ideile sale
contrazic creația lui **DUMNEZEU**.

BRUNO se făcea „vinovat” de „gândire liberă”.

Și... E U, la fel! (printre rânduri!)

Mai devreme sau mai târziu, mor și eu, Șoule, în
general,...

Mor și eu!

Dar,... nu pe...r u g!...Că, vorba ta: o viață ai!

ISBN 978-973-0-25791-5